Arbejdet

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 43. | Lørdag d. 4. December 1937 | 2. Aarg.

Er Stalin blevet Trotskist

Handelssamkvemmet mellem Stalin og Hitler i stadig Stigning

En bevidst Udnyttelse af de tyske Arbejderes elendige Løn og Levevilkaar

I sin Udenrigspolitik og Samkvem med andre Lande adskiller Rusland sig ikke fra de kapitalistiske Stater, hvad Metoder og Fremgangsmaader angaar, blot det kan styrke Staten og den herskende Regering, skaffe den enten politiske eller økonomiske Fordele, saa er det lige meget, hvor beskidte Midler, der anvendes, saa bliver de taget i Brug.

Nu er der f. Eks. Tyskland. Der hersker et Blods- og Voldsregimente, der er uden Sidestykke i Verdenshistorien. Hvad Mennesker dér i tusindvis har lidt og døjet, martret til Døde, ødelagte paa Sjæl og Legeme, lader sig ikke beskrive. Alt hvad der er forsøgt derpaa er kun bleven til ufuldkomne Forsøg, Ord og Bogstaver mangler simpelt hen Evnen til at gengive de umenneskelige Rædsler, til at bibringe andre Forstaaelsen af, hvilke frygtelige Ting Nazismens Ofre har maattet gennemgaa.

Men lad os her se bort fra almen menneskelige Følelser og humanistiske Begreber, det er jo ikke sikkert, at Stalin, der selv har Blod paa Fingrene fra Mordene paa hans nære Medarbejdere, kan forstaa dette. Lad os bare nøjes med at minde om, at der i de tyske Fængsler og Koncentrationslejre sidder Tusinder og atter Tusinder af tyske Kommunister, der er bleven martret og pint som de andre af Nazismens Fanger, hundreder af Kommunister har maattet vandre Vejen til Skafottet, blot fordi de har set op til Stalin som en Fører og Befrier af Verdensproletaraitet, som en Gudom, det var en Helligbrøde at tvivle paa.

Saa viser han sig vel som Føreren og Befrieren og gør noget for at bringe dem Hjælp. Herskeren over 150 Millioner Mennesker, han, der ikke alene suverænt raader over deres Liv, men ogsaa over deres Frembringelser, han sætter vel disse mægtige Kræfter ind for deres Befrielse.

Nej, han gør lige det modsatte, han sætter disse mægtige Kræfter ind til Fordel for deres Bødler.

Betingelsen for, at Hitler kan blive ved med at regere og øve sit Voldsværk mod det tyske Folk er, at han kan sælge de Varer, de tyske Arbejdere ved Tvangsarbejde frembringer, og at han fra andre Lande kan hente Raastoffer til den tyske Industri og Oprustning. Kan Hitler ikke komme af med Produkterne af de tyske Arbejderes Tvangsarbejde, og kan han ikke for dem faa Raastoffer igen, saa er hans Dage som Diktator snart talte.

Den internationale Arbejderbevægelse kunde i Løbet af Maaneder gøre en Ende paa Nazistyret i Tyskland ved dels at undlade at købe tyske Varer, dels at nægte at transportere Varer fra og til Tyskland.

Rusland udvider sin Handel paa Tyskland og drager bevidst Fordel af de tyske Arbejderes elendige Levevilkaar.

Stalin, der selv af sine Tilbedere betegnes som Verdensproletariatets Fører og Befrier, der raader over den russiske Fagbevægelse, der tæller 20 Millioner Medlemmer og alle de uhyre Værdier, disse Millioner frembringer, han burde som Føreren vise Verdensproletariatet Vejen til at befri sig for Hitler, men han gør det paa den Maade, at han stiver Hitler af.

Rusland er et af de Lande, der har den største Handelsomsætning med Tyskland. Til den 31. Juli havde Rusland i Aar importeret for *468 Mill. Rubler* fra Tyskland. I samme Tidsrum havde Tyskland et Overskud paa sin Handelsbalance med Rusland paa *280 Millioner Rubler*. Og Handelen mellem de to Lande er i stadig Stigning. I de første 7 Maaneder af 1937 er Ruslands Export fra Tyskland øget med 14 Mill. Rubler i Forhold til det foregaaende Aar.

Stalin undskylder dette øgede Handelssamkvem med Nazityskland med, at dette Land byder gunstigere Betalingsvilkaar end noget andet Land.

Naar Tyskland kan byde „gunstigere" Betalingsvilkaar, saa er det en Følge af, at de tyske Arbejdere bliver udbyttet haardere i Tyskland, end de gør i andre Lande, det er en Følge af, at de tyske Arbejdere er Tvangsarbejdere og maa arbejde for den Løn og under de Vilkaar, Hitler fastsætter.

Og naar Rusland aabent erkender, at dets øgede Handel med Tyskland skyldes de gode Betingelser, saa vedkender man sig derved, at man bevidst drager Fordel af de tyske Arbejderes ulykkelige Stilling, man tager sin Del af Udbyttet af Hitlers Volds- og Blodregimente over de tyske Arbejdere.

Er Stalin blevet Trotskist?

Der er Anledning til at stille Spørgsmaalet.

Stalin beskylder jo Trotski og dennes Meningsfæller for at pleje intim Forbindelse med Tyskland. Hvorledes det nu forholder sig dermed, saa er der i alt Fald aldrig blevet noget bevist derom. Derimod er der tydelige Beviser for, at Stalin plejer den mest intime Forbindelse med Hitler, støtter ham og drager Fordel af de tyske Arbejderes Slavearbejde. Med alle de Dødsdomme, Fængselsstraffe og Forvisninger, Stalin har ladet regne med over sine Modstandere for en hypotetisk Beskyldning om Samkvem med Tyskland, har han fældet sin egen Dom. Hans Skyld er bevist.

Nye

Abonnenter

faar

BLADET

gratis

Resten af Kvartalet

Aksen: Berlin-Rom

Med Haandslag besegler de Pagten:
(i Hjerterne fulde af Svig)
at enes som Brødre om Magten -
som først skal erobres i Krig.

Frygtelig Terror af Francos Banditter

30.000 Baskere i Fængsel

Kvinder og mindreaarige Piger skændes og myrdes. Fangerne i de overfyldte Fængler skydes for at give Plads til nye Fanger

Den baskiske Regerings Delegat i London, Javier Lizaso, har gennem den spanske Ambassade i London offentliggjort en Del Dokumenter, der belyser den frygtelige Terror, der udøves af Francoregeringen, som England nu halvofficielt har anerkendt.

I disse Dokumenter gives der Oplysning om, at Fascistbanditterne har fængslet 30000 Baskere. 27 baskiske Byer ligger i Ruiner, og Flygtningene fra disse Byer, der efter at være udvist fra Frankrig, hvor de søgte Beskyttelse, vender tilbage til deres Hjemland, bliver straks arresteret og i stort Antal skudt. Af 2550 baskiske Tjenestemænd som de fascistiske Blodhunde har arresteret, har de indtil nu skudt 600.

Alene i Fængslerne i Bilbao sidder mere end 25000 Mennesker fængslede, og ifølge Fascistbladet „Gazeto del Norte" foretages gennemsnitlig 400 Arrestationer om Ugen. Mange baskiske Gejstlige, der har nægtet at underkaste sig Franco er bleven myrdet.

I de galiciske Byer foretages daglig Henrettelser for at „statuere Eksempler" til Skræk og Advarsel. De fascistiske Falangister foretager regelmæssigt „Rensningsaktioner" i Landsbyerne og Fiskerbyerne. Fangerne bindes sammen, undertiden skydes de med det samme, hvor de er taget til Fange, undertiden føres de bort til de centrale Fængsler, hvor de efter nogle Dages Venten bliver skudt.

Saadan noget som Rettergang og Domfældelse kendes ikke, det eneste, der tilsyneladende er afgørende er Pladsforholdene i Fængslerne. Naar Fængslerne er overfydte raades der Bod derpaa paa den simple Maade, at man fører en Del af Fangerne udenfor Fængslet og skyder dem, hvorefter Fængslerne fyldes med nye Fanger. Naar de saa igen ikke kan rumme flere, saa nye Myrderier.

I hele det besatte Omraade, hører det til daglige Begivenheder, at de tyske, italienske og mauriske Horder, der udgør Francos Hær, voldtager og myrder Kvinder, ja, selv Skolepiger gaar ikke fri for Banditternes Grusomheder. Enhver, der paa nogen Maade protesterer mod, ja, blot viser en passiv Misfornøjelse med disse frygtelige Udskejelser, er sikker paa at blive skudt.

Man skulde ikke tro det muligt, at saakaldte civiliserede og demokratiske Regeringer vilde pleje Samkvem eller have noget at gøre med en Regering, der benytter sig af slige „Regerings"-metoder, men dog har den engelske Regering nu halvt om halvt anerkendt Franco og ladet sig repræsentere hos ham. — Og det er til den engelske Regering, Dele af den internationale Arbejderklasse sætter sin Lid i Kampen mod Fascismen.

Socialismen virkeliggøres i Spanien

Fagforeningerne skifter Rolle fra Kamporganer til Produktionsapparater

Det er endnu ikke tilstrækkelig kendt blandt Arbejderne i Udlandet, at der er indtraadt en fuldstændig Omformning af det økonomiske Liv i Spanien. Ikke uden Grund har man de sidste Maaneder haft den største Opmærksomhed henvendt paa Krigen mod Fascismen. Derfor er der i Udlandet blevet talt alt for lidt om Forandringerne i det spanske Folks sociale, økonomiske og intellektuelle Liv. Af særlig Interesse er Forandringerne paa det sociale og økonomiske Omraade.

Fagforeningerne har i stor Udstrækning overtaget Fabrikkerne.

Fagforeningerne førte tidligere Klassekampen mod Arbejdskøberne for at opnaa højere Løn, kortere Arbejdstid og Forbedring af Arbejdsvilkaarene.

I Dag har Fagforeningerne indenfor Spanien en anden Opgave. Arbejdskøberklassen er forsvunden. Fra Klassekamporganisationer er Fagforeningerne bleven til Industriforbund, som leder Produktionen. Fagforeningsmedlemmernes Forhold til Landets Næringsliv er blevet et andet. Syndikaterne, Fagforeningerne er paa samme Tid bleven *Arbejdsgivere* og *Arbejdstagere*. Paa Fagforeningernes almindelige Generalforsamlinger bestemmes Løn- og Arbejdsvilkaar.

Klassekampsorganisationernes Omdannelse til Industriforbund var ikke let. Produktionen maatte nyorganiseres og Organisationen af Salget maatte stilles paa et nyt Basis.

Teknikkere og Haandværkere, Haandens og Aandens Arbejdere gik Haand i Haand. Under store Besværligheder lykkedes Værket. Adskillige Fag og Brancher sammensluttedes i forskellige Industrier. En stor Betydning fik Socialiseringen af Træindustrien indenfor Bygningsindustrien og dermed beslægtede Fag. I Barcelona dannedes et Syndikat for Bygnings-, Træ- og Dekorationsarbejdere. I vertikal Retning stiger en uafbrudt Linje fra Fremskaffelsen af Raamaterialet til Bygning af Hus, Fremstilling af Møbler, Dekorationsarbejder o. l.

Syndikatet for Træarbejderne i CNT beskriver selv den nye Udvikling saaledes:

Efter Begivenhederne den 19. Juli 1936 fandtes der fra Ejernes Side indenfor Trævarebranchen ingen som helst Garanti for, at de kunde føre Industrien videre. Mellem Skovhugningen, Træets Bearbejdelse og Salg af Møbler fandtes der intet indre Sammenhæng. Træarbejderne blev klare over, at en ny Ordning maatte gennemføres, og de overtog Ansvaret for Omorganiseringen af hele Industrien i teknisk, kommerciel og industriel Henseende. Efter Offentliggørelsen af Dekretet om Kollektiviseringen i Oktober 1936, saa vi de Farer, som Opretholdelsen af de smaa Foretagender var for Landets Næringsliv. Disse smaa Fabrikanter var tvungne til at tage mod Understøttelse fra den katalonske Regering for at kunne bestride sine Udgifter Uge for Uge. Hele Træindustrien stod overfor et fuldstændig Sammenbrud.

Træarbejdernes Fagforening oprettede 112 store Fabriker og mange smaa sloges sammen. Disse store Fabrikker forenede i sig alle tekniske og hygiejniske Indretninger, som var nødvendig for Produktionens gnidningsfrie Forløb. Til Industriforbundet hører alle Arbejdsgrene indenfor Træindustrien: Møbel- og Bygningssnedkere, Tømrere, Bødkere og Modelsnedkere samt Trævarebranchens øvrige Grene. Der findes ni Depoter for Raamaterialer og Halvfabrikata, 125 Udstillings- og Salgslokaler for Møbler, et Centralmagasin for Raamateriale og et stort Depot for Maskiner og Værktøj. Desuden er der fire Garager, et mekanisk Værksted, et elektrisk Værksted og 62 Lastbiler.

I hele Barcelona findes der noget mere end 10,000 Træarbejdere indenfor Møbel- og Bygningsindustrien, hvoraf 6,482 arbejder ved socialiserede Virksomheder. Fagforeningen er at betragte som et stort Foretagende, og de enkelte Fabrikker udgør dens Filialer.

Lønninger og Omsætning.

Ugeløningerne bliver fastsat paa Fagforeningens Generalforsamling og er for Øjeblikket: Teknikere 125 Pesetas, kvalificerede Arbejdere 100 Pesetas og Hjælpearbejdere 90 Pesetas.

Den maanedlige Omsætning udgør for Sektionen „Møbler og Dekorationer" 1,706,000 Pesetas. Ved Sektionen for Tømrere og lignende Arbejder er Omsætningen 1,734,000 Pesetas. Den totale Omsætning for den socialiserede Træindustri udgør c. 3,440,000 Pesetas pr. Maaned. Paa Bureauerne er der ansat 10 Personer, der administrerer 252 Fabrikker. Til Administration iøvrigt er 30 Kammerater ansat, som tilsammen har 2830 Pesetas pr. Uge.

Syndikatet for Barcelonas socialiserede Møbelindustri sendte nogle af sine bedste Møbler til Veredensudstillingen i Paris. Med Hjælp af Filmsyndikatet i Barcelona fremstilledes en Film. Denne Film viser Udviklingen indenfor

Fortsættes Side 4.

Syndikalistisk Ungdom

Forbandede Samfund

Findes der vel noget tristere end et Kontrolsted, hvor der staar en Række af Samfundets overflødige Arbejdskraft med et „Hundetegn" i Haanden og venter paa at faa et Stempel. Ens Hjerte krymper sig i Smerte over at se disse forslidte Arbejdere staa der med Elendighed og Mismod skarpt aftegnet i Ansigtet og som efterhaanden er blevet ligegyldige med hele Tilværelsen. — **Og man mærker ens Hænder knytter sig i Raseri mod dem,** som uanfægtede lader dette forbryderiske ske. — Se der — en ung Kvinde — allerede har Kampen for Tilværelsen hærget hendes Træk — ved Haanden har hun en lille Pige — hvor er den glade Pludren, som man venter skal komme fra saadan en Størrelse. — Nej, — der er intet af dette, kun et blegt, underernæret Ansigt, som er mærket af Sygdom, stirrer en i Møde. — — —

Videre — næste. Stemplets monotone Klapren lyder uafladeligt gennem Lokalet. — Skæbner kommer og gaar. — Dag ind og Dag ud — Aar efter Aar — stadig det samme. Videre — næste — Fandens til Tilværelse.

Jeg trænger mig igennem Lokalet, hen til en Krog, hvor der sidder en Flok omkring nogle Borde. — Jeg lytter efter, hvad de taler om. —

Et Par Stykker af dem har opbrugt deres Understøttelse og skal nu over paa Socialhjælpen. Tanken om at blive yderligere ydmygede af dette bureaukratiske, af Socialdemokratiet skabte Kontorer, huer dem ikke. — De har været der engang før og søgt om Hjælp til Kontingent i Sygekassen, men var blevet mødt af en Regn af næsvise, hovne Spørgsmaal, som havde skræmt dem saaledes, at de ikke ønskede mere at udsætte sig for denne sjofle Behandling.

— — Og nu diskuterede de, hvordan de skulde klare sig uden denne „Hjælp". — — —

Ved Siden af mig sad en ældre Mand, — rask og rørig, — en rigtig stout Arbejder, med to kraftige Næver, der brændte efter igen at faa Arbejde at tumle med. — —

Ogsaa han havde opbrugt sin Understøttelse, fortalte han mig — og var for gammel til at gaa paa Socialkontoret, — — han var blevet henvist til at søge Aldersrente. —

Jeg, — sagde han. Jeg, som ikke er gammel og affældig, — skulde jeg have Aldersrente. Nej, og atter nej, — de kan give mig Arbejde, kan de — og beholde deres raadne Aldersrente. — — —

Jeg blev rystet i mit Inderste over denne Elendighed — og for samtidig at være med i Kampen for at rejse et nyt Samfund igennem Syndikalismen. — Et Samfund, der ikke er indrettet saa utaaleligt idiotisk, som det bestaaende, hvor Kvinderne slider sig en Sygdom til — som billig Arbejdskraft — og Mandfolkene gaar hjemme og kan intet faa at bestille.

Unge Kammerater! Vi maa skamme os over, at vi lader disse meningsløse Tilstande raade. — Slut op om den revolutionære Syndikalisme.

N. C.

S. U. afholder ordinært Medlemsmøde Torsdag den 9. December Kl. 20 pr. i Jernbanecaféen Ndr. Fasanvej. Interesserede Kammerater indbydes.

Pjecen om 10 Timersugen har faaet en god Modtagelse, hvor den kommer frem, men der er langt fra udsolgt, saa der skal Fart i Salget. De, der har udsolgt, kan hente ny Forsyning paa Kontoret.

Kammeratmødet

Kammeratmødet i Søndags fik et yderst vellykket Forløb, og det fastslog, at vi i Fremtiden afholder flere af den Slags. Efter at Formanden G. Hallbäck havde aabnet Mødet og budt Velkommen til de svenske og danske Kammerater, blev en Sang om Spaniens kæmpende Arbejdere, der er skrevet af Halfdan, afsunget, og Ordet blev givet til Carl H. Petersen, der gav en udmærket Oversigt over Dansk Arbejderbevægelse i Dag, særlig blev Statens Indgreb i Arbejdsstridigheder Genstand for indgaaende Omtale.

Efter **Spisepausen** aabnedes Mødet med en af Halfdan skrevet Prolog, som G. Hallbäch fremsagde og Ordet blev givet til vor svenske Kammerat Valter Aaberg, der talte om Syndikalismens Forudsætninger. Han omtalte de vanskelige Forhold vi arbejdede under, store Dele af Arbejderklassen var ikke klassebevidste og satte deres Lid til deres saakaldte „Repræsentanter". Den senere Tids politiske Udvikling havde dog skuffet Arbejderne, og deres Øjne aabnedes for de politiske Partiers Uduelighed.

Der var afgjort sket en Bedring for de syndikalistiske Idéer, og vi maatte arbejde videre for at give Arbejderne Troen paa deres eget Værd tilbage.

Kammerat Gunvor Hansen talte derefter om Syndikalismen og Arbejderkvinderne. Det var vanskeligt at faa Kvinderne med i Arbejdet, men Kvindernes Stilling var ogsaa fortvivlet.

Først en lang Arbejdsdag, og om Aftenen skal Hjemmet passes, saa Fritid bliver der ikke meget af, men Gunvor Hansen opfordrede Kvinderne til at slutte op om den syndikalistiske Bevægelse, for kun derigennem var der Mulighed for at skabe en lykkelig Tilværelse.

Efter en Spisepause gik man over til den mere muntre Del af Programmet og nogle af vore unge Kammerater opførte en Række smaa Sketch, som gjorde stor Lykke.

En Del svenske Kammerater skulde desværre afsted, og en af dem takkede for den udmærkede Dag, de havde tilbragt her og sluttede med et firefoldigt Leve for den syndikalistiske Ungdomsbevægelse.

Ved Kaffebordet afsløredes det, at F. S. Formanden, Valdemar Hansen, gik rundt med en lille Diktator i sig, idet han fik flere af Kammeraterne til at give deres Bidrag til Underholdningen.

Til Slut takkede Formanden de svenske Kammerater, fordi de havde trodset Rejsens Strabadser for at komme herover. Endvidere mindedes han vore spanske Kammerater, der med Livet som Indsats kæmpede for vor fælles Sag og udbragte et trefoldigt Leve for dem. Med Afsyngelse af Spanienssangen sattes et værdigt Punktum for Dagens Kammeratmøde.

N.

Husmændene kræver de indirekte Skatter ophævet

I Dagene fra d. 18. til 20. Novb. afholdt de jydske Husmandsforeninger Sendemandsmøde i Aarhus. Disse Sendemandsmøder i Husmandsbevægelsen har hidtil som oftest været en Paradeforestilling med Ministertaler og Hyldestresolutioner til Regeringen a la D. s. F.s Generalforsamlinger. I Spidsen for Foreningen staar soc. dem. og radikale Politikere, og disse har hidtil kunnet bruge deres Medlemmer til at hyppe de partipolitiske Kartofler, de ønskede.

De sidste Par Aars udprægede Arbejder- og Husmandsfjendske Politik har imidlertid medført en Ændring heri, særlig efter Landstingsvalget sidste Aar lyder der andre Toner fra Husmændene. For den Tid var de tilbøjelige til at tage Regeringens Forsvarere for gode nok, naar de undskyldte Regeringens Politik med, at den jo savnede Flertal i det ene Ting og derfor blev en Halvhedens og Kompromiets Politik.

Og der var jo ingen Grænser for, hvad de soc. dem. og radikale Politikere lovede Husmændene, naar de blot fik tilstrækkelig Magt paa Tinge. Ikke alene skulde de forgældede Husmænd hjælpes gennem Gældssanering og Rentesænkning paa Obligationskapitalens Bekostning, men der skulde ogsaa føres en Jord- og Skattepolitik i Husmandsbrugets Interesse. Er Byens Arbejdere blevet snydt efter Landstingets Erobring, saa er Husmændene det ikke mindre, og Skuffelsen er da ogsaa ganske afgjort størst blandt Regeringens Tilhængere paa Landet. Den første store Skuffelse fik de demokratiske Husmænd, da Diskontoen blev forhøjet i Jan. 37, og det saaledes blev dyrere at laane i Stedet for som lovet fra Regeringsside — billigere. Denne Form for antikapitalistisk Politik udløste en Storm af Harme paa Landet, Husmandsmøde efter Husmandsmøde protesterede, Regeringspolitikerne havde onde Kaar.

Det nys afholdte Sendemandsmøde i Aarhus havde ingen Tak til Regeringen for veludført Arbejde, derimod vedtoges en Resolution, hvis Krav fra først til sidst er en meget stærk Kritik af den førte Politik.

Punkt 1 kræver Grundskyld gennemført, Pkt. 2, Lempelser for Udstykning og Nyetablering, Pkt. 3 kræver Grundlaget for Statshusmændenes Rentebetaling ændret, saaledes at Kornprisen ingen Indflydelse faar paa den konjunkturbestemte Rente. Pkt. 4 kræver de indirekte Skatter afviklet hurtigst muligt, Pkt. 5 kræver Landbrugets Gældsforhold ordnet ved Indførelse af konjunkturbestemt Rente overalt. Endelig kræves i Pkt. 6 større Hjælp til Landboungdommens faglige Dygtiggørelse og i Pkt. 7 flere Svinekort til Husmændene, grundet paa den for dem saa skæbnesvangert høje Kornpris.

En kraftigere Kritik mod Regeringens „Hjælp" til Husmændene end denne Resolution kan vel vanskelig tænkes.

Vel har Byernes Arbejdere og Husmændene langtfra ens Interesser overalt; men de har det til fælles, at de begge plyndres for det meste af deres Arbejdsudbytte af Kapitalen og Staten. Dette skulde kunne sige de klarestseende af begge Klasser, at de bør søge Udveje af deres Nød gennem fælles Kamp mod Fjenderne.

Og disse er den udbyttende Kapital og dennes Voldsorgan, Staten.

C. H.

Fagbevægelsens Afhængighed af Staterne

Den faglige Internationale: et Bureau for de kapitalistiske Staters Interresser

For nogen Tid siden sendte den faglige reformistiske Internationale en Delegation til Moskva for at forhandle med de russiske Fagforeninger om deres Indmeldelse i Amsterdam-Internationalen.

„Soc.-Dem." stiller i den Anledning Spørgsmaalet, om det har saa stor Værdi for den internationale Fagbevægelse at faa de russiske Fagforeningers Tilslutning, idet Bladet meget rigtigt bemærker, at de russiske Arbejdere ikke frit kan vælge deres Tillidsmænd og Fagforeningsfunktionærer, men at disse bliver udpeget af det kommunistiske Parti, der er identisk med den russiske Stat, og at de russiske Fagforeninger ikke frit kan bruges af Arbejderne i deres Kamp for bedre Kaar, men er Statsapparater, der er underkastet Embedsmændenes Herredømme. De russiske Arbejderes Løn- og Arbejdsvilkaar fastsættes af Staten uden Fagforeningernes Indblanding.

Kan man derfor, spørger „Soc.-Dem.", tale om, at de russiske Arbejdere bliver repræsenteret i den faglige Internationale ved deres Indmeldelse — eller er det ikke snarere den russiske Regering, der bliver repræsenteret?

Jo selvfølgelig! De russiske Arbejdere bliver overhovedet ikke spurgt. Det er russiske Regeringsrepræsentanter, der afgør, om de russiske Fagforeninger skal indmeldes i Amsterdam-Internationalen, og det bliver russiske Regeringsrepræsentanter, der kommer til at møde paa disses Kongresser, Forsamlinger o. s. v.

Er der saa nogen Forskel paa de russiske og danske Fagforeninger.

Men er „Soc.-Dem." nu den Rette til at øve en saadan Kritik af de russiske Fagforeninger. Er der i Virkeligheden saa meget Forskel paa de russiske og de danske Fagforeninger i deres Forhold til Staten. Er de danske Fagforeninger mere fri end de russiske.

Vel har de danske Arbejdere endnu en formel Ret til at vælge de Mænd og Kvinder, de vil i deres Fagforeninger, men det gælder kun de egentlige Fagforeningsbestyrelser, og selv der har vi set Tilfælde, hvor man udenvidere har set bort fra Majoriteten paa Generalforsamlingerne og har dekreteret visse Personer valgt. Saasnart vi kommer op i de „højere" Instanser, forhindrer en indviklet inddirekte Valgmetode Arbejderne i at have nogen direkte Indflydelse paa, hvem der bliver valgt. De „højeste" Instanser formeres og udvælges simpelthen ved en Slags Knopskydning, og ialfald paa de Personer, der bliver sendt til de internationale Kongresser har Arbejderne slet ingen Indflydelse. Selv om de udgaar fra Fagbevægelsen, saa bliver de i Virkeligheden udpeget og godkendt af det socialdemokratiske Parti.

Man kan derfor rette den samme Beskyldning mod de danske Repræsentanter, der sendes til den faglige Internationale, som der rettes mod de russiske, at de ikke er Arbejdernes Repræsentanter, men derimod Repræsentanter for den danske Regering.

Og hvordan er det med den

Danske Fagbevægelsers Frihed i Forhold til Staten.

Er det ikke Staten, der gennem Love og Voldgifter det sidste Aar — ja, under hele Staunings Regeringstid — har fastsat Arbejdernes Lønninger, er det ikke disse Love, der forhindrer Arbejderne i frit at bruge deres Fagforeninger til at skaffe sig bedre Levevilkaar.

Hvad Forskel er der saa i Realiteten paa de danske og de russiske Fagforeninger. De er begge lagt i Baand af Staten, er bleven Statsapparater, hvis Virksomhed er indskrænket til Inddrivelse af Kontingent og Udbetaling af Understøttelser.

Har Stauning ikke de hundrede Gange sagt, at Samfundet — den kapitalistiske Stat — ikke mere kunde tillade Arbejderne frit at strejke, naar de vilde.

Og demonstrerede han ikke den Opfattelse i Praksis, da han f. Eks. forbød Slagteriarbejderne at sætte en lovlig varslet Strejke i Gang for at opnaa en beskeden Lønforhøjelse af 2 Kr. om Ugen, og tvang dem til at fortsætte paa de gamle Vilkaar.

Vi kan paa Grundlag af „Soc.-Dem."s egen Bevisførelse fastslaa, at heller ikke de danske Arbejdere er repræsenteret paa de internationale faglige Kongresser. De danske Udsendinge repræsenterer Ministeriet Stauning. I den Retning er de danske og de russiske Arbejdere ens — det vil sige lige daarligt — stillet!

Den reformistiske Fagforenings Internationale kun et Kontor for de imperialistiske og kapitalistiske Regeringer.

Men vi kan gaa videre. Vi kan uden at gaa Sandheden for nær, paastaa, at hele den faglige Internationales Bureau i Paris i Realiteten er Repræsentanter for de kapitalistiske og imperialistiske Regeringer i de Lande, hvorfra de stammer.

Det er jo saa aabenbart, at det er Tilfældet med de skandinaviske Lande Norge, Danmark og Sverrig, hvor der for Tiden sidder saakaldte Arbejderregeringer. De Repræsentanter, der af disse Landes Fagbevægelser bliver sendt til de internationale Kongresser og Bureaumøder kommer jo ikke som Arbejdernes Fortalere for at faa iværksat internationale Aktioner til Arbejderklassens Fordel, men derimod som de socialdemokratiske Regeringers Repræsentanter, der skal vaage over, at der intet bliver vedtaget, der kan skade den kapitalistiske Samfundshusholdning i det Land, deres socialdemokratiske Regeringer er Garant for.

Og sker det alligevel af Vanvare, at der kommer en saadan Vedtagelse frem, som da den faglige Internationale vedtog at boycotte Nazityskland, ja saa er det deres Opgave at paase, at der ikke bliver foretaget noget, der kan føre Vedtagelsen ud i Livet.

Det er jo ogsaa med Held lykkedes dem. Denne Vedtagelse er aldrig kommet længere end til Papiret. De socialdemokratiske Regeringer i de nordiske Lande udvidede jo tværtimod deres Handelssamkvem med Tyskland, gav Hitler saadanne Koncessioner, som ingen tidligere tysk Regering har haft. De stivede ham derved af, hjalp ham til at konsolidere sin Magt udadtil. Og Resultatet kender vi jo. I Dag fejrer Nazismen den ene Triumf efter den anden paa den internationale Arbejderklasses Bekostning. Saaledes gaar det, naar Fagforeningerne bliver Regeringsorganer.

Men Skændselen er langt større.

Selv de Repræsentanter, der kommer fra Lande, hvor der sidder en udtalt imperialistisk Regering føler sig først og fremmest som Repræsentanter for dette Land og dets Regering.

Dette gælder først og fremmest England, hvor Fagbevægelsen har stillet sig bag den engelske kapitalistiske Regering paa dens Oprustningsprogram, hvor den er gaaet ind for dens og den franske Regerings ikke Indblandingspolitik i det spanske Spørgsmaal, hvorved de fascistiske Magter har faaet frie Hænder i Spanien, og har faaet den faglige Internationale til at tage samme Standpunkt.

Som et sørgeligt Eksempel paa den engelske Fagbevægelses klasseforræderiske Holdning kan vi at da det internationale Transportarbejderforbund opfordrede det engelske Transportarbejderforbund til at være med til en international Boycot af spanske Francohavne nægtede det dette og erklærede endvidere, at

Den engelske Regerings Politik var Transportarbejderforbundets Poltik.

Kan man tænke sig en mere servil Underkastelse under en reaktionær Regering, der kun har bragt Ulykke over den engelske Arbejderklasse.

Men det er jo desværre ikke blot de engelske Arbejdere, der ser hen til det engelske Imperium, som Frelseren fra Fascismen. Hele den reformistiske Arbejderbevægelse har jo i de sidste Aar bygget sin Politik op paa, at Frelsen skal komme fra England.

Kun en fri og selvstændig Arbejderbevægelse, der hensynsløst bekæmper den kapitalistiske Stats- og Samfundsorden, kan standse Fascismen.

Det russiske Imperium har i Øjeblikket ligeløbende Interesser med den franske og engelske Imperialisme. Derfor tilsluttede det sig for nogle Aar siden Folkeforbundet og brugte hensynsløst dette som Instrument for sine Interesser i Lighed med Frankrig og England.

Efter at Amsterdam-Internationalen nu har vist sig som et godt Redskab for disse Magters Politik vil Rusland ogsaa være med der og via de russiske Fagforeninger, sendes der nu en Regeringsrepræsentant til den faglige Central i Paris. Dermed kan man sige, at den saakaldte antifascistiske og demokratiske Statsblok er fuldt repræsenteret i den faglige Internationale.

Er dermed Kampen mod Fascismen lagt i gode Hænder?

Lad os se paa, hvad der indtil nu er udrettet.

Norge, Sverrig og Danmark, det efter sigende har Verdens stærke-

Fortsættes Side 4.

Utilfredshed med Loven om Overarbejde

Det viser sig nu, at mange Arbejdere ikke kan leve af den Løn de kan tjene i den normale Arbejdstid

Skønt Loven om Forbud mod Overarbejde kun har virket i knapt to Maaneder, viser der sig allerede nu en stor Utilfredshed som visse Arbejdskøbere har givet Udtryk for, thi det viser kun, at en Begrænsning af Overarbejdet er til Fordel for Arbejderne. Nej, den Utilfredshed, vi tænker paa er den den kommer fra en Del Arbejdere der beklager sig over, at de ikke kan leve af den Løn de faar ved kun at arbejde i den normale Arbejdstid.

Det er jo ogsaa rigtigt nok, at mange lavt lønnede Arbejdere, Chauffører, Arbejdsmænd i Jernindstrien Fabriksarbejdere o. s v., der ligger nede paa Lønninger paa et halvt Hundrede Kroner om Ugen, kun har faaet det til at løbe rundt ved at kunne regne med en regelmæssig ekstra Fortjeneste ved Overarbejde. Nu da denne er faldet bort, er faktisk ogsaa Grundlaget, hvorpaa de har indrettet deres Eksistens faldet bort. Overfor den haabløse Opgave at faa deres Ugeløn til at slaa til til Husleje, Skatter, Kontingenter og de allernødvendigste Livsfornødenheder giver de op og giver Loven Skylden for den Misère, de er kommen ud i.

Man kan jo godt, som „Soc.-Dem." gør, forholde dem Solidaritetens Bud, og at de maa ofre noget for at deres arbejdsløse Kammerater ogsaa kan komme til at tjene lidt, men hvad gavner det. Den Mand, der hver Uge mangler 10 Kr. for at hans Hjem kan opretholdes, for at hans Kone og Børn kan faa Mad, for at de kan faa Varme i Kakkelovne og hele Saaler i Fodtøjet, den Mand er ikke meget lydhør for Talen om at ofre for andre. Han har jo nemlig ikke noget at give væk af, han er jo selv ligesaa daarligt stillet som hans arbejdsløse Kammerat, fordi han ikke kan faa Hjælp nogen Steder, men maa klare det hele selv. Meget bedre havde det været, om „Soc.-Dem." f. Eks. havde stillet sig Side om Side med Arbejdsmændene hos B. og W. den Gang de strejkede for at faa en højere Løn, i Stedet for at stille sig paa Udbytternes Side og faa Arbejderne idømt en Bod til det kapitalistiske Selskab. Det havde der da været nogen Mening i.

Det er jo nemlig der, Skoen trykker. Lønningerne er for smaa, og nu da Arbejderne ikke mere kan tjene en ekstra Skilling, træder det frem uden formildende Omstændigheder.

Men derfor er det jo ogsaa forkert Adresse Arbejderne giver deres Utilfredshed naar de retter den mod Forbudet mod Overarbejde, de skal rette den mod de Overenskomster, der er saa lusede, at Arbejderne er nødt til at skulle arbejde 10—12 Timer om Dagen for at kunne leve af de Lønninger de byder dem.

De lave Lønninger i København en Hindring for Provinsens Arbejdere.

Vi har ogsaa hørt Klager fra Provinsens Arbejdere over, at de lave Lønninger i København ligger som en uoverstigelig Barriére for Lønfremstødet fra deres Side. Efterhaanden som Priserne stiger og Dyrtiden bliver haardere staar de overfor de samme Vanskeligheder, som deres lavt lønnede Kammerater i København, at de ikke kan leve af den Løn, de faar.

De har haft Spørgsmaalet oppe til Behandling paa deres Generalforsamlinger og derfra er der stillet Krav til deres respektive Forbund om at gøre noget for at de kunde faa en øjeblikkelig Lønforhøjelse, men de har faaet den Besked tilbage, at det er umuligt at bringe Lønnen op i Provinsen saa længe der ligger store Arbejdergrupper i København, der arbejder for 50 Kr. og derunder om Ugen.

Det er en sørgelig Kendsgerning, at en meget stor Del af de danske Arbejderes Lønninger ligger i betænkelig Nærhed af den faktiske Sultegrænse, og det bliver værre Uge for Uge efterhaanden som al Ting bliver dyrere.

Det er nødvendigt, at der bliver tilvejebragt en Ændring her. Det kan ikke hjælpe noget at indgaa nye Overenskomster, hvor disse Sultelønninger opretholdes. Allerede nu maa Arbejderne rundt i deres Fagforeninger og paa Arbejdspladserne rejse Kravet om tilstrækkelige Lønforhøjelser, det gælder om at gøre baade Fagforeningslederne og Arbejdskøberne begribeligt, at det ikke gaar længere med Lønninger, der kun fører Arbejderne ned i den dybeste Elendighed og Armod.

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21.
København N.
Kontortid:
Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.
F. S. Formand:
Valdemar Hansen, Nordre Alle 14. Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra 18 til 19.
F. S. Kasserer:
Træffes paa Kontoret hver Mandag fra 17—18.

Lidt Understøttelse var der

Der er ikke noget at sige til, at de Arbejdsløse, der for manges Vedkommende har gaaet ledige i mange Maaneder, og hvis økonomiske Reserver forlængst er opbrugte — om de overhovedet nogen sinde har haft nogle — med Længsel venter Udbetalingen af den Brændselshjælp, der nu er vedtaget paa Rigsdagen.

For et Menneske, der hele Ugen igennem ikke har Penge mellem Hænderne, og hvis Understøttelse ikke engang strækker til de nøgne Eksistensomkostninger er 36 Kr. mange Penge. Det fortoner sig i hans Fantasi som en Formue, hvormed der kan lappes ud paa alle de Huller, de foregaaende fattige Uger har slaaet i Budgettet — til han faar dem og skal til at lappe Hullerne med dem, saa viser den bitre Virkelighed ham, at „Formuen“ svinder ind til de stakkels fattige Skillinger, de er, der ikke strækker til noget som helst.

Det er ikke mærkeligt, at de Arbejdsløse med Længsel venter paa denne ekstra Skilling, men det er mærkeligt, at de er tilfredse med den.

Der er det mærkelige ved Arbejderne, at de er saa godmodige og godtroende, og at der skal saa lidt til at stille dem tilfreds.

Her gaar de hver Dag i en Verden, der er et Overflødighedshorn af alle Livets Fornødenheder, hvor Butikkerne bugner af Mad, af Klæder — ja, af alt, hvad Hjertet begærer, Pakhusene er stoppet til Randen med herlige Varer, som Menneskene begærer, og hver Dag kommer der nye Ladninger ad Søen, ad Baner, ad Landevejene. I en evig glidende Strøm kommer Varerne væltende fra Landet til Byen — fra Byen til Landet og hobes op i Pakhuse, Lagre og Butikker.

Og Arbejderne gaar og ser paa det hele. Han vender Pengene, gaar fra Butik til Butik, køber lidt hist og mindre her, saa maa han holde op, Pengene er væk.

Den Vinterfrakke, han saa bestemt havde ventet at faa Raad til nu i Vinter — ja, vi maa se til næste Aar, om Tiderne ikke bliver bedre, og Overstykket — og Børnene, ja, det er jo sandt, Børnene, det er jo galt med deres Støvler — vi maa se til næste Uge.

Aah ja, det bliver sværere og sværere, men lad os ikek tænke paa næste Uge — ikke nu, hver Uge har nok i sin Plage!

Han læser i Bladene, at det er Overproduktionen. Alle de dejlige Varer der i glidende Strømme kommer fra Land til By og fra By til Land, kan ikke sælges, der produceres for meget, der er for faa Købere.

Men nu vil Staten hjælpe. Politikerne træder sammen og raadslaar. De har undfanget en genial Idé. Og denne Idé er: Produktionsindskrænkning. Der laves Kodordninger, Flæskeordninger og Kornordninger. Der sættes ekstra Vagter ved Grænserne for at hindre billige Varer i at komme ind i Landet, for billige Varer — saa mærkeligt det end lyder — saa er det Landets Ruin og Befolkningens Ulykke.

Nu rejser Arbejderne sig vel, nu laver han vel Kvaler i sine Fagforeninger og sin politiske Organisation og fortæller, at det er Løgn, at det er Overproduktion, at det er noget Sludder, at billige Varer er en Ulykke, naar han bestemt ved, at det er en Ulykke for ham, at Varerne er saa dyre, at han ikke kan købe dem.

Nej, Arbejderne laver ingen Kvalm, for han ser jo i sin Avis, at det er hans egne Partifæller, der kommer med disse meningsløse Forslag — og saa maa de jo være rigtige.

En ny Bekymring bliver lagt til hans øvrige. Produktionsindskrænkning, det betyder Arbejdsløshed. Han siger det ikke, for Arbejderne har ikke noget at skulde have sagt mere, det ordner hans Repræsentanter, men han skrumper ind i Forsagthed og vender Avisen og leder, idet han ved sig selv siger: — De skulde vel ikke have tænkt paa lidt Understøttelse.

Ja, det er netop det de har, lidt Understøttelse til ham, det er der ogsaa sørget for — men ikke for meget.

Men kan den Klasse, der skaber alle Værdier i Samfundet, Arbejderne, der sammen med sine hundrede Tusind Klassefæller her i Landet, som med sine Millioner og atter Millioner Klassefæller i den øvrige Verden, sætter denne evigt glidende Varestrøm i Bevægelse over alle Landegrænser og alle Sogneskel, og som til Trods for at undertiden op til Halvdelen af alle producerende Mennesker i Verden af Kapitalistklassen og Finansherrer lukkes ude fra Jorden, Gruberne og Fabrikkerne, frarøves Retten til at arbejde, dog i sin mægtige Produktivitet og Skaberevne er i Stand til at forsyne hele Verdens Menneskehed med alle dens Tusinder af Livsfornødenheder, kan denne Klasse eller dens enkelte Medlemmer være tjent med at leve af Almisser, af Understøttelser, der i mere eller mindre Karrighed bliver kastet til dem fra Samfundets Magthavere?

Kan denne Klasse, der af Historien er udset til at overtage Samfundets Forvaltning, mon ikke kaste Trælleklæderne af sig og blive lydhøre overfor det Budskab, Syndikalismen bringer til den, at det er Produktionsstedet, Arbejdspladsen, der skal erobres.

Det er paa Arbejdspladserne, at Værdierne skabes. Den Dag, Arbejderne gør sig til Herrer over dem, er de ogsaa Herrer over Fordelingen. Saa kan de afskaffe Arbejdsløsheden og det uværdige Understøttelses- og Almissesystem, der nu er ved at fordærve vor Klasse, saa den staar i Fare for at miste den naturlige Stolthed og Bevidsthed om sin egen Evne og Styrke, der er en Nødvendighed, hvis den skal sejre.

Stalinisten Lynge er uheldig

Et Protestmøde mod hans Forsøg paa at sylte Generalforsamlingen i Produktionsværkstedet

Som tidligere meddelt har der i Malernes Fagforening i København cirkuleret nogle Lister, der krævede Indkaldelse af en ekstra Generalforsamling i Malernes Produktionsværksted, for at faa Forretningsføreren, Dons-Bech, smidt paa Porten, fordi han havde afskediget Tillidsmanden og Værkstedsklubbens Bestyrelse og iøvrigt opførte sig uforskammet og gadedrengeagtigt overfor Svendene.

Paa disse Lister var der samlet 530 Underskrifter, i overvejende Grad af Malere, der havde arbejdet paa Produktionsværkstedet. Den krævede Generalforsamling burde saaledes være sikret. Men Lynge fandt vaa en Fidus, hvormed han mente at kunne klare Skærene.

Det har altid været saadan, at Generalforsamlingen i Malernes Produktionsværksted bestaar af alle de organiserede Malere, der kommer til deres Fagforeningsgeneralforsamlinger, idet Fagforeningen er den eneste Aktionær, og alle Malersvende derfor ogsaa er Aktionærer.

Nu havde Lynge imidlertid fundet paa den Fidus, at han vilde indkalde en Generalforsamling i Malernes Fagforening Søndag den 12. December i Nora Bio, og der vilde han indføre det helt nye Princip, at der skulde vælges 25 Repræsentanter, og disse skulde saa udgøre Produktionsværkstedets Generalforsamling.

Lynge vilde altsaa med andre Ord fratage Medlemmerne deres Bestemmelsesret over deres eget Værksted.

og give den til nogle Repræsentanter, idet han vel mener, at han bedre kan køre om Hjørner med dem, end naar han har Medlemmerne foran sig. Iøvrigt er dette med Repræsentanter blevet forkastet paa en Generalforsamling, saa der hører mere end almindelig Frækhed til at komme med det igen. Men Frækhed mangler Lynge som bekendt ikke.

Hans øjeblikkelige Maal med dette er at faa den endelige Afgørelse i Produktionsværkstedet syltet indtil han har overstaaet det vanskelige Valg til Foraaret, saa mener han, at han har et helt Aar til sin Raadighed, hvor han igen kan mishandle Malernes Sager.

Lynge møder frem med en kommunistisk Sagfører.

Lynge er iøvrigt klar over, at han ikke er Mand for selv at klare denne Affære, og han har derfor bebudet, at han vil møde frem paa Generalforsamlingen med den kommunistiske Sagfører Robert Mikkelsen, for at denne kan forklare Medlemmerne, hvorledes de Love, de selv har vedtaget, skal forstaas.

Vi tager sikkert ikke Fejl, naar vi antager, at han i denne Henseende har faaet et Tips af den ilde berygtede Formand for Søfyrbødernes Afdeling i København, Ric. Jensen. Ric. Jensen er jo ikke ukendt med at hente Hjælp fra kommunistiske Sagførere, naar det har knebet for ham.

De arbejdsløse Malere laver spontant et Protestmøde.

Da de arbejdsløse Malere fik Kendskab til disse Rævestreger, arrangerede de spontant i Onsdags et Møde i Kontrollokalet i Malernes Hus.

Lynge forsøgte straks at forhindre Mødets Afholdelse, fordi det var i Kontroltiden, men det var han dog ikke Mand for at gennemføre.

Mødet blev afholdt og gav eenstemmigt Udtryk for Malersvendenes stærke Harme mod denne kommunistiske Bureaukrat.

Fra syndikalistisk Side blev der meget kraftigt protesteret imod, at Sagførere fik Adgang til Malernes Generalforsamling, der havde kun Medlemmerne noget at gøre.

Det havde altid været saadan, at Arbejderne selv kunde ordne deres egne Sager. Dette Standpunkt fik Tilslutning fra de efterfølgende Talere, og der blev vedtaget en Protest mod, at Sagførere fik Adgang til Generalforsamlingen.

Socialdemokraten Edv. Olsen, krævede under Tilslutning, at saafremt Lynge vilde have Ret til at møde med en Sagfører paa Fagforeningens Regning, maatte den samme Ret ogsaa gælde for Modparten.

Kontrollokalets Sal og Balkon var fyldt til Trængsel og ikke en Røst hævede sig til Forsvar for Lynge — saa vi tør spaa ham en vanskelig Opgave paa Generalforsamlingen at faa Medlemmerne til at fraskrive sig deres Bestemmelsesret.

Arbejdløsheden er Roden til -

I Aar og Dag har Jensen gaaet til Kontrol paa Kommunens „Arbejdsanvisning“ i Guldbergsgade. Men aldrig en eneste Gang er han blevet anvist Arbejde. Alt, han har opnaaet, er de utallige Kontrolstempler, som den tykke, sure „Notarius“ paa Socialkontoret saa nidkært kontrollerer, før Sulteunderstøttelsen kan udbetales ved Kassen.

Dag efter Dag trasker Jensen mismodig den orkesløse Tur. Naar han har faaet sit Stempel, spejder han rundt i Lokalet i Haab om at se et kendt Ansigt. Finder han et Offer, plager han omtrent Livet af arme Vedkommende med sine evigt gentagne, endeløse Beklagelser.

Jensen er nemlig under Lediggangen kommet i Vane med at beklage sig. I Timevis kværner han løs om Sygdom, Arbejdsløshed og Alverdens Bedrøveligheder. Der findes ikke det Menneske i hele den vide Verden, der har haft saa sørgelig en Skæbne, som netop Jensen. — Det tror han da selv. **Men Jensen er desværre typisk blandt de Arbejdsløse.**

Gaar man lidt rundt i Lokalet og lytter til de samtalende Smaagrupper, kan man næsten være dødssikker paa at høre akkurat de samme bedrøvelige Toner overalt. Næsten altid de samme golde Beklagelser. Næsten altid den samme flæbende Stemme. **Thi Arbejdsløshed skaber slapsvansede Grædekoner.**

Men Jensen er ogsaa kommet i Vane med at kritisere. Alt og alle kritiserer han: Socialkontoret, Regeringen, Vejret og Fanden og hans Pumpestok. — Med høj rasende Stemme raaber han op, og lader Alverden forstaa, at bare han kom til, saa — — —

Og da Jensen ogsaa i det Stykke er typisk, maa man desværre indrømme, **at Arbejdsløshed ogsaa skaber Legioner af skøre Kværulanter.**

Arbejdsløshed skaber Kværulanter, der hver for sig har sin specielle, forkvaklede Mening om alting. Kværulanter, der haanligt fejer et hvert fornuftigt Forslag til Forbedring af de Arbejdsløses Kaar til Side med et: **Dur ikke! — Hva Fanden ka' det nytte! — Næ, hør nu min Mening — —**

Og saa kan man faa at høre saa mange forskellige Meninger, som der findes Arbejdsløse.

Med en Udholdenhed, der var en bedre Sag værdig, kan Jensen Dag efter Dag i Timevis staa paa Kontrolstedet og gentage sig selv. — Men saa bliver han sulten. Lidt mat i Sokkerne trasker han hjem og styrker sin underernærede Organisme med en Taar Kaffe — eller hvad Resten af Understøttelsen nu tillader.

Rigtig mæt blir han aldrig. Derfor føler Jensen sig altid sløj og energiløs. Han er kronisk forkølet, hoster og harker, har højst sandsynligt — —

I hvert Fald skaber sulteunderstøttet Arbejdsløshed, med paafølgende Underernæring og Nervøsitet, i stor Udstrækning Modtagelighed for — Tuberkulose. —

Og hvorfor skulde magre, nervøse Jensen ikke ogsaa i dette Tilfælde være typisk?

— — —

Naar man ved, at Arbejdsløshed er Aarsag blandt andet til disse sørgelige Virkninger, undres man ikke over, at de Arbejdsløse gaar saa stille med Dørene. Man forstaar, hvorfor de ikke rotter sig sammen, slaar i Bordet, kræver Arbejde og Del i Livets Goder. — Man forstaar det især, naar man tillige ved, **at Arbejdsløshed ogsaa dræber det personlige Mod og Fællesfølelsen.**

Med andre Ord: **Arbejdsløshed skaber ikke revolutionære Mennesker.**

Tværtimod: **Den baner Vej for Bagstræbet. Skaber Jordbund for den folkeforførende, politiske Kvaksalvers Sæd — Nazismen!**

Det, de fleste Arbejdsløse, mer eller mindre bevidst, faktisk gaar og venter paa, er — **Føreren!** — Føreren, der samvittighedsløst lover — **Alle — Alt!** — Føreren, der lover med Vold og Magt at føre de lidende Masser frem til en Plads ved Livets bugnende Bord.

Kun paa et eneste Punkt er de Arbejdsløse enige, nemlig — i deres afmægtige Had. De nærer alle et fejgt, uforsonligt Had til dette bundraadne „demokratiske“ Samfund.

Og en Dag vil dette ulmende, fortærende Had flamme op i et mægtigt, hævnende Baal. — Et Baal, hvori dette raadne Samfunds sidste sørgelige Rester af Menneskelighed ynkeligt vil forkulle.

En Dag vil dette ske!

De lidende Masser venter kun paa Føreren.

Og han kommer.

Og ve da de arme „Demokrater“, som de Forurettede i deres blinde Had tror er Skyld i alle Ulykkerne.

De vil da — som „Demokraterne“ i Hitlers Fangelejre — blive udsat for de hadende Massers grufulde Hævn.

Jacob Hansen.

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den
●
Læs den **15 ØRE**
●
Spred den

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

4 Timers Proteststrejke i alle franske Havne

Det franske Sømandsforbund har sendt Ordre ud til alle dets Afdelinger om, at de skulde etablere en 4 Timers Proteststrejke i alle franske Havne sidste Mandag som Protest imod, at Rederne ikke vil gaa med til en Regulering af Lønningerne. Sømændene har opsagt den gældende Overenskomst.

Ende paa Folkefronten?

Et Paristelegram meddeler, at det franske Socialdemokrati indtil videre afbryder Forhandlingerne om et Enhedsparti. Som Aarsag angives en Artikel af Kominterns Generalsekretær Dimitrof.

Denne Beslutning kan ikke frakendes Betydning, skriver „Arbetaren“. Den kan meget vel indebære Begyndelsen til Enden for hele Folkefrontspolitiken. Frankrig er det eneste store Land, hvor denne Politik er bleven praktiseret, og den franske Folkefront har Samarbejde mellem Kommunister og Socialdemokrater som uundgaaelig Forudsætning. Rent teoretisk kan man selvfølgelig tænke sig fortsat Samarbejde mellem de to Arbejderpartier og dermed ogsaa Fortsættelse af Folkefronten, selv om Planerne for et marxistisk Enhedsparti skrinlægges, men i Praksis er de to Problemer næsten uløseligt koblet sammen. En Fiasko for Enhedsbestræbelserne faar ialtfald den aller ugunstigste psykologiske Indflydelse paa Folkefrontspolitikens Fremtid.

Hvorfor har det franske Socialdemokrati da taget dette skæbnesvangre Skridt? Er Dimitroffs Artikel en Aarsag eller kun en Undskyldning?

Det kan ikke fornægtes, at Dimitroffs Artikel er et højst egenartet Aktstykke. I et Sprog, der er hentet fra Socialfascismens tredie Periode, søgte Dimitroff at mane Socialdemokratiet (i Praksis først og fremmest det franske) til øget Folkefronttroskab. Allerede det var en bitter Prøvelse. At Kommunisternes Generalsekretær gik endnu længere og søgte at diktere i de socialdemokratiske Partiers indre Anliggender maatte tolkes som den rene Forulempning.

Paa dette Punkt følte de franske Socialdemokrater sig direkte trufne. Dimitroff krævede, at de socialdemokratiske Partier skulde give Udtryk for en hundredeprocent Aktivitet for det russiske Stalinregimente og hensynsløst smide alle de Personer ud, som Komintern behagede at stemple som trotskistiske. Ingen af disse Betingelser har Franskmændene opfyldt, og de kunde anstændigvis heller ikke gøre det i Fremtiden. Den franske socialdemokratiske Presse har, hvad det gælder Betingelser, gaaet saa langt, at den har afstaaet fra al offentlig Kritik mod Stalinterroren, men den har ogsaa temmelig konsekvent nægtet positivt at forsvare Bødlerne. Den har tiet, men selv denne Tavshed har irriteret de franske GPU-Politikere. At bryde denne Tavshed paa Befaling vilde imidlertid være ensbetydende med den rene Underkastelse og drive alle socialistisk Bevidste inden for det franske Parti til aabent Oprør.

Punkt to er endnu besværligere.

Det franske Socialdemokrati har en Retning, som Stalinisterne ynder at betegne som halvtrotskistisk. Det er det „revolutionære Venstre“ under Marceau Piverts Ledelse. Denne Fraktion har en stor og voksende Indflydelse indenfor Partiet. Ved det sidste Landsraadsmøde raadede den godt og vel over en Femtedel af Stemmerne. At drive denne Gruppe ud paa Ordre fra Moskva vilde betyde en Splittelse, hvis Konsekvenser kunde blive farlige nok.

Det franske Socialdemokrati havde altsaa al Anledning til bestemt at afvise Dimitroffs Artikel. Her var Aarsagen til at sige et Advarselsord, men man tager nok ikke Fejl, om man tilføjer, at de socialdemokratiske Ledere har udnyttet Tilfældet til at vælge de aller skarpeste.

Misstemningen mellem de franske Socialdemokrater og Kommunister er nemlig ikke af i Gaar. Allerede længe har man kunnet konstatere, at Socialdemokraterne ikke har været særlig glade for det Enhedsparti, som de i Princippet har været tvunget til at hylde. Forhandlingerne om Sammenslutningen har aldrig haft nogen rigtig Fart, fordi Socialdemokraterne ikke har forsømt nogen Tilfælde til at udsætte dem. De har helt tyden med Grund haft Mistanke om, at F...

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København. Bemærk Garantien paa Etiketterne. Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private. Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21. Palæ 110 v

GØR JULEINDKØBET
i Musikhuset »BILLIGST« Korsg. 35
ALLE Slags Harmonikaer, Ure
½ Pris. Alle forskellige Strengeinstrumenter Tegnebestik Trommer Kornetter Mundharper, Fløjter, Grammofoner, Reservedele, Grammofonplader sælges og byttes.
Musikhuset „BILLIGST“
Korsgade 35.

Divaner, Lejlighedskøb
En Del Divaner sælges langt under Værdien
Værkstedet, Griffenfeldsgade 28

ARBEJDET

Kampen om 40 Timers Ugen

Danske Arbejdere maa slutte op i denne internationale Kampfront for dette Kravs Gennemførelse

Paa den faglige Internationales Repræsentantskabs aarlige Møde i Warschau blev det fastslaaet, at en af den internationale Fagbevægelses allervigtigste Opgaver i Øjeblikket var Gennemførelse af Kravet om 40 Timers Ugen, og det blev paalagt alle de tilsluttede Forbund og Landsorganisationer at sætte alt ind paa dette Kravs Gennemførelse.

40 Timersugen kan kun sikres internationalt.

Det var Formanden for de franske Arbejderes faglige Landsorganisation, Jouhaux, der indledede Forhandlingen om 40 Timersugen. Han paaviste bl. a., at de Resultater, der var opnaaet indenfor den internationale Arbejderorganisation i Geneve var ganske utilstrækkelige, selv om der dér var vedtaget en Konvention om 40 Timersugen i Tekstilindustrien, (hvor den danske socialdemokratiske Regeringsrepræsentant stillede sig paa samme Standpunkt som de danske Arbejdskøberes Repræsentant mod Konventionen).

De franske Arbejderes Repræsentant indprentede energisk Repræsentantskabet, at det var nødvendigt, at den faglige Internationale satte hele sin Aktionskraft ind paa dette Spørgsmaals tilfredsstillende Løsning og forlangte, at de tilsluttede Landsorganisationer, der endnu ikke havde gjort noget alvorligt Forsøg paa at faa gennemført 40 Timersugen indenfor deres Omraade nu maatte kaste Passiviteten bort og slutte op i den internationale Kamplinie for den kortere Arbejdstid.

Meget skarpt indprentede han Repræsentanterne den Fare, der truede de Landes Arbejdere — og navnlig Frankrig — hvor 40 Timersugen allerede var gennemført, hvis det ikke lykkedes at faa den gennemført i international Maalestok, i saa Tilfælde vilde det være meget vanskeligt — maaske umuligt for disse Landes Arbejdere at bevare de vundne Fordele.

Skal de danske Arbejdere være medskyldige i, at andre Landes Arbejdere igen faar længere Arbejdstid.

Det er jo et ganske alvorligt Spørgsmaal, de franske Arbejdere der retter til den øvrige Verdens Arbejderklasse ogsaa til den danske — et Spørgsmaal, der kræver et Svar.

De siger i Virkeligheden dette: — Nu har vi ved vor egen faglige direkte Aktion, ved Strejker og Fabriksbesættelser, gennemtvunget 40 Timers Arbejdsugen for vores Vedkommende. Men de franske Arbejdskøbere, og til Dels ogsaa Statsmagten, forsøger nu at franrøve os de vundne Fordele. Vi kæmper imod af al Magt, men det bliver umuligt for os i det lange Løb at tilbageslaa Angrebet, hvis ikke Arbejderne i de andre moderne kapitalistiske Lande rejser Kampen for 40 Timersugen og sørger for at faa den gennemført. Vi har gjort, hvad vi har kunnet, og vi vil kæmpe for at bevare det, vi har vundet, men nu er det jer, danske Arbejdere, der skal bestemme om det skal lykkes. Rejs Kampen for 40 Timers Ugen.

Det er dete Spørgsmaal fra de franske Arbejdere, de danske Arbejdere skal give Svar paa. Vil de ved Passivitet i Arbejdstidsspørgsmaalet stille sig paa den internationale Reaktions Side og derved gøre sig til Medskyldige i, at de franske Arbejdere eventuelt igen maa give Afkald paa 40 Timersugen, eller vil de i den internationale Solidaritets Aand følge Parolen fra deres Internationale, rejse Kampen for 40 Timersugen og dermed hjælpe de franske, italienske og mange andre Landes Arbejdere med at forsvare det, de har vundet, samtidig med, at de gavner sig selv og deres arbejdsløse Kammerater inden for Landets Grænser.

Kan danske Arbejdere finde sig i, at saakaldte Arbejderrepræsentanter modarbejder Kravet om kortere Arbejdstid.

Der rejser sig ogsaa et andet Spørgsmaal, nemlig dette, om det er i Overensstemmelse med de danske Arbejderes og den danske Fagbevægelses Interesser og Værdighed, at Personer, der ynder at smykke sig med Betegnelsen Arbejderrepræsentanter til enhver Tid og ved enhver Lejlighed tager Afstand fra det internationale Arbejderkrav om kortere Arbejdstid og fremstiller det som noget rent idiotisk paa den forkerte Side af sund Fornuft.

Det er jo det, de socialdemokratiske Ministre til enhver Tid gør

Det er jo rigtigt nok, at det fra et Arbejdskøber- og Kapitalist-Standpunkt set, er noget forfærdeligt noget, noget rent ud sagt samfundsomstyrtende at kræve en kortere Arbejdstid. Men det er jo ikke noget nyt. Det har det altid været og vil vedblive at være, saa længe der er noget der hedder Kapitalisme. Men fra et Arbejderstandpunkt har Forkortelsen af Arbejdsdagen altid været det vigtigste, det første af alle Krav, der sætter alle andre. der kan stilles til den kapitalistiske Produktionsform, i Skyggen. Derfor afslører disse Ministre, der til enhver Tid modarbejder Arbejdernes Krav om kortere Arbejdstid sig ogsaa som det, de er: renlivede Repræsentanter for det kapitalistiske Stats- og Udbytningssystem.

Men de danske Arbejdere kompromiterer sig selv i den internationale Arbejderbevægelses Øjne ved ikke at tage Afstand fra disse fordægtige Kapitalistrepræsentanter, og de gør det bedst ved at bruge deres Fagforeninger til at rejse Kampen for 40 Timersugen.

---

hedspartiet paa Grund af Kommunisternes større Antal og bedre Sammenhold hurtigt vilde forvandles til en Moskvafilial, hvor de gamle Socialdemokrater kun vilde faa Lov til at leve paa Naade til den næste Vending kommanderes. PSUC i Katalonien er ikke noget direkte stimulerende Eksempel. I denne Situation kom Dimitroffs Artikel som fra Himlen.

Kominterns Ledelse truede paa den mest uforskammede Maade. Den socialdemokratiske Ledelse kan mobilisere hele Partiet, naar det fastslaar, at Trusler ikke er et egnet Præludium til en broderlig Forening. Den kan med fuld Ret forlange, at Komintern forandrer Tone, at den desavouerer sin Generalsekretær. Dette maa imidlertid anses for umulig, da det vilde være det samme som en kæmpemæssig politisk Blamage. Under disse Forhold kan Socialdemokraterne vælte Ansvaret for Misstemningen og Udskydelsen med Enhedspartiet over paa Kommunisterne. Det vilde ogsaa være et ubilligt Forlangende, at Socialdemakraterne ikke skulde drage Nytte af den Tjeneste, Dimitroff har gjort dem.

Intermezzoet i Frankrig er ikke det eneste Tegn paa, at Enhedsbestræbelserne mellem Socialdemokrater og Kommunister møder voksende Besværligheder. Den allerdybeste Aarsag er heller ikke svær at udrede. Socialdemokratiet staar i et vist Afhængighedsforhold til sit LandsBourgeoisi. Kommunistpartierne kommanderes suverænt af den nyrussiske Statskapitalisme. Selv om disse to Kræfter stundom er allierede (som Ex. Sovjet og Frankrig), er deres Interesser dog ikke identisk i enhver Situation. Dette Faktum maa ogsaa direkte og indirekte paavirke Forholdet mellem Hjælpetropperne.

Forlang ARBEJDET hos din Bladhandler

Stigning i Kønssygdommene

Er Straffeforanstaltninger den rigtige Vej til at modarbejde deres Udbredelse

I „Ugeskrift for Læger“ gør Dr. Lomholt opmærksom paa, at en af Konssygdommene, som man troede var paa Vej til helt at forsvinde, nemlig Gonorrhoen, er i stærk Stigning. Dette er Tilfældet baade for Mænds og Kvinders Vedkommende, men dog størst for Kvindernes, idet Tilfældene af frisk Gonorrhoe hos Kvinder sidste Aar er steget med over 100 pCt. Dr. Lomholt mener, at Stigningen er størst for ganske unge Kvinder i Alderen fra 16—18 Aar, og at det skyldes det Forhold, at Kvinderne i større Grad end tidligere indlader sig i seksuelle Forbindelser før og uden for Ægteskabet. Som Middel til Bekæmpelse af Sygdommens Udbredelse mener han, at Straffene for Overførelse af Sygdommens Smitte skal skærpes. Endelig er der en Del Moralprædikanter, der tager Anledning til at tale om Tidens „Umoral“, Ungdommens Fordærvelse o. s. v.

Der er vel ingen, der vil benægte, at det er et sørgeligt Billede, der ved denne Meddelelse oprulles for os, men Spørgsmaalet er, om de anviste Veje er de rigtige til at forhindre Sygdommens Udbredelse. Vi stiller os i alt Fald tvivlende baade med Hensyn til Moralprædikener og skærpede Straffeforanstaltninger.

Kønssygdommenes som mange andre Sygdommes Bekæmpelse er simpelthen et Spørgsmaal om Hygiejne og en elementær Kundskab om Sygdommens Natur og Smittekilder, og naar Sygdoms Tilfældenes Antal vokser i saa foruroligende en Grad som ovenstaaende Oplysninger giver Udtryk for, saa skyldes det jo ikke ondsindede Mænd og Kvinder, der bevidst gaar rundt og smitter deres Medmennesker, eller fordi de moralsk er af en lavere Standard end andre Mennesker, nej saa skyldes det den rent ud haarrejsende Uvidenhed, der raader blandt de Unge af begge Køn — og for Resten hos de Ældre med — om disse Sygdomme.

Hvis Moralprædikanterne vilde spare lidt paa deres Forargelse og Lægerne i Stedet for at raabe paa mere Fængselsstraf, vilde oplyse Ungdommen om Faren ved de løse Forbindelser, og de Midler, der staar til Raadighed for at undgaa Smitte — f. Eks. at Manden altid bør bruge Kondomer — saa vilde der meget hurtigt igen spores en Nedgang i disse Sygdomme. De andre „Midler“ bringer bare mere Ulykke over Sygdommens Ofre og modvirker, at de i Tide søger Lægehjælp.

SOLDATERSANG

Af *Erich Mühsam.*

I Slaget lærte vi at staa
ved Storm og Helvedesild.
I Døden lærte vi at gaa
til Blodets røde Spil.
Og vendes Vaabnene i Trods
en Gang mod dem som lærte os,
saa har vi lært til Gavns forstaa,
hvordan det skal gaa til!

Vi dræber som man har befalet,
med Bly og Dynamit,
for Fædreland og Kapital,
for Kejser og Profit.
Men saa, naar Tidens Fylde slaar,
for Kone og for Barn vi gaar
til Kamp indtil bag Blod og Kval
vor Stjerne lyser frit.

Soldater! Raab fra Front til Front:
„Sænk Sabel og Gevær“.
De, som kan øve Krigens Dont
for andre, kan for sit især.
Slut, I derovre, Kampens Pagt!
Glem Vennen ej i Fjendens Dragt!
I Flammer Aft'nens Horisont,
den kalder hjem vor Hær.

Ræk dine stærke Næver frem
til Bror fra Blod og Betleri.
Paa Folkefredens brede Bræm
mod Krig og Vold og Tyranni!
Vind Sejren i dit eget Hus!
Saa synker Grænserne i Grus,
og hele Verden er vort Hjem
og hele Verden fri!

Fagforeningernes Afhængighed

Fortsat fra Side 2.

ste Arbejderbevægelser, har siden Hitlers Magtovertagelse udviklet Handelen med Tyskland og derved styrket Nazistyret.

Frankrig og England har gennemtvunget, at det republikanske Spanien ikke kan købe Vaaben til at forsvare sig med, medens de samtidig sikrer Franco fri Indførsel. Styrkelse af den internationale Fascisme.

England gaar stadig paa Frierfødder til Tyskland og giver Hitler den ene Indrømmelse efter den anden.

Frankrig og England gjorde intet, for at forhindre Italiens Røvertog til Abessinien og ser nu ogsaa stiltiende til, at Japan ødelægger Kina.

Ruslands Handel med de fascistiske Stater er i stadig Stigning. Uden den russiske Olie og Benzin vilde det være de to fascistiske Lande umuligt at understøtte Franco.

— — —

Saa er Kampen mod Fascismen vel i gode Hænder? Ja, hvis man ønsker, at Fascismen skal sejre skal man bare fortsætte den Vej, man er begyndt.

Den reformistiske Arbejderbevægelse, der har udleveret sig selv til disse kapitalistiske Staters Tjeneste for den tvivlsomme Ære at faa Lov at besætte nogle Ministertaburetter, siger om sig selv, at de bygger deres Bevægelse paa Karl Marx Lære.

De skulde lægge noget mere Mærke til en kort Sætning den samme Karl Marx har skrevet som — i Modsætning til en Del andet — er Sandhed i Dag, og det er den Sætning, at

enten er Arbejderklassen revolutionær eller ogsaa er den ingenting.

Denne Sætnings indlysende Sandhed har aldrig staaet mere klart, end den gør i Dag. Netop paa Grundlag af Arbejderklassens manglende revolutionære Indhold, er det, at Fascisme og Reaktion har saa gode Dage.

Det eneste Lands Arbejderklasse, der havde en udpræget revolutionær Mentalitet er den spanske — men det er ogsaa den eneste, der har kunnet ydet nogen Modstand mod Fascismen — og hvis Fascismen alligevel sejrer der, saa er det fordi, Verdens øvrige Arbejderklasse er borgerlig — er ingenting.

Fagbevægelsen maa holde op med sit Samarbejde med de kapitalistiske Stater, den har intet tilfælles med dem, den maa staa fri og uafhængig fyldt med revolutionær Aand og Vilje, saa vil Arbejderne gennem den kunne erobre Verden.

Ferie i Stedet for Arbejdstidsforkortelse

Kravet om 40 Timers Ugen maa ikke opgives til Fordel for Ferien

Sik'en Velvilje der er for Kravet om Ferie for Øjeblikket. Det er næsten til at blive bange for. Socialministeren vil forelægge et Lovforslag om Ferie til alle. Christmas Møller udtaler, at han har Velvilje — stor Velvilje for Ferie-Spørgsmaalet, og Ekstrabladet bringer en meget højstemt Artikel, hvor Ferien lovprises i høje Toner og lover Arbejdskøberne (paa hvis Vegne?) en mere arbejdslysten glad og tilfreds Arbejderstab, hvis de gaar med til Ferie.

Ja, Ferie, det er dejligt, det er der ingen Tvivl om, et Gode, som ethvert Menneske burde have, men lad os først høre Prisen, der skal betales for den.

Vi nærer nemlig en stille Mistanke om, at naar Feriespørgsmaalet bliver saa hæftig omtalt og lovprist nu, saa er det for at bortlede Arbejdernes Opmærksomhed fra det langt vigtigere Spørgsmaal: en almindelig Forkortelse af Arbejdsdagen — 40 Timers Ugen, som alle danske Arbejdere er enige om at kræve gennemført. Og naar Kravet om Ferie netop nu møder en saa overstrømmende Velvilje selv fra Mennesker, der ellers aldrig kan faa Arbejdsdagen lang nok, mon det saa ikke er fordi, de er bange for, at de ikke kan blive ved at holde Arbejderne hen med Snak, at de bliver nødt til i alt Fald at give dem noget, og saa er Ferie ja saa rart billig.

Thi Sagen er jo nemlig den, at de allerfleste organiserede Arbejdere jo allerede gennem deres Organisationer har faaet Ferie, saa dem koster det jo ikke noget at tilsikre Ferie ved en Lov, og skulde man saa endelig give de andre Arbejdere Ferie med de Undtagelser og Modifikationer, der altid findes i den Art Love, naar man saa til Gengæld kunde faa Arbejderne til at frafalde Kravet om 40 Timers Ugen, saa var den Forretning, man gjorde, jo slet ikke saa daarlig. Endelig er det jo heller ikke sikkert, at saadan et Lovforslag, fordi det bliver fremsat behøver at vedtages ganske omgaaende. Det maatte være nogle daarlige Parlamentarikere, der ikke kunde spinde „Ender“ over et saadant Lovforslag baade Aar og Dag. Naar bare det er fremsat og ligger paa Rigsdagens Bord, saa har det en forunderlig beroligende Indvirkning paa Arbejderne.

Men saa er Spørgsmaalet, om Arbejderne kan være tjent med saadan en Handel, og det kan de selvfølgelig ikke.

Det er klart, at de Arbejdere, der ikke allerede har Ferie, skal have den, de har jo allerede været snydt for den alt for længe, men derfor er der ingen Grund til at opgive Kravet om 40 Timers Ugen.

En almindelig Forkortelse af Arbejdsdagen er det eneste virksomme Middel mod den store Arbejdsløshed, og derfor gaar det ikke an, at dette Krav bliver forladt. Ferie til de Arbejdere, der ikke allerede har den, ja vel, men først og fremmest kortere Arbejdstid!

Socialismen virkeliggøres

Fortsat fra Side 1.

Som et sørgeligt Eks. paa den engelske Fagbevægelses klasseforræderiske Holdning kan vi oplyse, Træindustrien — fra Træerne bliver fældet i Skoven, Flaadningen, Savværkerne, Lagringen, Møbelfabrikerne, Møbeludstillingerne til man til sidst ser hele Arbejdet med Indretningen og Møbleringen af en moderne Lejlighed. Et fuldstændigt Overblik over det Arbejde, der udføres af Syndiktet.

Interessen for det produktive Arbejde er steget, efter at Arbejderne selv er bleven Ejer af Produktionsmidlerne, man arbejder med den største Begejsring. En udmærket Film — et tro Dokument over Virkeligheden.

I de socialiserede Virksomheder er Arbejdernes Stilling forbedret.

men det spanske Proletariats Stilling i al Almindelighed er i økonomisk Henseende ikke undergaaet nogen Forandring og behøver i høj Grad at forbedres. Krig betyder Mangel paa Levnedsmidler og Fordyrelse af de Raavarer, der købes fra Udlandet.

Indenfor Bygningsindusrien er der sket en fuldstændig Ændring. Der bygges ingen nye Huse i Øjeblikket. Bygningsarbejderne beskæftiges med Befæstnings- og Forsvarsanlæg mod Fascismens Angreb, samt med nødvendige Reparationer. Paabegyndte Nybygninger fortsættes dog. En Skyskraber paa Via Durrutti lige for Banco de Espana og CNT's Regionalkomités Hus er opført af Bygningsarbejdernes Fagforening. Deri skal Bygnings-, Træ- og Dekorationsarbejdernes Syndikat have Sæde. Et Symbol! I de tidligere Arbejdskøberpaladser residerer nu Arbejdernes Fagforeninger.

Det er ikke nogen fuldstændig Socialisme.

men Begyndelsen er gjort. Principet om det private Udbytte er afskaffet. Alle Haandens og Hjernens Arbejdere er forenede og bekæmper ikke længere hinanden. Modsætningen mellem Arbejdere og Arbejdsgivere findes ikke mere. Den sociale Retfærdighedsfølelse kæmper sig igennem og Forskellen paa Lønnen mellem Teknikere og ukvalificerede Arbejdere bliver mindre og mindre. Tilsidst vil den helt forsvinde. Da er Formaalet med Socialiseringen opnaaet.

Augustin Schouchy.

Bliv Abonnent paa Bladet

Til Læserne

Grundet paa Maskinskade er „Arbejdet“ desværre blevet en Dag forsinket.

Mødelisten

Fagf. f. Herrekonfektion af 1888.
Ekstra Generalforsamling Mandag den 6. Decbr. Kl. 8 Rømersgade 22, Festsalen.

Sælg vort **Bladfondsmærke**

Skaf „Arbejdet“
en Annonce

Internationalt Ligheds-Forbund

afholder Møde **Torsdag d. 9. ds. Kl. 20** i Jochims Lokale, Korsgade 49, St. o. G.

Emne:

STATEN

„den hellige og ukrænkelige“.

Fri Diskussion.

Revolutionære Kammerater indbydes.

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen

Arbejdet

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 44. | Fredag d. 10. December 1937 | 2. Aarg.

BORGERREPRÆSENTANT retter opsigtsvækkende Beskyldning om Korruption

Otto Wolf afslører Korruption i Københavns socialdemokratiske Kommunestyrelse

En Borgerrepræsentants Ord betyder mere end Loven

Der er jo Lighed for Loven her i Landet. Korruption, Protektion og Begunstigelse ved gode Bekendtskaber, det er jo noget, der ikke kan finde Sted her i dette socialdemokratiske velstyrede Land, den Arbejder, der møder fattig og ukendt uden andet til at tale for sig end sin egen Elendighed, for at faa Hjælp ved de sociale Myndigheder, han bliver ligesaa godt hjulpen og faar lige saa meget i Hjælp, som den, der møder med store Mænd til at anbefale sig. Ordsproget: „Den, der har Fanden til Morbror o. s. v." har ingen Gyldighed her i Landet, her er det Loven og kun Loven, der bestemmer.

Ja, det er der endnu en Del Arbejdere, der tror, men nu kommer Otto Wolf, Borgerrepræsentant, Sekretær i Smedenes Centralforening i København m. m. og erklærer, at det er en helt forkert Opfattelse af Tingenes Orden her i Landet. Nej, det har tværtimod meget at sige at have en god Fortaler for sig, det betyder meget mere end at have Loven paa sin Side, og hvis denne Fortaler hedder Wolf, og han skriver Borgerrepræsentant foran sit Navn, saa er den særlig fin.

„Som Borgerrepræsentant kan jeg skaffe Medlemmerne og deres Paarørende Goder, som de ellers ikke kan faa."

Det var paa Centralforeningens sidste Repræsentantskabsmøde, d. 30. November, at Otto Wolf kom med ovenstaaende Oplysning.

Han var bleven angrebet, fordi han ikke passede sit Arbejde som Sekretær. Alle de mange Hverv, Ben og Bestillinger, han efterhaanden havde faaet sig samlet, bevirkede, at han aldrig var til at træffe paa sit Kontor, og værre er det jo nu selvfølgelig bleven, efter at han er blevet Borgerrepræsentant. Nu gjaldt det om at forsvare dette nyerhvervede Ben, som han venter skal danne Indledningen til en glimrende politisk Karriere. Det gjorde han ved at sige: — „I skal ikke være saa kede af, at jeg er Borgerrepræsentant, thi derved kan jeg skaffe Medlemmerne og deres Paarørende Goder, som de ellers ikke kunde faa."

„*Der er nemlig en himmelvid Forskel paa, om jeg ringer og siger til vedkommende Myndighed: Det er Sekretær Otto Wolf, eller jeg kan sige: — Det er Borgerrepræsentant Otto Wolf.*

Det er vel rene Ord for Pengene. Sandheden uden Udsmykning. Til Helvede med Loven og Lovens Bestemmelser, hvis der er en Arbejder, der kan faa Otto Wolf eller en anden Borgerrepræsentant til at ringe til Kontorchef eller Borgmester, saa kan han blive hjulpen „med Goder, han ellers ikke kunde faa", men den Arbejder, der ikke er saa heldig at have en Borgerrepræsentant paa sit Fagforeningskontor, han faar ikke noget.

Vi beder Læserne lægge Mærke til, at det er Socialdemokraten, Borgerrepræsentanten, Otto Wolf, der retter denne opsigtsvækkende Beskyldning mod den socialdemokratisk styrede Københavns Kommune og ikke os. Og han understregede det selv kraftigere ved at sige, da der fra Forsamlingens Side blev raabt op til ham: — „Det er jo Korruption", — *Jeg er ligeglad, hvad I kalder det, men saadan er det.*

Otto Wolffs Underskrift gælder for to, naar han sætter Borgerrepræsentant foran.

For at bevidne Rigtigheden af Otto Wolfs Udtalelser, var der en af Mødedeltagerne, der stod op og fortalte følgende Tildragelse. Han skulde paa en Erklæring til Frederiksberg Kommune skaffe to Underskrifter fra Fagforeningen. Han henvendte sig til Wolf, der skriver under og siger til ham, at nu er det i Orden, han kan bare sende den ind.

„Jamen jeg skal jo have to Underskrifter," siger Manden. „Det behøves ikke", siger Otto Wolf, „*naar der staar Borgerrepræsentant Otto Wolf under*, saa er den god for to," og det var den, den blev taget god med den ene Underskrift.

En Magt, der kan misbruges.

Men saadan en Magt i Hænderne paa Personer af Wolfs og Konsorters Stilling kan misbruges. Der er jo ingen Tvivl om, at er det en god Partifælle, der kommer op til ham for at søge Hjælp til at „*skaffe Goder ingen andre kan faa*", saa vil den blive ydet i fuld Udstrækning, men er det helt sikkert, at Hjælpen vil blive ydet i samme Udstrækning overfor en Mand, der er kendt som Wolf politiske Modstander, maaske han der vil nøjes med at underskrive sig *Sekretær* Otto Wolf.

Det er klart, at en saadan Magt *kan* bruges til at sikre sig Proselytter. Hvad gør Mennesker ikke, naar de er i Nød. Er det ikke de samme Metoder, der bliver brugt i Nazityskland, hvor en Underskrift fra en eller anden Nazileder sætter alle Love og Forordninger ud af Kraft.

En af de fundamentale Rettigheder, som et demokratisk styret Samfund sikrer sine Medlemmer, er Retten til frit og uden Paatryk fra offentlige Personers Side at vælge deres politiske Opfattelse, denne Ret kan man ikke sige er sikret, naar en socialdemokratisk Borgerrepræsentant ved sin Underskrift kan bortskænke til nogle, hvad andre ikke kan faa ved at henvise til Loven.

Det er Korruption, og det kommer i uhyggelig Nærhed af de nazistiske Metoder.

Et sandt Ord

Et moderne kapitalistisk Selskab adskiller sig hverken i sin Opbygning, sit Væsen, sine Maal og sine Arbejdsmetoder, nævneværdigt fra en Stat. Den eneste Forskel er, at et kapitalistisk Selskab som oftest er bedre organiseret og bliver ledet formaalstjenligere og dygtigere end en Stat.

B. Traven.

Norske Sømænd nægter at sejle Olie til Japan

Den norske Tankdamper Charles Racine, der for Tiden ligger i New ork Havn for Ordre til Californien har ikke kunnet afsejle, fordi 25 Mand af Besætningen nægtede at sejle med, fordi Skibet skulde fragte Olie til Japan. Paa Begæring af Rederiets Repræsentant i New York blev den strejkende Besætning arresteret.

Reorganisationen af Smedenes Centralafdeling i København

Et glimrende Resultat:

to nye fastlønnede Formænd, en Sekretær til Sekretæren og et ekstra Kontingent, der bliver permanent

Reorganisationen af Smedenes Centralafdeling i København har længe staaet paa Dagsordenen. Den 29. Juni 1937 afholdtes et Repræsentantskabsmøde, hvor der fra Bestyrelsens Side var fremlagt detailleret Forslag til en Reorganisation. Forslaget skulde hidføre „forenklet Administration, Indførelse af ensartet Kontingent for alle Medlemmer, samt en bedre Tilrettelæggelse af det faglige Arbejde for de københavnske Smede og Maskinarbejdere."

Vi kan ikke komme ind paa en detailleret Genemgang af Forslaget, men det vigtigste i det var Ophævelse af Afdelingerne 3—4 og 18, derved blev Antallet af Afdelinger, hvis Medlemmer var ansat i det private Erhverv, nedsat fra 12 til 9. Afdelingerne 6 — 7 — 8 og 10, der beskæftiger Stats- og kommunalt Ansatte, bibeholdes med honorarlønnede Formænd. Endvidere en Pasus, der gaar ud paa, at man skal tilstræbe, at Arbejdere paa samme Arbejdsplads staar i samme Afdeling. Endelig at der fastsættes et ensartet Kontinget, og Ansættelse af en Sekretær til Sekretæren.

Der opstaar straks en heftig Strid for at bevare Benene.

Det var Meningen, at der paa Mødet skulde stemmes om dette Forlsag, og Repræsentanterne fik Stemmesedler, men først skulde Forslaget jo debatteres.

Forslaget kom straks ud i heftig Modvind. Alle de Formænd, der saa deres Ben truede ved en øjeblikkelig Ophævelse af deres Afdeling og de, der truedes af en senere Opløsning, ved at Medlemmerne i deres Afdelinger efterhaanden blev overflyttet til andre

Fortsættes Side 4.

Arbejdsløshedsmøde hos Malerne giver Kaj Lynge og Dons-Bech Besked

Tirsdag den 7. ds. afholdtes et nyt Møde for at protestere imod Kaj Lynge og hans Bestyrelsesflertals Forsøg paa at sabotere Generalforsamling i Produktionsværkstedet.

Mødet viste klart, at dette vilde mislykkes, og at de to komm. Diktatorer vilde komme uvægerligt til kort. Mødet valgte enstemmigt et Femmandsudvalg til Bestyrelsesmødet samme Aften for at fastholde Kravet. Kaj Lynge og Klovnen Emanuel Hansen søgte forgæves at forsvare de skandaløse Forhold, men de havde ingen Tilslutning i den store Forsamling, der vel nok talte 500 arbejdsløse Malere. Det havde derimod Oppositionens Talere, der dels bestod af tidligere Medlemmer af D. K. P., dels af Socialdemokrater og Syndikalister.

Der oplystes under Diskussionen mange interessante Ting, saaledes at *Kaj Lynge havde været ude at leje Malerværksted!* Han er klar over, at han er færdig, og nu vil han altsaa være Malermester! Chr. Larsen oplyste, at han havde trukket sig ud af Partiarbejdet i D. K. P., fordi Partiledelsen holdt Haanden over al Korruptionen i Fagforeningen og Værkstedet. Ejner Poulsen tilsluttede sig dette og føjede til, at han ikke kunde følge Partiet, naar de i Dag deltog i Socialdemokratiets Demonstrationer og raabte Hurra for Stauning. En anden fhv. Kommunist havde ikke villet finde sig i, at hver Gang de komm. Malere skulde tale Malerspørgsmaal, *mødte de forhenværende Fyrbøder Georg Hegner og Richardt Jensen op for at give „Raad" og Paroler*. Ganske rart at faa ren Besked om dette Partis „faglige" Metoder.

Kaj Lynge og Dons-Bechs eneste Forsvarer, Emanuel Hansen, anklagede Chr. Larsen, fordi han samarbejdede med Socialdem. Edvard Olsen og vor Kammerat Gustav Hansen samt betegnede vort Blad for trotskistisk. Overfor den Slags Pjat havde Chr. Larsen og Gustav Hansen selvfølgelig let Spil; det var jo i Overensstemmelse med Komm. egne gamle Paroler at danne Enhedsfront fra neden i Fagforeningerne om faglige Spørgsmaal.

Nu gælder det blot om, at Malersvendene møder op paa Generalforsamlingen paa Søndag og sætter Pamperne og deres taktiske Krumspring paa rette Plads.

Maler.

Paa „Frierfødder"

„Med Voldsargumenternes daarende Kunst erobred" Hr. Hitler Germânias Gunst.

Vor spanske Klasse

I Spanien ofrer paa andet Aar —
vor lidende Klasse sit Blod —
bekæmper endnu — trods blødende Saar —
Fascismen med flammende Mod.

— — —

Den rejste mod Trældom og Voldsdiktatur —
sig heftig i drabende Trods.
Den staar som en levende spærende Mur —
imod det fascistiske Bos.

— — —

Den vakler og trygler forgæves idag —
Europa om Hjælp i Nød.
Den kæmper for Frihedens hellige Sag —
alene — paa Liv og Død.

Jacob Hansen.

Syndikalistisk Ungdom

Jul

Jul, Jul — nu er det Jul igen. Butikker og Stormagasiner straaler af Lys. I Vinduer og paa Diskene er en Masse pragtfulde Sager stablet kunstfærdig op. Paa Gaderne sælges der Juletræer og ved Dørene sælges der Julekort, Julestjerner og en hel Masse andet, der begynder med Jul, Jul her og Jul der, Jul alevegne. — — —

Og i Julemaaneden foregaar der sære Ting — det er som om den udbyttende Klasse bliver grebet af en Oxfordbevægelse. — Alle Aviser er fulde af forfærdende Skildringer af al den Nød og Elendighed, der er blandt de fattige i Samfundet Paa Gadehjørner og i Teatret, overalt bliver der samlet ind for, at de ikke skal gaa sultne i Seng Juleaften.

Men i Aarets andre 364 Dage foregaar der noget mere sært. I den Tid hører man ikke disse Toner om, hvor forfærdende elendigt de fattige har det. I den Tid bekymrer man sig ikke om de fattige, nu kan leve saa længe, at de kan gaa mætte i Seng Juleaften. Det rager dem ikke en Fjer.

— — — —

Men den Dag skal komme, hvor der bliver gjort en Ende paa hele denne borgerlige graadsjaprende Svindel. — Den Dag, hvor Arbejderne rejser sig mod hele dette Julehalløj og ikke længer vil finde sig i at leve af Almisser, men kræver deres retsmæssige Part af deres Frembringelser.

N. C.

Paa Trods af, at „Alfader Stauning"s Udtalelse om, at Arbejderne ikke mente det alvorligt med Kravet om 40 Timers Arbejdsuge, viser det sig alligevel at være et af Arbejdernes første Krav i de forskellige Fagforeninger. Overalt staar det som det første Punkt paa Dagsordenen til de nye Overenskomster. Pjecen om 40 Timersugen maa sælges paa de Møder, der afholdes rundt omkring i Fagforeningerne i disse Dage. Den giver et klart og tydeligt Billede af Udviklingen i andre Lande, og det er vor Pligt at sprede denne Pjece overalt.

Hvad kan det nytte

Hvor ofte har vi ikke hørt dem, disse forbandede Ord? Hvergang en Idé er opstaaet, en Tanke er fostret eller et Forslag er fremsat, har vi hørt dette evige Refræng: „Hvad kan det nytte?"

Og maaske nyttede det ikke noget, maaske naaede vi ingen Vegne, men laa Skylden ikke netop i disse fire Ord „Hvad kan det nytte?" De lægger deres klamme Haand om alt Initiativ, de dræber enhver Enthusiasme. Ved at sprede sin pessimistiske Sæd i begejstrede Hjerter knuser de enhver Mulighed for Idéernes Fremgang. Gid Fanden havde dem. Lad os i Fremtiden blive fri for at høre denne Taabelighed.

Det kan nytte noget. Hvis vi vil!

g. h.

Degeneration

Mange af de Arbejdsløse, der for et Par Aar siden gik til Kontrol i Guldbergsgade, vil huske den arme, unge Nazist, der en Dag i Kontrollokalet vovede at udtale sig om sine nazistiske Anskuelser. De vil huske den pragtfulde Dragt Prygl, en ung, rasende Kommunist omgaaende traktenede ham med, under alle de Arbejdsløses jublende Tilraab. Thi den Gang var en solle Nazist endnu i Stand til at sætte Sindene i voldsom Bevægelse.

Et uforsigtigt Ord eller bare et Emblem i et Knaphul var nok til, at det ulmende Had til Nazismen slog ud i lys Lue. Den Gang stod Indtrykket af Nazismens Barbari endnu frisk præget i Sindene. Og daglig blev det jo frisket op af Dagbladenes Rædselsskildringer om de brune Morderbanders grufulde Mishandlinger af ulykkelige Socialdemokrater, Kommunister og Jøder i Hitlers Koncentrationslejre.

Anderledes i Dag. Nu skriver Bladene sjældent noget ufordelagtigt om Nazismen. Den er blevet for dagligdags. Og Glemselens Slør har sænket sig over den blot 2 Aar gamle Fortid. Nu vækker en enlig Nazist ikke længere særlig Opsigt, selvom han aabent gir sine Anskuelser til Kende. Man lytter til — eller ignorerer ham. Gir ham Ret eller Uret. Alt eftersom man nu er indstillet og i Humør til. Thi de fleste er idag selv nazistisk inficeret, og kun faa — eller ingen — er i Humør til at modsige — endsige tæve en Nazist, selvom han rakker nok saa meget ned paa det bestaaende Samfund og dets „socialdemokratiske" Regering.

Selv forhenværende brandrøde Kommunister tolererer idag fredeligt unge bestøvlede Nazister. Ja, kan saa galt finde paa at diskutere med dem, og bruge Vendinger, der i den Grad minder om Nazisternes, at man næppe kan skelne, hvem der er hvad.

I det hele taget kan man faa artige Ting at høre, naar man hungrende efter selv det mindste Tegn paa revolutionær Oprørskhed blandt de Arbejdsløse lusker rundt med „Lytteren". Ord som disse, er langtfra sjældne:

— Fanden med, hvem der regerer, naar bare de skaffer os Arbejde!

— Det der skal til er, Kvinderne ud af Produktionen og hjem til Gryderne!

— Selvom jeg er Kommunist, er jeg alligevel Patriot!

— Aa, hold Kæft med det Bavl om Hitler! Gi ham en Chance, og lad os se, hvad han duer til!

— Det vi trænger til, er en ny lille Verdenskrig!

— De er sku godt tossede, dem der tog til Spanien og lod sig slaa ihjel! Hvad Fanden rager Spanien os!

— — —

Som en snigende Pest er Nazismen trængt ind i vor Klasse, hvor den har virket paa Massernes Mentalitet og Moral som Forraadnelsesbaciller. Vor udskregne Solidaritet er forlængst afgaaet ved Forgiftningsdøden og er blevet „erstattet" med de laveste og mest beskidte Former for Egoisme.

Enhver er sig selv nok. De fleste arbejdende Arbejdere gir Fanden i de Arbejdsløse, som de frygter — forresten uden Grund.

Og de Arbejdsløse gir Fanden i hinanden. I Stedet for enigt at kæmpe for bedre Kaar, lader de sig til Dels slapsvanset underholde af deres Koner og Kærester, som de i deres utvivlsomme Mindreværdsfølelse mer eller mindre bevidst nærer Had til — og blir foragtet af.

En eller anden Gang har enhver hørt en indbilsk, arbejdende Arbejder tale om de Arbejdsløse paa akkurat samme sjofle Maade, som en racestolt Bastard af en Nazist taler om „de beskidte Jødesvin". En saadan Arbejder er ganske simpelt Nazist, selvom han bilder sig ind og praler af, at han er en god Socialdemokrat.

Paa samem sjofle Maade taler mange Arbejdsløse om de bedrestillede selverhvervende Kvinder, som de hadefuldt betragter som en Slags snyltende „Jøder".

Og hvad tror man mange af de nævnte Kvinder til Gengæld tænker om de Arbejdsløse? — — — De føler sig i hvert Fald og ganske afgjort ikke solidariske med dem!

Thi den nazistiske Pest breder sig og degenererer vor Klasse!

— — —

Kan denne snigende Pest bekæmpes?

Dette Spørgsmaal maa enhver Revolutionær stille sig selv og besvare. Og ud fra en ærlig revolutionær Overbevisning kan Svaret blive et afgjort **Ja.**

Thi lige saa sikkert, som Sygdomme i den menenskelige Organisme kan bekæmpes, lige saa sikkert kan Sygdomme i en Samfundsorganisme bekæmpes. Og paa akkurat samme Maade. Nemlig ved at fjerne Aarsagerne.

Og betragter vi Nazismen som en Samfundssygdom, maa vi naturligvis bekæmpe den, ved at fjerne dens Aarsager.

Og her ligger S. U.s og al anden revolutionær Ungdoms vigtigste Opgave idag! Uanset divergerende Meninger paa forskellige Punkter, skal vi kunne mødes og skabe en kampdygtig Front imod „den brune nazistiske Pest"!

Vi maa rent videnskabeligt eftersøge denne „Sygdoms" Bacille, og derefter finde et ufejlbarligt Middel til dens fuldstændige Udryddelse.

Men det haster! Vi maa straks igang med vort samfundshelbredende Arbejde. Før det er for sent. Før „Patienten" er redningsløs fortabt. Og før vi selv smittes af Pesten og derved bliver gjort ukampdygtige.

Derfor, unge revolutionære Kammerater i alle Lejre: **Slut op i Kampen imod „den brune nazistiske Pest!**

Jack.

Hvorfor Tavshed om de nye Overenskomster

Samtidig med at „Soc.-Dem." giver nogle ufuldstændige Oplysninger om nogle frække Arbejdsgiverkrav, der gaar ud paa baade Lønnedsættelser og Arbejdstidsforlængelse, bedyrer Bladet: — „Men vi skal iøvrigt ikke rejse nogen Debat om Overenskomsterne, saalænge der forhandles", og taler samtidig noget om ikke at komme i Strid med Forhandlingsreglernes „Aand".

I et Fagblad læser vi: — „Det er en god gameml Regel indenfor vort Forbund, at vi ikke i Medlemsbladet giver Adgang til almindelig Drøftelse af Overenskomstsituationerne, *hvorfor vore Krav ikke er omtalt i Ovenstaaende.*"

Vi har tilladt os at fremhæve den sidste Sætning; thi man kan vel ikke godt tænke sig en større Ringeagt overfor Arbejderne end denne udtrykker. Ikke nok med, at man nægter Arbejderne at komme til Orde i Medlemsbladet om det allervigtigste for dem: de Overenskomster, de skal arbejde under, de Betingelser, under hvilke de skal bjerge Føden hjem til sig og Familien, men selv en saa selvfølgelig Ting, som at faa meddelt de Krav, Forbundets Ledelse har stillet, nægtes dem. Hvad skal de egentlig med et Medlemsblad.

Man skulde ellers mene, at det var en selvfølgelig Ting, at Arbejderne, der hver Dag maa døje under Overenskomstens umulige Paragraffer og er kendt med de Forhold, hvorunder Arbejdet skal udføres, var de eneste kompetente til at formulere Kravene, og ikke Forbundenes Hovedbestyrelser og Forretningsudvalg, hvoraf mange ikke har været paa Arbejdspladserne i en Menenskealder.

Men hvorfor skal der være Tavshed om Overenskomsterne. Hvorfor maa Arbejderne ikek faa at vide, hvilke Krav de „selv" stiller, og hvorfor skal der gaas let hen over frække Udbytterkrav, hvis blotte Fremsættelse i Tider som disse er en Haan mod Arbejderne og deres Fagforeninger.

Vi kan ikke tænke os anden Grund, end at det er Meningen, at Arbejderne skal staa uforberedt og splittet den Dag, de daarlige Overenskomster skal vedtages, saadan som Tilfældet har været i de senere Aar. Hvis det er Meningen, saa er Tavsheden og Hemmelighedskræmmeriet paa sin Plads. Er det derimod Meningen, at Arbejderne nu skal gøre et Fremstød, baade løningsmæssigt og med Hensyn til Forkortelse af Arbejdstiden, saa er det ikke for tidligt, at der gives fuld Besked om de Krav, der er fremsat paa Arbejdernes Vegne, og om dem, der fra Arbejdskøberside er fremsat til Forringelse af de bestaaende Overenskomster.

Overenskomsterne er jo ikke et privat Anliggende for Fagforeningslederne, skønt man mange Gange faar det Indtryk, at de nærmest betragter Fagforeningskontorerne som et Slavemarked, hvor Arbejdskraften sælges, uden at dens Bærere har nogen Indflydelse paa Vilkaarene, men de er i høj Grad et Anliggende, der kommer Arbejderne ved. Derfor maa Arbejderne ogsaa kræve alle Forhold vedrørende de nye Overenskomster frem i Lyset og Anledning til indbyrdes at kunne diskutere dem.

Den store Fattiggaard

Ifølge en Beretning, Aalborg Socialudvalg har udsendt, har 34,4 pCt. eller godt og vel hver tredie af Byens Indbyggere faaet Understøttelse af det offentlige i en eller anden Form. Naar vi saa samtidig oplyser, at der for Øjeblikket er 25,000 flere Arbejdsløse i hele Landet, end der var sidste Aar paa samme Tid, og at det betyder, at hver femte organiseret Arbejder i Øjeblikket er uden Beskæftigelse og henvist til at leve af Understøttelser, saa er det en kraftig og meget oplysende Illustration til al den megen Talen og Skriven om de paradisiske Tilstande i Danmark.

En Femtedel af Landets arbejdsføre Befolkning paa Understøttelse, hver tredie Indbygger i en stor Industriby som Aalborg paa Fattighjælp under en eller anden Form! Man skulde synes, at det maatte kunne faa Arbejdere til at tænke lidt over Tingenes Tilstand!

Var det dette, de havde tænkt sig som Resultat af deres faglige og politiske Organisering? Resultatet tør nok siges at overskride de dristigste Forventninger.

Tobaksarbejderforbundets Kongres August 1937

Har staaet over fra sidste Nr.

Vi indleder hermed den Kritik af Kongresflertallets Fremgangsmetoder og Vedtagelser, som vi blev forhindret i at fremføre paa Enighedens ordinære Generalforsamling. Alle interesserede Tobaksarbejdere bør følge med straks fra Begyndelsen, og de vil faa en Korruption og Sjovermoral at se hos de ledende Folk i vort Forbund, som sikkert vil overraske mange af dem. Og vi vil vise dem Afd. IIs og Provinsens Repræsentanter, som bevidste eller ubevidste Tilhængere af den raadende Slendrian — ganske enkelte hæderlige Repræsentanter undtaget. Endelig vil de faa at se, Halvdelen af Enighedens Repræsentanter tale og stemme imod **Afd.s egne Forslag** til Forbedringer i Forbundets Love og Forbundets Taktik. Paa denne Baggrund vil vi til sidst, men ikke mindst, saa kraftigt vi kan understrege, at det nuværende System i vor Organisation ikke kan ændres ved, at Medlemmerne staar som passive Kontingentbetalere ,der kun engang imellem, naar de ved Urafstemningerne faar stukket en Stemmeseddel i Haanden, stemmer med Oppositionen. De maa aktivt paa alle Omraader gøre deres Indflydelse gældende, de utilfredse Medlemmers Passivitet er Pampernes bedste Støtte. Kun hvis den bringes til Ophør kan Rejsningen mod Reformismen i Tobaksarbejderforbundet krones med endelig Sejr.

Vi behandler i Dag Kongressens Aabning.

og dens tre første Punkter paa Dagsordenen, 1. Mandaternes Prøvelse, 2. Kongressens Konstituering, 3. Valg af Lønnings- og Diætudvalg.

I næste Nr. vil vi behandle Kongressens Stilling til Statsindgrebene mod Fagbevægelsens Aktionsfrihed, denne blev taget under Dagsordenens Pkt. 4. Beretningen.

Kongressens Aabningshøjtidelighed med paafølgende Æde- og Drikkegilde Lørdag d. 21. August er der ikke meget at sige om. I Anledning af 50 Aars Jubilæet for Forbundets Stiftelse talte selveste Statsminister Stauning pr. Radio fra sin Sygeseng til sine gamle Kolleger, og denne Mands klassekampsfjendtlige Indstilling var da ogsaa raadende hos Kongressens Flertal hele Kongressen igennem. Forbundet modtog i Anledning af Jubilæet en hel Del Gaver, saaledes ogsaa et stort Ur fra Fabrikantforeningen! Ligefrem Frygt og Fjendskab til Forbundet tyder det jo ikke paa, og Fabrikanterne har da ogsaa kun Grund til Tilfredshed med Forbundets Arbejde i de forløbne Aar. Især siden 1899 (Septemberforligets Fødselsaar) har Forbundet gjort en stor Indsats for at sikre Fabrikanterne Arbejdsro og dæmme op for vidtgaaende Krav fra Arbejdernes Side om Forbedringer i Løn- og Arbejdsforhold. Til Aabningsfesten havde Ledelsen lukket for Adgang fra Medlemmernes Side til Tilhørerpladserne, Motivering: Pladsmangel. Balkonen var omtrent tom ved Festen! Afd. Enighedens Generalforsamling havde vedtaget en Protest herimod, men den blev selvfølgelig ignoreret.

Hovedbestyrelsen havde uden at spørge Medlemmerne arrangeret et gratis Æde- og Drikkegilde.

for de Delegerede og forskellige Gæster Lørdag Aften. Mod dette protesterede F. S.s Delegerede (5 fra Enigheden og 1 fra Slagelse Afd.) ved ikke at deltage, det samme gjorde flere af de andre radikale Repræsentanter. Hovedbestyrelsen udnævnte Chr. Jensen, D. s. F.s Formand til Æresmedlem uden at foretage nogen Afstemning blandt de Delegerede desangaaende. I 1933 udnævnte den Stauning til Æresmedlem, saa vi har nu den „Ære" at have den borgerlige Arbejderbevægelses 2 Spidser som Æresmedlemmer. Saa til sidst det røde ved hele Aabningshalløjet, Kongresmapperne, andet rødt var der ikke.

Straks ved Dagsordenens første Punkt fik Kongressen Lejlighed til at vise sin Samfundsfølelse og Forstaaelse af Udbytternes Betydning. Iblandt de 15 reaktionære Aalborgdelegerede fandtes en Cyklehandler, der beskæftigede 2 Mand i sin Forretning. Trods det var han Medlem af Aalborg Afd., og er valgt til Kongressen. Hvor det er betegnende netop for den Afd. Forbundets Love, Paragraf 1 Stk. c. siger ellers tydelig: „Arbejdsgivere og selvstændige producerende Erhvervsdrivende samt fastansatte Mestre kan ikke være Medlemmer. Trods det godkendte Kongressen med stor Majoritet dette Mandat.

Begivenhederne under næste Punkt, Konstitueringen, er betegnende for

Patentdemokraternes Opfattelse af Demokratiets

praktiske Anvendelse. Hovedbestyrelsen mødte med færdige Lister saavel Dirigenter som Sekretærer, andre Forslag blev taget meget unaadigt op. Og Valgmaaden: først Hovedbestyrelsens Liste til Afstemning en bloc, derefter de øvrige foreslaaede paa samme Maade! Denne Parodi ønskede de af de Delegerede foreslaaede til Dirigentposterne ikke at deltage i og trak sig derfor tilbage. Derimod fastholdt A. Dupont, der var foreslaaet til Sekretær, at han trods alt vilde paa Afstemning, og saa daarlig var Pampernes Samvittighed, at de bøjede sig og udvidede Sekretærernes Antal med 1, hvorved Dupont kom med. Dette System, en bloc Afstemning med færdige Lister fra Hovedbestyrelsen blev forøvrigt søgt praktiseret ved alle Valg af Udvalg paa Kongressen, og den er i god Overensstemmelse med det System, der indførtes i 1932 med Valg af Hovedbestyrelse for sig, og derefter Valg af Suppleanter, ligeledes for sig. Saa risikerer man ikke at faa nogen Opposition i Hovedbestyrelsen. Men herom i en senere Artikel.

Pkt. 3., Valg af Lønnings- og Diætudvalg foregik ikke anderledes. De af Hovedbestyrelsen foreslaaede valgtes.

Da man senere stemte over Forslagene til Lønninger og Diæter vedtoges med 76 St. Hovedbestyrelsens Forslag, der lød paa 15 Kr. for Arbejdstab og 7 Kr. i Diæter til Københavnere; 16 Kr. i Diæter til Provinsen. Ialt henholdsvis 22 og 31 Kr. pr. Dag fik de Delegerede. Fra Afd. II forelaa et Forslag om at sætte Københavnernes Diæter til 6 og Arbejdstab til 14 Kr. pr. Dag. Afdelingens Delegerede, der under hele Kongressen bestræbte sig paa at være Pamperne tilpas, trak dette Forslag tilbage. Et Forslag fra Slagelse, der lød paa 14 + 3 Kr. og 14 + 12 Kr. fik 21 St.

Naar man betænker, at Kongressen varede i 11 Dage, blev det en ganske god Skilling, de Delegerede fik. Naar den varede saa længe, skyldtes det dog ogsaa, at man helt igennem tog god Tid, der blev saaledes Tid baade til en Skovtur og et Besøg hos Obel. Ligeledes modsatte man sig konsekvent Aftenmøder fra Moderationens Side. Alt ialt en kostbar Kongres for Forbundets Medlemmer, af hvilke ikke ret mange har den Løn, som de Delegerede bevilgede sig selv. Vi maa kæmpe for at de forskellige Repræsentanter som Betaling faa en Løn, der ikke overstiger Branchens Gennemsnitsløn ret meget. Som afdøde Professor Birck sagde: „Det skal være et Offer at være Arbejdernes Tillidsmand". Det er det ikke i Dag, da er det en ganske god Forretning!

C.H.

Nye Kommunist-Processer i Polen

Tre store Processer mod Kommunister er begyndt i Polen. I Lublin staar 40 unge Mænd, Studenter og Arbejdere, anklaget for revolutionær Virksomhed. I Bialystok er en Skolelærer og 19 andre Personer anklaget for at have drevet Propaganda i Skolerne og modtaget Understøttelse fra udenlandske kommunistiske Organisationer. Endelig anklages 30 Personer i Kielce for at have dannet kommunistiske Celler og sprede Literatur fra Moskva.

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den • Læs den • Spred den

15 ØRE

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

Bliv Medlem af **FS**

En Søn, der er Far'en værdig

Bruno Mussolini har begaaet en Bog om sine Skændselsgerninger i Abessinien.

Efter svensk „Soc.-Dem." giver vi en Prøve paa hans stilistiske Evner.

„Jeg har aldrig haft Lejlighed til at se en stor Ildebrand, skønt jeg ofte nok har fulgt efter Brandmændene. Maaske nogen havde hørt om denne Mangel i min almindelige Dannelse, og det var derfor et Aeroplan fra den 17de Eskadre fik Ordre til at belægge Omraadet Adè-Abo udelukkende med Brandbomber. Vi fik til Opgave at sætte Ild paa de skovklædte Høje og Marker og de smaa Byer. Alt dette var meget morsomt .... Knapt havde Bomberne berørt Jorden, før de eksploderede med en stærk Detonation. En hvid Røgsky med en vældig Ildslue slog op, det tørre Græs begyndte at brænde. Jeg tænkte paa Kvæget, Herre Gud, hvor Dyrene maatte springe! .... Da Bombekamrene var tomme, begyndte jeg at kaste Haandgranater ... det var sjovt. En stor Zariba (Hytte) omgivet af store Træer, var ikke saa let at træffe. Jeg maatte sigte meget nøje, og det lykkedes først, da jeg forsøgte tredie Gang. Beboerne i Hytten sprang ud paa Marken, da de saa Taget brændte, og sprang derefter som forrykte fra Stedet ..."

Ikke sandt, en Søn, der er Fa'ren værdig — en Djævleunge!

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21.
København N.
Kontortid:
Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.
F. S. Formand:
Valdemar Hansen, Nordre Alle 14. Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra 18 til 19.
F. S. Kasserer:
Træffes paa Kontoret hver Mandag fra 17—18.

Et fattigt Land

Det var Socialminister Ludvig Christensen, der, som Undskyldning for, at 100,000 Arbejdere maa gaa uden Beskæftigelse og nøjes med en Sulteunderstøttelse, sagde, at Danmark var et fattigt Land.

Ja, hvis det er rigtig, hvad den engelske Humanist John Ruskin sagde, at kun det Land er rigt, som har lykkelige Mennesker, saa er Danmark et fattigt — et meget fattigt Land; thi i et Land, hvor en Femtedel af den producerende Befolkning er lukket ude fra Arbejdet, som er Grundlaget for hele deres Eksistens og Lykke, kan der ikke være lykkelige Mennesker. Deres Ulykke breder sig i Ringe i større eller mindre Grad til den øvrige Befolkning.

Men mener Ministeren, Danmark er saa fattig, at der ikke er Mulighed for de Mennesker, der lever i Landet til ved deres Arbejde at skaffe sig ordentlige Levevilkaar, saa passer det ikke. I den Henseende er Danmark ikke noget fattigt Land.

Alene den Kendsgerning, at Danmark har Raad til at lade 100.000 arbejdsføre Mennesker gaa og drive, vidner jo om det modsatte; thi selv om disse 100.000 kun lever en kummerlig Tilværelse, saa forbruger de dog hver Dag, uden at frembringe noget til Gengæld. Det maa tværtimod være et rigt Land, der kan tillade sig en saadan sindssvag Ødslen med Arbejdskraft.

Og var det saadan, at Landet var fattig, hvorfor lader man saa ikke de 100,000 villige Hænder komme til at fremskaffe Rigdom, det er jo det, de venter, det de forlanger.

Arbejdet er Kilden til al Rigdom.

Vi har et Overskud af Mennesker, der kun venter paa at komme til at arbejde, til at skabe mer Rigdom. Hvorfor dog ikke lade dem komme til.

Man taler saa meget om, at dette eller hint Land er rigt, fordi det har Raastoffer i Jorden og lignende, men intet Land er rigt i sig selv. Om et Land har milevide Skove, mægtige Malmlejer eller den bedste Agerjord, alt dette er intet værd, for det bliver sat i Forbindelse med menneskeligt Arbejde. Derfor ser man jo ofte, at de Lande, der har de bedste Naturtilgange af Raastoffer, det man sædvanligvis betegner ved et „rigt Land", har den fattigste og usselst levende Befolkning, fordi disse „naturlige Rigdomme" af en eller anden Grund ikke kan komme i Forbindelse med den menneskelige Arbejdskraft og derved blive forvandlet til Nyttegenstande, der har Værdi for Menneskene.

Den første Betingelse for, at et Land er „rigt", det vil sige, at det kan give dets Befolkning en høj Levestandard og gode sociale og kulturelle Forhold at leve under er, at det har tilstrækkelig Arbejdskraft, dygtig, veluddannet og alsidig.

Uden iøvrigt at ville henfalde til den sædvanlig dumme Skamrosning af de danske Arbejdere paa alle andre levende Arbejderes Bekostning, vil vi dog sige, at vi mangler ikke den Slags Arbejdskraft her i Landet. De danske Arbejdere kan paa de fleste Omraader hævde sig overfor andre Landes Arbejdere. Danmark har alle Betingelser for at kunne blive et „rigt Land", d. v. s. et Land, hvor Befolkningen kan leve i jævn bekymmerfri Velstand nydende godt af vor Tids Kulturs Goder.

Der er bare det i Vejen, at Arbejdskraften ikke kan faa Lov til at udnytte de naturlige Betingelser for Velstand, som Landet byder, det forbyder den kapitalistiske Samfundsorden.

Der er selvfølgelig Grænser for Landets Rigdom. Vi har f. Eks. ikke Raad til den Luksusproduktion at producere Millionærer i stigende Tal Aar for Aar. Vi har heller ikke Raad til at opretholde en uproduktiv Overklasse med store Indtægter og et enevældigt Herredømme over det økonomiske Liv, **eller den stadig større Mængde** af Statsembedsmænd, der kun tærer paa det daglige Arbejdes Frembringelser uden at yde noget til Gengæld. Vi har ikke Raad til den privatkapitalistiske Rovdrift af Landet, der kun levner den producerende Befolkning et Minimum af dets egne Frembringelser. Men det er der for Resten ikke noget Land, der har, hvor saadanne Tilstande raader, betyder det altid Fattigdom for den største Del af Befolkningen.

For at udnytte Landets naturlige Rigdomskilder er det derfor nødvendigt at rydde det privatkapitalistiske Udsugningssystem af Vejen, der staar som en Hindring for, at den menneskelige Arbejdskraft og Produktionsmidlerne kan indgaa den Forening, uden hvilken ingen Rigdomme kan skabes. Derfor er enhver, der skærmer og styrker det kapitalistiske Samfund og dets Statssystem samtidig en Bærer af Fattigdommen.

Lad os rydde disse Hindringer af Vejen.

Luftsteg

— Den er vel nok fin, jubler lille Fru Hansen til sin Mand, idet hun glad ser op fra „Socialen": Der er bevilget 9 Millioner til Brændselshjælp til de Arbejdsløse. Og Pengene bli'r udbetalt i Kontanter, saa enhver kan købe, hvad han vil. — Saa faar vi alligevel lidt ekstra paa Bordet til Jul.

— Vi! — Kan du ikke læse? — Kan du ikke se, der staar, at det er de Organiserede, der faar Hjælpen? — Vi faar ikke en Skilling.

— De Organiserede?

— Ja, for Fan! — Dem, der er i Fagforening! Og det er jeg jo ikke! Er du maaske?

— Aa, Vrovl! — Jammen det er da uretfærdigt! — Hvorfor faar vi ikke noget?

— Hvorfor? — Vel fordi vi ikke kræver noget. — Fordi vi er nogle Slapsvanse, som man ikke er bange for, og derfor gir Faen i!

— Jamen, hvorfor forlanger du ikke noget?

— Jeg! — Det skulde fedt hjælpe, at jeg alene Mand forlangte noget! Selvfølgelig skal alle Uorganiserede i Fællesskab rejse Kravet. Lave et Fandens Hus! — Men de er „døde" — alle som een! — — — Næ, du: Vi faar ikke en Skilling! — Og lidt Ekstra paa Bordet til Jul! — Aa, gaa ad Helvede til! — Jo, — hvis jeg gik ud og tiggede! — Men jeg kan ikke, du! —Skønt jeg sku snart er ved at synes, det var lettere, end at gaa op til de Banditter paa Socialkontoret!

— Jammen — naar du nu fortæller, at vi faktisk sulter. — — —

— Det har jeg jo fortalt dem Masser af Gange! Men det nytter ikke en Fjer! Jeg har rolig og saglig fortalt det! Jeg har raabt og skreget og slaaet i Bordet! Men alt, jeg har faaet ud af det er en Advarsel og „Karakter" i Personalbogen: „Kværulant", staar der! Jeg har selv set det! — Og siden jeg havde det Sammenstød med Snotnæsen deroppe, tør jeg Fanme daarlig nok aabne Kæften! — Af Skræk for, at de skal faa mig stemplet som Psykopat! —

— Psykopat?

Han forklarer meget populært, hvad „Psykopat" er, og fortsætter: Næh, du, bare jeg kunde komme i Fagforening. Men det kan jeg altsaa ikke **før**, jeg har Arbejde. Og Arbejde kan jeg ikke faa, **før** jeg er i Fagforening! — Jeg er altsa forbandet nødt til at gaa paa dette raadne Socialkontor! — Indtil jeg om godt 30 Aar kan faa Aldersrente! — Og saa kan jeg osse faa Brændselshjælp — maaske! — — —

J. Hansen.

Den svenske Landsorganisation giver 50,000 til Spanien

Den svenske faglige Landsorganisations Forretningsudvalg har besluttet at bevilge yderligere 50,000 Kr. til Spanien. Pengene skal i det væsentlige bruges til Indkøb af Levnedsmidler.

Under Hensyn til, at Tusinder Mennesker i det republikanske Spanien i Vinter trues af Hungersnød, opfordrer Landsorganisationen paany de fagorganiserede Arbejdere til kraftigt at støtte Indsamlingen til det spanske nødlidende Folk.

Arbejdsmandsforbundet med i Kampen for 40 Timers Ugen

Hvem vil være ansvarlig for 40 Timers Ugens Skæbne?

Det er „Arbejdsmændenes Fagblad", der i sit sidste Nummer i en 2-Spaltet Overskrift retter dette Spørgsmaal.

Artiklen er udsendt fra I. F. C. (den faglige Internationale) og den begynder saaledes: — *„Der maa vel engang komme en Tid, hvor den økonomiske og sociale Fornuft atter kommer til sin Ret, og hvor Mennesker, der lever under en anden og bedre Ordning, vil forelægge sig det Spørgsmaal, hvorledes det var muligt, at Millioner af Arbejdsløse gennem mange Aartier søgte Beskæftigelse i Bedrifter, der producerede eller søgte at producere en stadig større Mængde Varer for et aftagende eller stagnerende Forbrug. I denne fremtidige Verden vil man antagelig undersøge, hvem der egentlig var ansvarlig for, at Arbejdstiden ikke blev nedsat trods den fremskridende tekniske Udvikling og den dermed følgende større Arbejdsydelse."* Og Artiklen slutter: *„ . . . fordi Nødvendigheden af en kortere Arbejdstid vil gøre sig gældende med stadig større Styrke, vil Ansvaret hvile saa meget tungere paa dem, hvis Holdning kunde begunstige et Fejlslag.*

Hvem er det, I. F. C. henvender sig til med de Publikationer, det sender ud, men som sjælden bliver trykt, ialtfald ikke i den danske socialdemokratiske Presse, er det til Kapitalisterne, Arbejdskøberne, er det mon dem, I. F. C. mener, at Ansvaret vil komme til at ligge tungt paa, hvis de stiller sig hindrende i Vejen for 40 Timers Ugen?

Det er det sikkert ikke. De Mænd, der sidder i Ledelsen for den faglige Internationale, selvom de mange Gange vover sig langt ud i Samarbejdet med de kapitalistiske Regeringer, er sikkert saa meget Realister, at de ved, at fra Udbytternes Side kan de ikke vente andet end Modstand. Nej, deres Advarsel har sikkert Adresse til de Mænd indenfor deres egen Lejr, der af Hensyn til det kapitalistiske Samfund er Modstandere af 40 Timers Ugen, og saa til Arbejderklassen i Almindelighed.

De danske Arbejdere er i det store og hele enige om, at 40 Timers Ugen er en Nødvendighed, og at der skal sættes noget ind paa at faa den gennemført, men de bliver faldet i Ryggen af de Mænd, der skulde være deres bedste Støtter i denne Kamp, og den Presse, de opretholder ved mægtige Tilskud fra deres faglige Organisationer, taler overhovedet aldrig om 40 Timers Ugen, undtagen naar den refererer en eller anden Ministers Udtalelser imod den.

Statsminister Stauning og Socialminister Christensen er udtalte Modstandere af 40 Timers Ugen, og bag dem staar mere eller mindre aabent en hel Del fremstaaende faglige Ledere. Til dem er det, I. F. C.s Henvendelse er rettet, naar den siger: — „vil Ansvaret hvile saa meget tungere paa dem, *hvis Holdning kunde begunstige et Fejlslag";* thi disse Personers hele Holdning er jo i højeste Grad medvirkende til, at Aktionen for 40 Timers Ugen kan blive et Fejlslag.

Det er ikke nok med, at deres Holdning bevirker, at hele den socialdemokratiske Presse er fjentlig indstillet mod 40 Timers Ugen, hvilket umuliggør en fuldstændig Aktivisering af den samlede danske Arbejderklasse for hele dette Spørgsmaals Løsning, men de vil sikkert heller ikke betænke sig paa at sætte den kapitalistiske Stats Magtmidler ind for at forhindre, at enkelte Fag og Grupper af Arbejdere tilkæmper sig 40 Timers Ugen, hvis de skulde prøve derpaa. Deres Ansvar overfor den internationale Arbejderklasse bliver meget svært at bære.

„Arb.mændenes Fagblad" bringer den omtalte Artikel uden nogen Kommentar. Betyder det, at Ledelsen af Dansk Arbejdsmandsforbund er enig med Artiklen, og at dette Forbund vil sætte noget ind paa at gennemføre 40 Timers Ugen for sine Medlemmer? Eller driver Axel Olsen samme Taktik, som Lyngsie: — undertiden at gebærde sig lidt radikalt for at opnaa organisationsmæssige Fordele indenfor D. s. F.? Det skulde Arbejdsmændene se at faa Klarhed paa. Andre Arbejdere er ogsaa interesseret deri.

Terrordomme i Italien

Fra Rom meddeles: Specialdomstolen til Statens Beskyttelse har afsagt Domme over en Gruppe paa 25 Kommunister. Ledelsen, der har staaet i direkte Forbindelse med Centralen i Bryssel blev dømt til 10 Aars Tugthus og 2 andre fik 6 Aar. Tyve andre fik Straffe, der varierede fra 1—4 Aar, medens 2 blev frikendt.

En uhyggelig Liste

I Anledning af den russiske Revolutions 20 Aars Jubilæum har svensk Typ.-Tid. offentliggjort en Liste over Revolutionens Forgrundsfigurer, og den Skæbne der har mødt dem. Listen ser saadan ud:

1. **Folkekommissærernes Raad bestod den 7. November 1917 af følgende Personer:**
   Formand: Lenin, død.
   Viceformand: Rykov, i Fængsel.
   Udenrigsminister: Trotski, landsforvist.
   Landbrugsminister: Milpitin, frataget alle sine Embeder. Hans videre Skæbne ubekendt.
   Arbejdsminister: Schljapnikov, i Fængsel.
   Komitéen for Hær og Flaade: Antonow-Owssejenko, berøvet alle sine Embeder. Hans videre Skæbne ubekendt. Krylenko, det samme. Dybenko, General.
   Handelsminister: Nogin, Selvmord, efter at han var afsat fra sit Embede.
   Undervisningsminister Lunartscharsky, død.
   Finansminister: Skwortsow-Stepanow, død efter at være frataget sit Embede.
   Justitsminister: Oppokow-Lomon, afsat Hans Skæbne derefter ubekendt.
   Økonomiminister: Theodorewitch, afsat. Hans Skæbne derefter ubekendt.
   Postminister: Awilow-Glebow, afsat. Hans videre Skæbne ubekendt.
   Minister for de forskellige Nationaliteter: Stalin, Diktator.
2. **Partiets politiske Bureau den 7. November 1917:**
   Lenin, død.
   Stalin, Diktator.
   Trotski, landsforvist.
   Sinowjew, skudt efter Dødsdom.
   Kamenjev, skudt efter Dødsdom.
   Sokolnikow, i Fængsel.
   Bugnow, afsat. Hans Skæbne ubekendt.
3. **Sovjets militære Revolutionskomité 1917.**
   Trotski, landsforvist.
   Swerdlow, myrdet ved Attentat.
   Uritzki, myrdet ved Attentat.
   Podwoiski, indehaver et ubetydeligt Embede inden for Postvæsenet.
   Joffe, Selvmord efter at være afsat.
   Antonow-Owssejenko, afsat.
   Dybenko, General.
4. **Præsidiet for d. 2. Sovjetkongres 7. November 1917.**
   Lenin, død.
   Trotski, landsforvist.
   Sinovjew, skudt.
   Kamenjev, skudt.
   Rykov, i Fængsel.
   Nogin ,Selvmord.
   Muranov, skudt.
   Skljanski, afsat.
   Krylenko, afsat.
   Antonow-Owssejenko, afsat.
   Rjasanow, død i Fængslet.
   Lunartscharski, død.
   Swerdlow, Offer for Attentat.
   Stutska, afsat.
   Kollontay, Gesandt i Sverige.

En uhyggelig Liste, af de 28 Personer, der nævnes, findes der ikke mere end 4 tilbage ved **„Styret", nemlig Stalin, Dybenko, Podwoiski, og Kollontay. Kun to er døde en „naturlig" død (Lenin og Lunatscharski). De øvrige 22 Personers Skæbne: Død i Fængsel (Rjasanow), landsforvist (Trotski). Selvmord (Nogin og Joffe), skudt efter Dødsdom (Sinowjew, Kammenjew og Muranow), dræbt ved** Attentat (Swerdlow og Uritski), i Fængsel (Rykow, Schljapnikow og Sokolnikow). Elleve er berøvet deres Embeder og ingen kender deres Skæbne.

Skuffet Ungdom

Svend kører for en Budcentral. En 10—12 Timer daglig rakker han Byen rundt pa en 3-hjulet Cykle for en elendig Løn.

Skønt han tog Tjansen som noget rent midlertidigt, har han allerede været paa samme Sted et halvt Aars Tid. Det har ikke været ham muligt at faa noget andet og bedre — allermindst ved Faget — skønt han har søgt og søgt allevegne.

Snart 20 Aar gammel er han ikke i Stand til at klare sig selv. Han bor hjemme hos Moderen, som arbejder for et Rengøringskontor. Naar de begge slider som et Par smaa Heste, formaar de lige med Nød og næppe at opretholde Hjemmet.

Men Fandens til Slæv! Og Fandens til Fremtidsudsigter!

Svend bander tit og ofte. Indædt forbander han Skæbnen, der fordømte ham til at morakke som et Lastdyr, ved et Arbejde, som han af hele sit følsomme Sind foragter og hader. Hader, fordi han altid saa levende føler sig som en lattervækkende Klovn i en Cirkus, naar han med „hele" sin spinkle Vægt paa Pedalerne svedende aser sig frem gennem Færdselen med et Læs, saa tungt, at det næsten overstiger hans fysiske Evner.

Forbitret og i sit Ansigts Sved fortjener han sit Brød. Og paa sine sorte Dage, der langtfra er sjældne, føler han sig skuffet som en gammel Mand.

Først skuffede Grethe ham. Grethe, som han havde kendt, lige siden de gik i Skole, og som han havde „gaaet" med et Par Maaneder. Hun vendte ham fornærmet Ryggen, da han som udlært straks blev arbejdsløs.

Og Faget havde altsaa heller ingen Brug for ham. Det Fag, han havde ofret 5 lange Aar paa at lære, og som han holdt mindst lige saa meget af, som for af Grethe.

Og D. s. U., som han havde været Medlem af et Par Aar, havde heller ingen Brug for ham, da han som Arbejdsløs altfor ubehersket himlede op om en mere revolutionær Politik. Han var gammeldags, fik han at vide. Gammeldags og dum. Og da man tillige ansaa ham for at være farlig — smittefarlig — fik han et Spark.

Hans aldrende Mor var heller ikke som før. Hun var blevet bitter og urimelig. Men Svend forstod hende godt og bar over med hende. — Her havde hun slidt og slæbt som en Gal gennem Aarene for at holde ham i Lære, og saa — — —

Jo, Svend forstod udmærket. Men mange Gange var det alligevel svært at holde Kæft, naar hun altfor ubehersket brokkede sig og mumlede om, at han var en skidt Knægt, naar han ikke kunde faa Arbejde ved Faget. Men han bed Tænderne sammen og grublede i Tavshed over, hvorfor det hele skulde være saa forbandet svært og uretfærdigt.

Han grublede og læste. Begyndte at forstaa. Saa efterhanden lidt anderledes paa Tingene, end før, da han som Medlem af D. s. U. havde set paa Verden gennem et Par ensrettede Partibriller.

— — —

En Dag Svend med Toplæs kommer forbi Smedenes Forbund paa Gammelkongevej, faar han blandt den mægtige Hær af Arbejdsløse, der gaar til Kontrol der, Øje paa en Lærekammerat. Han stopper op og raaber: Davs Carl!

— Davs Svend! — Hvordan gaar det?

— Med Slæv, som du ser. — Naa, du er nok blevet udlært?

— Ja, og kommet i Lære igen. Som Arbejdsløs nemlig. Men jeg lærer det aldrig du. Fandens man ikke kan løbe af Lære!

— Ja, for Poker! Men den gaar altsaa ikke. Forresten — driller Svend — hvorfor tager du ikke til Rusland, som

BRDR. THØGERSEN'S
Vesterbrogade
C. 5023
Moderne Frytkager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf C. 6355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21 . Palæ 110 v

GØR JULEINDKØBET
i Musikhuset »BILLIGST« Korsg. 35
ALLE Slags Harmonikaer, Ure ½ Pris.
Alle forskellige Strengeinstrumenter Tegnebestik Trommer Kornetter Mundharper, Fløjter, Grammofoner, Reservedele, Grammofonplader sælges og byttes.
Musikhuset „BILLIGST"
Korsgade 35.

Divaner, Lejlighedskøb
En Del Divaner sælges langt under Værdien
Værkstedet, Griffenfeldsgade 26.

ARBEJDET

Ingen Forbedring af Socialloven

Og ingen Udbetaling af Socialunderstøttelsen gennem Fagforeningerne

Paa Fællesorganisationens Møde i København i sidste Uge, der var indkaldt paa Foranledning af 8 Fagforeninger, der bl. a. havde stillet Krav om en Forhøjelse af Understøttelsen med 20 pCt. og Socialunderstøttelsen udbetalt gennem Fagforeningerne, udtalte Fattigborgmester Viggo Christensen bl. a. iflg. „Soc.-Dem."s Referat:

— „For Øjeblikket vil jeg fraraade Krav om Udvidelse af social Understøttelse. Skal der rejses Krav, da i hvert Fald *ikke paa Lapperier, som Forslaget om Socialhjælpens Udbetaling paa Fagforeningskontorerne*. Og skal der rejses Krav, da rejs dem for Forbedring af Arbejdsløshedsunderne. Hvorfor stadig søge at hjælpe dem, der ikke deltager forsikringsmæssigt i Arbejdernes Forpligtelser. — Kan vi forsvare, at store Grupper siger: Hvorfor staa i Fagforening og deltage i Forsikringen, naar jeg faar ligesaa meget ved at staa udenfor."

Er Borgmesteren komplet uvidende om de Forhold, han omtaler.

Saafremt „Soc.-Dem."s Referat er rigtigt, maa man nok spørge, om Borgmesteren er helt uvidende, om de Forhold, han staar og taler om. Er Borgmesteren uvidende om, at flere Tusind Arbejdere her i Landet er henvist til at leve af Socialunderstøttelsen, skønt de staar og i mange Aar har staaet, som Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne, fordi de har opbrugt den Understøttelse, disse Kasser hjemler dem Ret til.

Det er selvfølgelig først og fremmest for at hjælpe disse Arbejdere, Fagforeningernes og Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, at Kravet om bedre Understøttelser rejses fra Fagforeningernes Side. Og Borgmesteren kan vel heller ikke være uvidende om, at de allerfleste af de Arbejdsløse, der staar udenfor Fagforeningerne helst vilde være indenfor. Det er ikke fordi, de vil smøge nogle Solidaritets-Forpligtelser af sig, men simpelthen fordi, de ikke kan blive Medlem.

Mange Tusind, der naar til den Alder, hvor de skal ind i Fagforeningen og Arbejdsløshedskasserne kan ikke blive optaget, fordi det er umuligt for dem at faa Arbejde. Skal de af denne Aarsag, som de selv er uden Skyld i, straffes som mindreværdige ved at holdes paa en Understøttelse, saa lav, at det betyder kronisk Underernæring for dem. Det er dog for hjerteløst, og det taler kun til Fagforeningernes Ære, at de ikke stiller sig paa samme kyniske Standpunkt som Borgmesteren.

Og saa er der alle dem, som i en Menneskealder eller mere, har staaet i deres Fagforening og Arbejdsløshedskasse, men som har opbrugt deres Understøttelse, og endskønt de er fuldt ud arbejdsdygtige ikke kan gøre sig Haab om mere at faa andet end tilfældigt Arbejde. De glider automatisk ud af deres Organisationer. Fra Arbejdsløshedsunderstøttelsen glider de over til den mindre Socialunderstøttelse. De faar Afslag paa deres Ansøgning om Kontingenthjælp, som de umuligt selv kan betale. Skal de Mennesker have den sorte Kokarde sat paa sig som anden Klasses Mennesker, fordi de uden egen Skyld, paa Grund af Forhold, de er uden mindste Indflydelse paa, bliver kastet ud i aarelang Arbejdsløshed og derefter ogsaa ud af deres Fagforeninger?

Socialunderstøttelser, udbetalt gennem Fagforeningerne, er et godt Krav.

Særlig for den sidste Kategori af Klassefæller, de Arbejdere, der har opbrugt deres Understøttelse og er henvist til Socialhjælp, er Kravet om, at Socialhjælpen skal udbetales gennem Fagforeningerne et godt og retfærdigt Krav. Det maa være saadan, at de Arbejdere, der staar i deres Fagforening og har betalt til deres Arbejdsløshedskasse, den Dag deres vedtægtsmæssige Understøttelse er opbrugt, bliver ved at faa deres Understøttelse udbetalt gennem Fagforeningen uden at skulle ansøge derom, og saa maa Kommunen refundere Fagforeningerne de udlagte Penge. Naar en Arbejder opfylder de Kontrolbestemmelser, der er nødvendige, for at han kan faa Understøttelse af Arbejdsløshedskassen, maa de jo ogsaa være tilstrækkelige, for at han kan faa Socialhjælpen udbetalt uden at skulle ansøge derom.

Verdens Stormagt

Der er ingen Ting i Verden, der taaler Sammenligning med Lønarbejdernes Magt.

Alle Verdens Arméer og Flaader i Fællesskab vilde som Magt ikke betyde noget, hvis den blev mødt af en Organisation af Verdens Industriarbejdere, der var besat af Tanken at udføre Stordaad for at naa det fælles Maal. Vore Dages Diktatorer vilde selv i deres egne Lande blive kraft- og magtesløse som et fortabt Skib paa Verdenshavet, hvis deres Slaver — nu saa ydmyge — vilde tage kollektivt Del i Kontrollen og det økonomiske Liv — som de giver Liv ved deres Arbejde.

Uden Hensyn til den Magt, Lønarbejderne har, følger de magre Aar hinanden i ubrudt Rækefølge. I Stedet for at bedres, bliver Tingene værre. Levestandarden gaar stadig ned. Usikkerheden bliver større og større, og den eneste Sikkerhed mod absolut Sult er den Naadesskærv, som meget modstræbende i en eller anden Form bliver uddelt til Fattiglemmerne.

Paa Trods af den storslaaede Styrke, Arbejderne besidder siger de — ialtfald en stor Del af dem: — „Det kunde have været værre" — eller — „det har bestandig været sadan". Det paastaas at Slaveriet er afskaffet, men det har aldrig været saa virkeligt og udbredt som nu.

Men det behøver ikke at fortsætte paa den Maade, Arbejderne behøver ike at blive ved med at være Slaver. Vejen til Frihed staar aaben. Der er intet, der kan hindre Arbejderne i at faa Fred, Frihed og Lykke, kun nogle faa uskadelige og ligegyldige Medlemmer af den herskende Klasse, som kun kan fortsætte at herske, saa længe Arbejderne er blinde for deres egne Muligheder.

Industriel Worker.

---

du altid har skamrost saa — — —

— Aa, hold Kæft! — Jeg er færdig med D. K. U. for længe siden, og jeg tror ikke mere paa Svindelen med Sovjet.

— Tillykke! Men hvad saa? Nazist?

— Ikke endnu. Næh, jeg er partiløs. Og arbejdsløs og haabløs.

— Næh, nu kør' jeg sku! Haabløs, hvad er det?

— Jo, du, her har man gaaet og troet — — —

— Ja, netop: Troet! Men nu tror du ikke mere, nu tvivler du. Og Tvivl er netop den første Betingelse for, at man kan finde frem til Sandheden. Og den findes!

— Aa, gaa væk med dit ensrettede Stauningpræk!

— Jeg er ikke en af „Gud Faders Smaa" længere. Stødt ud i det yderste Mørke. Netop fordi jeg tvivlede. Tvivlede paa Fatter Staunings Guddommelighed, som du nu tvivler paa Stalins. Nu er jeg partiløs som du,. Ret og slet Arbejder, Proletar. Men hvad skal vi osse med disse forskellige Arbejderpartier? De ligger jo blot og slaas indbyrdes — akkurat som du og jeg, naar vi i gamle Dage diskuterede paa Værkstedet. Det rene Pip! Og Grunden til, at vor Klasse idag ikke er Maalet et Skridt nærmere, end for 50 Aar siden.

— Man sku' Faneme tro, du var blevet Syndikalist!

— Ikke endnu. Men ved du hvad —

— Aa, hold op!

— Næh, hør nu her: Baade du og jeg blev i vore respektive Ungdomsforeninger tudet Ørene fulde om Syndikalisternes beskidte Muldvarpearbejde, deres lumpne Forsøg paa at splitte Arbejderklassen. **Og vi troede paa det.** Men det stik modsatte er jo Tilfældet. Syndikalisterne vil ikke splitte! Tværtimod! De vil netop samle! Samle hele vor Klasse, til enig revolutionær Klassekamp imod Klassefjenden! For Socialismen, eller Kommunismen, eller hvad Pokker du nu vil kalde det retfærdige Samfund, vi alle higer imod. **Revolutionær Kamp, forstaar du! Netop det, du og jeg vil, og derved har gjort os umulige i Stalins og Staunings ensrettede Børnehaver!**

— Fandens, saa du himler op!

— Jammen er det ikke rigtigt, da?

— Jo, men haabløst.

— Aa, du med dit **modbydelige Haabløst!** Selvfølgelig er det hele haabløst, saa længe du og jeg — og med os Tusinder af unge Utilfredse anser det for haabløst, og derfor gaar og surmuler i Ensomhed. **Selvfølgelig skal vor Utilfredshed organiseres! Blive en samlet Kraft — Sprængstof — som knuser hele dette bundraadne Samfund!**

— Ja, men hvordan?

— Det er netop det, jeg vil fortælle dig: Der er fornylig stiftet et **Syndikalistisk Ungdomsforbund** her i København. Faktisk det eneste revolutionære Ungdomsforbund i Danmark. Jeg har tit tænkt paa at gaa med til et af deres Møder. Viser det sig saa, at det er noget af det rigtige — **ja saa er det jo der, du og jeg og alle andre unge Revolutionære hører hjemme.** — Og ærlig talt, du, jeg trænger sku snart til at være med igen! Hvad mener du — skal vi følges ad en Aften?

— **Vel skal vi saa! Du har Ret: Det er snart paa Tide at faa ryddet op i Bulen her! Og er det det, Syndikalisterne vil, ja, saa vil jeg sku ha en Finger med i Spillet!** **Jacob Hansen.**

Reorganisationen af Smedenes Centralafdeling i København

Fortsat fra Side 1.

Afdelinger, gik kraftigt imod Forslaget.

Afdeling 4's Bestyrelse havde stillet et Forslag med 8 Punkter, som Otto Wolff under Debatten stemplede som ganske umulig — Pjat — ikke genemtænkt — ikke Organisationsmænd værdig — Hastværksarbejde. Vi skal senere se, hvorledes dette „umulige" Forslag bliver taget til Ære og Værdighed af Otto Wolff.

En Formand, der sælger sin Afdeling for en Plads som Undersøger.

En af Forslagets haardeste Angribere var Formanden for Afd. 9 Harry Rasmussen. Han kom bl. a. med den for Formanden for Afdeling 18 kompromitterende Oplysning, at denne var gaaet med til at stemme for Forslaget, fordi han var bleven lovet en Plads som Undersøger.

Han sagde bl. a.: — Naar de har faaet Afd. 18's Formand til at stemme for dette Forslag, saa er det kun, fordi han er lovet en anden Plads i Centralafdelingen. *Han har solgt sin Afdeling for en Plads som Undersøger*. Om Sekretærens Sekretær sagde han: — I Stedet for at kræve Medhjælp skulde Sekretæren (Otto Wolff) passe sit Arbejde noget bedre, *man ser ham aldrig paa Kontoret*.

Formanden for Afd. 5 stillede en kraftig Misbilligelse til Bestyrelsen for det Forslag, den var fremkommet med, og det saa ud til, at det vilde blive vedtaget med stor Majoritet.

Men Otto Wolff klarede sig ud af Situationen ved efter, at der var stemt om Afslutning til Debatten at foreslaa, at det foreliggende Forslag kun blev at betragte som et Diskussionsgrundlag, hvorefter der vilde fremkomme et nyt Forslag. Derved friede han sig fra det truende Mistillidsvotum.

Formændene beholder deres Formandspladser og Sekretæren faar sin Sekretær.

Den 30. November var der indkaldt til Repræsentantskabsmode, hvor det nye Forslag blev forelagt. Det var undergaaet en ganske betydelig Forandring. Nu hed det ikke mere „forenklet Administration", nu var det indskrænket til „en bedre Tilrettelægning af det faglige og administrative Arbejde". Det er bare ikke let for almindelige Mennesker at forstaa, hvorledes et Arbejde, der bliver bedre tilrettelagt og forenklet kan kræve mere Arbejdskraft!

Forslaget var som sagt undergaaet betydelige Forandringer. Det bar tydelige Spor af, at der havde været ført underhaands Forhandlinger og var slaaet Handeler af, selve det Forslag, Afdeling 4's Bestyrelse havde stillet til det forrige Repræsentantskabsmøde, og som Wolff hudflettede paa den mest ubarmhjertige Maade, var bleven taget til Naade og indarbejdet i det forelagte Forslag i en Paragraf.

Der var lutter Idyl paa Repræsentantskabsmødet. Selv Kommunisten Rørlægger Peter Petersen, der aldrig lader en daarlig Lejlighed gaa ubenyttet hen til at demonstrere sin gode Enhedsfrontsvilje gik til 100 pCt. med for Forslaget, der i Stedet for at afskaffe de efter det første Forslag overflødige fastlønnede Formænd, yderligere akcepterede 2 helt nye, der var kommen til i Mellemtiden. Og Sekretæren fik selvfølgelig sin Sekretær, og et Ekstra-Kontingent paa 50 Øre er bleven til et fast Kontingent, der i alt nu udgør 3 Kr. 50 Øre om Ugen.

Det nu vedtagne Forslag et Stykke Makværk uden Sidestykke.

Forslaget, der nu er vedtaget, er det mest sjuskede Stykke Lovgivningsarbejde, der vistnok er lavet i nogen Fagforening. Det hele, man har haft Interessen samlet om er hver for sig at redde Benene, saa man ikke engang har gjort sig den Ulejlighed at pakke det ind i en anstændig Form. Hør blot her en Prøve:

„Alle Fællesopgaver, som Bestyrelsen eller Repræsentantskabet maatte træffe Beslutning om, herunder Lærlinge- og Oplysningsarbejdet, udføres af Centralafdelingen i Samarbejde med Afdelingerne, og under Ansvar over Bestyrelsen og Repræsentantskabet.

Til Udførelse af disse Opgaver og iøvrigt til Bistand ved det daglige Arbejde, samt Vikariering for Sekretæren, naar denne er optaget af andet Arbejde, hvortil han er valgt eller indstillet af Forbundet, Fagforeningen eller Centralafdelingens Bestyrelse, vælger Repræsentantskabet en Stedfortræder."

Efter Ordlyden af dette Punkt, er det denne Stedfortræder, Sekretærens Sekretær, der skal udføre alt det Arbejde, der er nævnt deri, eller i Virkeligheden alt det Arbejde, der er at udføre i Centralafdelingen. Hvis det er rigtig, saa er alle de andre Personer jo overflødige, bare Snyltere, der hæver deres Løn uden at skulle bestille noget. Er det ikke rigtig, men Meningen er den, at han skal *hjælpe* med til at udføre dette Arbejde efter Behov, saa burde det dog have fremgaaet af Paragraffen, ellers kunde den jo have været ganske udeladt. Det skinner altfor tydeligt igennem, at dens Formaal kun er at fastslaa, at der skal antages en Mand, saaledes at Otto Wolff kan blive fri for at gøre det Arbejde, han bliver betalt for af de københavnske Smede.

Generalstrejke for Tom Mooney

Staten Kaliforniens Højesteret har den 4. November med 3 Stemmer mod en afslaaet Tom Mooneys Krav om at faa sin Sag genoptaget. Justitiarius Laugdon var den dèsentierende Dommer, og han hævdede i sin Kendelse, at Tom Mooney ikke havde faaet en retfærdig Behandling, da han dømtes for Bombekastning i 1917.

Der er nu kun tre Udveje for Tom Mooney til at blive fri: Enten ansøge Guvernøren om Benaadning, bringe Sagen ind for de forenede Staters Højesteret — eller faa Arbejderne til at gaa ud i Generalstrejke. Hans Advokater mener, at det er Tidsspilde at ansøge om Benaadning og vil straks forelægge Sagen for U. S. A.s Højesteret.

Denne Højesteret havde Sagen til Behandling for 3 Aar siden, men den blev henlagt med den Begrundelse, at før Reten kunde optage den til Behandling maatte Mooney først prøve alle Retsinstanser i Kalifornien.

Tom Mooney selv har udtalt, at hvis denne sidste Udvej glipper, vil han appellere til de amerikanske Arbejdere for at faa dem til ved Generalstrejke at skaffe ham Friheden.

En stalinistisk Løgnekilde stoppet

Afsløret som borgerlig Presseagent og Fagforeningsbedrager

I længere Tid har den internationale rusisske Statspresse været godt forsynet med Løgne mod det revolutionære Proletariat i Spanien. Størstedelen af disse Løgne er hentet fra Komminterns Informations Blad paa tysk: „Rundschau", der udkommer i Basel.

Løgnene er fabrikeret i Madrid af Bladets specielle Korrespondent Vincente Arrayo.

Nu er Arrayo imidlertid blevet afsløret som en simpel Kæltring. Mod Betaling har han leveret en hel Del kontrarevolutionære Presseløgne til borgerlige og kapitalistiske Blade af alle Afskygninger, bl. a. den løgnagtige og forfalskede Fremstilling af Tildragelserne i Aragonien i Forbindelse med Opløsningen af den derværende Raadsregering.

Det er imidlertid ikke derfor, hans Rolle er udspillet. Stalin og hans Agenter har jo for længst anerkendt Løgnen som politisk Middel — og lyve, det har Manden jo vist, at han kunde til Fuldkommenhed.

Nej, det der hindrer Stalin-Ligaen i at bruge ham mere, det er Mandens lange Fingre. Han havde faaet maset sig frem til at blive Funktionær i U. G. T.s Træarbejdersyndikat i Madrid, og det benyttede han sig af til at faa store Pengebeløb til at forsvinde fra Fagforeningens Kasse over i sine egne Lommer. De spanske Arbejdere tager temmelig haandfast paa Tyveknægte og Bedragere og smed ham ud af Organisationen, samtidig med at de offentliggjorde hans Meriter. Derfor saa det kommunistiske Parti sig ogsaa nødt til — selv om det var med Sorg — at lade Manden falde.

En Løgner mindre — men de faar nok en anden i hans Sted.

Saa usle er de

Det er fra Sverrig vi henter Eksemplet, selv om vi vel ogsaa her i Landet blandt det kommunistiske Partis mere fremtrædende Medlemmer kunde finde Eksempler paa en lignende Usselhed.

Det her omtalte Tilfælde er en svensk Papirarbejder, fremtrædende Medlem af det kommunistiske Partis Gøteborgafdeling. Manden har aabenbart faaet Hjernemassen erstattet med Papirmasse. Han afslører ialtfald en ganske eminent Mangel paa Evne til at tænke og reflektere, og bliver fuldstændig ledet af Traade fra det kommunistiske Partis Politbureau, akkurat som Dukkerne i et rigtigt Dukketeater.

I den tidligere Periode af det kommunistiske Partis Tilværelse, da Betegnelser som Socialfascister, Klasseforrædere, Kapitalistagenter og Skruebrækkerhververe var anerkendte Ord i den kommunistiske Ordbog, som Betegnelse for Socialdemokraterne, var han et flittigt brugt Medlem for de kommunistiske Førere, og han opnaaede ogsaa et Martyrium for sin ihærdige Efterplapring af de kommunistiske Aviser, han blev for sin Nidkærhed smidt ud af den reformistiske Fagforening, han var Medlem af.

Men ak og ve, netop som han havde erhvervet sig Helgenglorien kommer der Bud fra Dimitroff, at Kommunterns og dens Aflæggeres Politik havde været forkert i alle de Aar, der var gaaet, nu var det Folkefrontsmelodien, der skulde spilles. Der rykkes lidt i Traadene, Papirmassen er et glimrende Hjernesubstans. Vor Helt gør øjeblikkelig højre om og er nu Folkefrontskæmpe om en Hals.

Men for at være en god Folkefrontskæmpe, en rettroende Stalintilbeder, er det nødvendigt, at paany komme ind i Fagforeningen, for ellers er Folkefronten jo ikke fuldtallig. Der mangler Een. Og for at opnaa dette, afgiver han den mest ydmygende Erklæring, vi endnu har set — det skulde da lige være den, Thøgersen afgav til det danske kommunistiske Parti, før han blev deporteret til Moskva —

Han ikke alene afsværgede sine egne tidligere kætterske Meninger og Forsyndelser, men han tager ogsaa Afstand fra sin „Bibel", de kommunistiske Gøteborgblade, og hvad de har skrevet i deres tidligere kætterske Tilværelse.

Hans Erklæring til Fagforeningen er saalydende:

Erklæring!

Kammerater.

I Anledning af at min Genoptagelse i Afdelingen er aktualiseret, og at det i sidste Meddelelse fra Afdelingsbestyrelsen hedder, at Udviklingen af Spørgsmaalet bliver afhængig af det Svar, jeg giver, vil jeg hermed anføre følgende, som jeg haaber vil løse Spørgsmaalet og definitivt bringe det ud af Verden.

Til Afdelingsbestyrelsens Krav Pkt. 1 vil jeg anføre, at jeg **tager tilbage og beder om Undskyldning** for de krænkende Ytringer, jeg har udtalt om Forbundsstyrelsen, Afdelingsbestyrelsen og enkelte Medlemmer.

Hvad Krav 2 angaar at tage Afstand fra en Del Avisartikler i Ny Dag og Arbetar-Tidningen (kommunistiske Blade. Red. Anm.) erklærer jeg hermed at gøre dette, da der i disse Artikler forekommer Ord som Skruebrækkerhververe, Arbejdskøberlakejer, Socialfascister o. a.

Til Pkt. 3 i Afdelingsbestyrelsens Krav, som handler om, at jeg skal bevise, at jeg ikke tilhører R.F.O., kan jeg paa **Æresord** erklære, at en saadan Organisation ikke eksisterer, hvoraf ogsaa følger Umuligheden af et saadant Medlemsskab. Forøvrigt er det indlysende, at jeg tager Afstand fra alt mod Fagforeningsbevægelsen skadelig Opposition.

Endelig erklærer jeg mig ogsaa beredt til helt og fuldt at akceptere Krav Nr. 4, i hvilket det hedder, at jeg skal tage til Efterretning Forbundets Love og lovligt fattede Beslutninger samt føre den Kritik, som kan anses beføjet, paa Afdelingens Møder, og ikke give Offentligheden Meddelelse om Afdelingens og Forbundets interne Anliggender.

Disse Svar i de ovenanførte Punkter erklærer jeg mig villig til at offentliggøre i Bladene Ny Dag, Arbetare-Tidningen og Ny Tid.

Charles Johansen.

Usselhed kan vel ogsaa berettige til en Slags Berømmelse ud over Landegrænserne — det kan maaske tjene som afskrækkende Eksempel.

Sælg vort Bladfondsmærke

Forlang ARBEJDET hos din Bladhandler

Mødelisten

Murerarbejdsmændenes Fagf.
Ekstra Generalforsamling, Tirsdag den 14. December Kl. 19,30. Folkets Hus, Enghavevej 40.

Blikkenslagernes Fagforening af 1873.
Ord. Generalforsamling, Torsdag den 16. December 1937 Kl. 19,30. Rømersgade 22, Festsalen.

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 45. | Fredag d. 17. December 1937 | 2. Aarg.

Det blodige tredie Rige

Dødsparagraferne slaas op paa Arbejdspladsen. 12 dødsdømte Antifascister venter paa Bødlen

Saa langt det er muligt at følge Hitlerstyrets egen officielle Statistik blev det første Aar, den „revolutionære Periode", *280,308 Personer fængslet og 184 skudt ved Flugtforsøg.* Derefter begyndte man at samle sammen i Koncentrationslejre, og for nogle Aar siden opgaves, at ca. 50,000 Antifascister holdtes internerede i Fangelejre med Udsigt til at dø der.

Antallet af henrettede Personer i Hitlerparadiset opgives til ca. 250 paa knap 4 Aar. Af disse er ca. 80 blevet halshugget for antifascistisk Virksomhed. Nogle hundrede er blevet henrettet uden Iagttagelse af „lovlige" Formaliteter. De, som blev myrdet under Hitlermasakren 30. Juni 1934 og Dagene derefter er ikek medregnet i den officielle Statistik.

De ubetydeligste Ting kan bringe en Mand i Forbindelse med Dødsparagraffer for Landsforrædderi.

Den antifascistiske Aktivitet, der kan straffes med Halshugning omfatter meget forskellige Virksomhedsformer, der behøves for den Sags Skyld slet ikke at udøve nogen egentlig Aktivitet, bare det at kritisere Systemet, lægge Medfølelse med dets Ofre for Dagen eller at forsøge at at hjælpe dem er tilstrækkelig til at komme i Kollision med Hitlers Oprørsparagraffer.

Ligeledes er det med „Spionagen". De reneste Ubetydeligheder, der i andre Lande overhovedet ikke betragtes som Forseelser, er nok til at bringe en Dom for „Spionage" og „Landsforrædderi" over det tredie Riges ulykkelige Indbyggere. De Arbejdere, der er beskæftiget i Krigsindustrien kan blive straffet for „Landsforrædderi", blot ved at tale med deres Paarørende og Familier om det Arbejde, der udføres paa den Virksomhed, hvor de er ansat.

Paa det store Skibsværft Blohm und Voss i Hamburg, hvor man foruden Krigsskibe ogsaa fabrikerer Flyvemaskiner, har Driftsledelsen ladet opslaa et Reglement paa 150 Paragraffer, der fastsætter alt, hvad Arbejderne ikek maa gøre, hvis de vil undgaa Straf for Landsforrædderi. Desuden faar enhver Arbejder saadan et Eksemplar udleveret, som han skal underskrive, hvorved han forpligter sig til fuldstændig Lydighed og erklærer, at han er indforstaaet med den Risiko, han løber, hvis han forbryder sig mod nogle af Reglementets Paragraffer.

Iflg. dette Reglement betragtes det som Røbelse af Statshemmeligheder, hvis man til udenforstaaende omtaler saadanne Ting, som man kan høre paa Arbejdspladsen om paabegyndte eller planlagte Arbejder, ja, selv til Hustruer eller Børn, og for en saadan „Forbrydelse" risikerer man Dødsstraf. Under formildende Omstændigheder Fængsel eller Tugthus paa Livstid. De Mennesker, der er vidende om, at saadanne „Forbrydelser" har fundet Sted straffes med mindst 3 aManeders Fængsel. med mindst 3 Maaneders Fængsel. Intet Under, at der under dette Blodregimente er mange „Forrædere".

Det er særlig Ungdommen, der maa vandre Vejen til Skafottet.

Af de, der i Aar er henrettet af politiske Grunde, er kun en, Schrøter over 50 Aar, ellers er det i væsentlig Grad Ungdom, der maa vandre Vejen til Skafottet. Der er to paa 20 Aar, fem mellem 20 og 25 Aar, seks fra 27—30 Aar og de øvrige over denne Alder.

I Hitlers Dødsceller sidder i Øjeblikket 12 Antifascister og venter paa Bødlen. Deres Navne er: Erik Krüger, Poul Grock, Walter Garbandt, Ewald Funke, Liselotte Hermann, Josef Steidle, Arthur Goritz, P. Lowatsch, Winkler, Bertel, Poul Morgan, Wilhelm Renn. Disse antifascistiske Kammerater er dømt til Døden af Hitlers saakaldte Folkedomstol, hvor Forhør og Domfældelse og Tortur foregaar for lukkede Døre, muligt bliver de henrettede inden Jul.

Det er forfærdeligt, at dette Voldsregimente kan foregaa uden virkningsfuld Protest og Foranstaltninger fra den internationale Arbejderbevægelse til at bringe det til Ophør, og at saakaldte frie demokratiske Lande plejer Handelssamkvem og Venskabsfølelse med dette Blodregimente, men de Arbejdere, der oprøres derover, kan dog protestere derimod ved at lade være med at købe tyske Varer.

Køb ikke Tysk.

DEN FALSKE LÆRE

Vi er alle opfødt med den Fordom, at Staten skal være et Forsyn for os. Hele vor Opdragelse, lige fra Undervisningen i de romerske Traditioner til Indvielsen i den byzantiske Lovsamling, som man studerer under Navnet romersk Ret, og de forskellige Videnskaber, som læres ved Universitetet, lærer os at tro paa Regeringens og Statsforsynets Dyder.

Filosofiske Systemer er udarbejdet og forkyndt for at opretholde denne Fordom, Teorier om Loven er fremstillet i samme Hensigt. Hele Politiken er grundlagt paa det samme Princip, og enhver Politiker af hvilken som helst Farve vil altid sige til Folket: — „Giv mig Magten, for jeg vil og kan frigøre jer for al undertrykkende Elendighed!"

Lige fra Vuggen til Graven styres vore Handlinger af denne Lære. Slaa op, hvilken som helst Bog for Sociologi eller Lovkundskab, saa vil I finde, at Regeringen, dens Organisation og dens Handlinger indtager saa stor Plads, saa at vi vender os til at tro, at der ikke findes noget, der overskygger Regeringerne og Statsmændene.

Den samme Lektie gentages i Pressen i alle Tonearter. Hele Spalter ofres til Rigsdagsreferater og Politikeres Intriger, Landets daglige uendelige store Liv bliver næppe ofret nogle Linier. Og naar vi læser disse Aviser, tænker vi næppe paa det store uberegnelige Antal Individer — saa at sige hele Menenskeheden — som lever og dør, lider, arbejder og spiser, tænker og skaber — udover et Par Stykker overskyggende Mennesker, som man løfter endog saa højt, at man lader Menneskeheden skjules i deres af vor Uvidenhed forstørrede Skygger.

Peter Krapotkin.

Spanske „Sjælehyrder"

Skønt selv de har sagt det: slaa ikke ihjel! — — de sender fra Baghold — vor Klasse „to hell"!

En kompromiterende Oplysning paa Malernes Generalforsamling

Medens Formanden Kaj Lynge med alle Midler har søgt at forhindre Malersvendene i at bringe Orden paa deres eget Værksted, har kommunistisk Partis Hovedbestyrelse holdt 3 Møder om denne Sag

De københavnske Malersvendes Generalforsamling sidste Søndag i Nora Bio blev en fuldstændig Vandgang for Formanden, Stalinisten Kaj Lynge. Denne Generalforsamling var, som tidligere meddelt i „Arbejdet" blevet indkaldt, fordi der blandt de københavnske Malersvende herskede Utilfredshed med den Maade, Malersvendenes Værksted blev ledet paa.

Forretningsføreren Dons-Bech havde ignoreret det Tillidsmandssystem, som føres paa alle Arbejdspladser i København.

Han havde afskediget Tillidsmænd, ophævet Værkstedsklubben og afskediget Klubbestyrelsen m. m.

520 Malersvende havde ved deres Underskrift forlangt indkaldt til Generalforsamling i Produktionsværkstedet. I Stedet for lod Kaj Lynge indkalde til Generalforsamling i Fagforeningen for at faa valgt 25 Repræsentanter, der skulde udgøre Generalforsamlingen i Produktionsværkstedet. Malerne har altid haft den Ordning, at Deltagerne i Fagforeningens Generalforsamling, altsaa alle de Malersvende, der møder op og interesserer sig for deres egne Sager, er Repræsentanter paa deres Aktieselskabs Generalforsamling. En god Ordning, hvorved enhver Malersvend, der vil, kan udøve den mest direkte Kontrol og Bestemmelsesret over denne Virksomheds Anliggender.

Kaj Lynge, der er valgt til Formand for Malernes Fagforening som Kommunist, forsøgte nu paa Generalforsamlingen i Søndags at faa Medlemmerne til at fraskrive sig deres egen Myndighed og overlade den til 25 Repræsentanter. Den gik ikke. Den Ordning, der hidtil har været gældende, at Malerne selv ordner deres egne Sager, skal ogsaa gælde ud i Fremtiden. Kaj Lynge forsøgte saa at faa Generalforsamlingen i Produktionsværkstedet udskudt til den ordinære Generalforsamling, der først skal afholdes om et Par Maaneder. Den gik heller ikke. Det blev vedtaget, at Generalforsamlingen skulde afholdes først i Januar Maaned 1938. Man kan med Rette betegne Kaj Lynge som en ensom Mand. Kun en enkelt partitro Maler ilede ham direkte til Undsætning fra Talerstolen, og ved Afstemningen var der kun en halv Snes Stykker, der stemte for hans Forslag, Resten af den store Forsamling var mod ham.

Stalinisternes Stilling til Arbejdernes Bestemmelsesret før og nu.

Det er interessant i denne Forbindelse at lægge Mærke til Stalinisternes Stilling til Spørgsmaalet om Arbejdernes Ret til at bestemme over deres egne Sager før og saa nu.

Da Stalinisterne begyndte paa deres Oppositions Arbejde indenfor Malernes Fagforening for at erobre Bestyrelsespladserne og Formandsstillingen fra Socialdemokraterne slog de sig til Ridder for Arbejdernes Bestemmelsesret, idet de jo klart indsaa, at det var den Stige, de skulde kravle op af, for at naa deres Maal. Derfor har de ogsaa tidligere gaaet imod, at Bestemmelsesretten over Produktionsværkstedet skulde overlades til nogle faa Repræsentanter. At det kun har været Demagogi fra deres Side viser deres Stilling til Spørgsmaalet nu, hvor de mener at kunne bevare Herredømmet over Malernes Fagforening og dertil hørende Aktiver ved at beskære Medlemmernes Bestemmelsesret.

For de Arbejdere, der vil tænke lidt over Sagerne, kan det imidlertid ikke komme som en Overraskelse, at Kommunisterne nu her i Tilfældet med Malerne viser deres sande Ansigt. Det er jo en af de grundlæggende Teser for den stalinistiske Ideologi, at Arbejderne som Klasse betragtet er nogle Skvadderhoveder, der ikke kan tænke og gøre noget selv,, men maa have nogle stalinistiske Førere, der i deres egen Indbildning er en Slags Overmennesker, til at handle for sig.

Den kommunistiske Hovedbestyrelse som en Slags Overforvaltning af Malernes Værksted.

Derfor er det ogsaa i fuldstændig Overensstemmelse med de stalinistiske Principper, at de kommunistiske Fagforeningsledere gør alt muligt for at forhindre, at Malerne selv kommer til at behandle deres egne Sager, medens kommunistisk Partis Hovedbestyrelse bruger hele tre Møder til at behandle dem.

Fortsættes Side 4.

40 Timers Ugen er stadig et brændende Spørgsmaal

Da den forhenværende franske Minister Flandin fornylig var i København for at holde Foredrag optraadte han ogsaa i Radioen, hvor Radioavisens Speaker rettede nogle Spørgsmaal til ham om franske Forhold, bl. a. om de franske Arbejdere og 40 Timers Ugen.

Flandin svarede paa dette Spørgsmaal bl. a., at han troede ikke, at *det vilde være muligt for de franske Arbejdere i Længden at bevare denne Forkortelse af Arbejdsdagen, fordi den øvrige Verdens Arbejdere ikke sluttede op i Rækken og sørgede for at faa den gennemført i deres Land.*

Det er en Udtalelse, som de danske Arbejdere vel maa overveje, thi om det ikke var ment saadan fra Flandins Side, saa er det i Virkeligheden et direkte Spørgsmaal til dem, *om de ved deres Passivitet i Arbejdstidsspørgsmaalet vil være med til, at de franske Arbejdere igen mister, hvad de med saa store Ofre har faaet gennemført.*

Vil vi ikke rejse Kampen for 40 Timers Ugen for vor egen Skyld, og for vore arbejdsløse Kammeraters Skyld, her i Landet, saa maa vi gøre det af Hensyn til de franske Arbejdere.

Vi kan ikke sige, at det kommer os ikke ved, hvad der foregaar i Frankrig. De franske Arbejderes Repræsentanter har paa de internationale Kongresser sagt, at de ikke kan bevare 40 Timers Ugen, hvis ikke de skandinaviske Arbejdere følger efter, og de har endvidere sagt, at de betragter det som et Brud paa den internationale Solidaritet, hvis vi ikke opgiver vor Passivitet.

Flandin, der ikke har nogen Tilknytning til de franske Arbejdere, men vel nærmest repræsenterer modstaaende Interesser, har ved sin Udtalelse understreget, at det ikke blot er blandt de franske Arbejdere, den Opfattelse er raadende, at de ikke kan bevare 40 Timers Ugen i Frankrig, hvis andre Landes Arbejdere ikke følger efter, men at det er den almindelige Mening i Frankrig.

De franske Kapitalister og Arbejdskøbere venter kun paa Lejligheden til at rette det afgørende Fremstød for igen at forlænge Arbejdstiden efter deres Ønsker. Spørgsmaalet er nu, om vi danske Arbejdere ved vor Passivitet vil stille os Side om Side med de franske Arbejderes Fjender, eller vi ved at gaa til Kamp for 40 Timers Ugen vil stille os paa Linie med vore franske Kammerater og sikre en kortere Arbejdstid.

Krigslegetøjet

Den franske Landsorganisations Blad „Le Peuple" foreslaar i en Artikel Krigsveteranernes Organisation at organisere en omfattende Boykotaktion mod Krigslejetøj. Bladet vender sig skarpt mod den Slags Legetøjs Udstilling i Butiksvinduerne og protesterer i Særdeleshed mod Salg og Reklame for Lejetøjs-Tanke, Maskingeværer, Kanoner og Tinsoldater. Le Peuples Artikel har vakt stor Opmærksomhed og diskuteres livligt i Frankrig.

SIA i Virksomhed

De franske Jernbanemænd skænker 400.000 Franc om Maaneden til Spanien

Det franske Jernbanefunktionær Forbund er traadt i Forbindelse med SIA's Generalraad i Valencia, der skal organisere Forbundets storstilede Hjælpeaktion til det antifascistiske Spanien. Forbundet har besluttet at yde 400,000 Francs om Maaneden. De franske Jernbanemænd har jo nylig haft en Delegation i Spanien. Denne medbragte følgende Gaver: 650 Tæpper, 4,500 kg Kraftfoder til Hønsefarmene, 4,000 kg Ris, 5,500 Daaser kondenseret Mælk, 10,000 kg Mel, 7,000 kg Bønner, 5,000 kg Sukker og 9,000 kg Sæbe.

Den af SIA i Nord og Sydamerika organiserede Hjælpevirksomhed har fra alle antifascistiske Organisationer og Partier modtaget stor Bistand. Samarbejdscentralen i Argentina, der ogsaa omfatter borgerlige Venstrepartier, har kunnet sende store Kvantiteter af Livsmidler til Spanien. I U. S. A. har SIA organiseret Hjælpevirksomhed i Staterne: New York, Connecticut, New Jersey, Ohio, Michigan, Californien, West Virginia o. s. v., overalt indsamles Penge og Livsfornødenheder, der kan taale den lange Transport.

SIA's Central i Valencia ledes af den tidligere Minister Frederica Montseny.

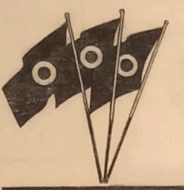

Syndikalistisk Ungdom

Revolutionær Samling i svensk Arbejderungdom

Sverrigs syndikalistiske og socialistiske Ungdomsforbund udsender fælles Manifest

I denne Fascismens og Reaktionens Tid er det skæbnesvangert for den internationale Arbejderbevægelse, at dens førende Organisationer følger en passiv Defensivpolitik, der kun gør de reaktionære Banditter frækkere og endnu mere paagaaende. Mussolini, Hitler og de japanske Militærfascister fører i Dag det store Ord i Verdenspolitiken, fordi II. og III. Internationale og I. F. C. er smaaborgerlige parlamentariske Organisationer, der fuldstændig mangler Evne til at føre den revolutionære Taktik, som ene kan slaa Fascismen tilbage.

Dag for Dag bliver Verdensfascismen stærkere. Abessinien, Spanien og Kina er dens sidste Sejrsmonumenter, og Dag for Dag bliver Verdensproletariatet svagere. Den socialdemokratiske faglige og politiske Bevægelse er forlængst ophørt med at tjene Socialismen og Arbejdernes Klassekamp, og den kommunistiske Internationale er i de sidste 2—3 Aar gaaet samme Vej. Saavel II. som III. Internationale er i Dag Redskaber for Kontrarevolutionen; gennem deres Deltagelse i den borgerlige Parlamentarisme, deres principløse Opportunisme og deres absolute Modstand mod revolutionær Kamp er de i Dag objektivt Borgerskabets Agenter i Arbejderklassen.

Naar undtages enkelte Lande som Spanien og Frankrig, er Oppositionen mod de to reformistiske Retninger kun svag og stærkt indbyrdes splittet. Venstresocialister, Oppositionskommunister, Trotskister, Syndikalister og Anarkister har ud over Verden sine specielle, mere talrige end talstærke Organisationer, og som oftest er der Krig mellem de forskellige revolutionære Arbejderorganisationer, til stor Morskab for de to reformistiske Partier, der har fundet Betegnelserne Trotskister eller Splittelsesmænd til alle revlutionære Arbejdere.

Skal den overmægtige Reformisme bekæmpes med Held, maa de revolutionære Retninger se at finde hinanden, har Sveriges unge Syndikalister og Socialister sagt, og efter Samarbejde i forskellige Spørgsmaal oftest lokalt har de to Forbundsledelser nu udsendt

et fælles Manifest.

Dette begynder med at fastslaa, at Kampen i Dag staar mellem en mere og mere fascistisk Kapitalisme og Socialismen.

Næste Afsnit i Manifestet paapeger, at der ingen varig Tryghed kan skabes for Menneskene under Kapitalismen, heller ikke under Statskapitalismen. „Statskapitalismen kan ikke akcepteres heller ikke som Overgangsform til Socialismen“ siger Manifestet. De næste tre Afsnit omhandler Dagskampen og den faglige Bevægelse. Den daglige Klassekamps Nødvendighed understreges, og det fremhæves stærkt, at Fagbevægelsen maa være fri og uafhængig af det borgerlige Samfund og dettes politiske Lakajer, og at den maa være demokratisk opbygget paa Medlemmernes Selvbestemmelsesret. Endelig tages Afstand fra de reformistiske Pamperes Forsøg paa at monopolisere Arbejdet for de reformistisk organiserede Arbejdere, og derved knuse S. A. C. og udelukke Syndikalisterne fra Arbejdspladserne.

Derefter tages Stilling til Militarisme og Krig. Da dette maa formodes at have særlig Interesse for Ungdommen, aftrykkes Manifestets Ordlyd desangaaende:

Militarismen Kapitalismens allierede.

„ I Kampen mod Arbejderklassen er Staten Kapitalismens tro allierede. Staten repræsenteres først og fremmest af dets væbnede Magt — Militarismen. Denne maa Arbejderne bestandig søge at forsvage og opløse gennem revolutionær Propaganda blandt Militærmandskabet, hvis store Majoritet tilhører Arbejderklassen. Forestillingen om, at den væbnede Magt indenfor Kapitalismens Ramme skulde kunne demokratiseres, saa at den bliver et Arbejderklassens Værn, maa afvises som en Illusion. Denne Indsigt udelukker naturligvis ikke Kamp for Militærmandskabets menneskelige og borgerlige Rettigheder, Udrensning af fascistiske Officerselementer etc.“

Derefter hedder det, at Proletariatet aldrig kan gaa ind for de kapitalistiske Staters Krige, og skulde nye Krige udbryde trods Proletariatets Anstrengelser, maa Kampen gælde disses Forvandlinger til Revolutioner.

Sidste Afsnit i Manifestet „Revolutionen, Arbejdernes Revolution“ fremhæver stærkt, at den kommende Revolution kun kan blive Indledningen til Arbejdernes Frigørelse, hvis hvert Stadium i Revolutionen kontrolleres af Arbejderne selv. Derfor maa Revolutionen

a) sikre Producenternes effektive Selvforvaltning og virkeligt Demokrati paa Arbejdspladserne;
b) gennemføre Arbejdernes Bevæbning;
c) tilkende de forskellige Opfattelser indenfor Arbejderklassen samme demokratiske Rettigheder;
d) bygge det revolutionære Demokrati paa de økonomiske Organisationer.

Manifestet slutter med at tage Stilling til flere aktuelle Spørgsmaal:

Mod Mondismen og Statsindgreb i Fagbevægelsens Frihed,
mod det imperialistiske Folkeforbund den kollektive Sikkerheds Svindel,
mod Levnedsmiddelfordyrelse som Middel mod Landbrugskrisen,
mod Fascisme og Krig,
for Fagbevægelsens Frihed,
for Forbund mellem Jordens og Industriens Arbejdere,
for Arbejdernes internationale Solidaritet,
for det revolutionære Spanien,
for en revolutionær Samling og Kamp for Arbejde, Fred og Frihed.

Vi unge danske Socialister hilser Samarbejdet mellem Sveriges unge Socialister og Syndikalister og udtaler Haabet om Fremgang for den revolutionære Klassekampslinie i Sveriges Arbejderungdom.

Herhjemme føres for Øjeblikket Forhandlinger om et nærmere Samarbejde mellem de forskellige revolutionære Opfattelser, der er repræsenteret i „Socialistisk Samvirke“. Stiller de partipolitisk indstillede sig paa samme Linie, som det svenske socialistiske Partis Ungdom har gjort gennem ovennævnte Manifest, er der gode Muligheder for positive Resultater. Ogsaa her i Landet, ja ikke mindst her, er en revolutionær Samling og forstærket revolutionær Agitation og Kamp absolut nødvendig.

C. H.

Uha da'

Vi troede først, det var Løgn, men det viste sig altsaa at være rigtigt nok. Der er dannet en Kvindeliga imod Kommunismen.

En Samling Kvinder af den bekendte Type — hvem sagde Sladrekællinger? — ikke jeg — men altsaa en Samling Kvinder har sammenkaldt til et Møde, hvor der efter en Underholdning af den lødigste Art holdtes Brandtaler imod Kommnuismen. Der taltes om den uhyggelige Fremmarch i England, dens Rædselsregimente i Spanien, hvor de stakkels Kapitalister helt er forjaget fra deres Fabrikker og Ejendomme. Der taltes naturligvis ogsaa om Rusland, hvor Kvinderne efter Sigende har det endnu værre, end de har det andre Steder paa Jorden, og hvor der, ligeledes efter Sigende, er indført Dødsstraf fra det 12. Aar. Fy, den grimme Kommunisme.

En af Damerne, hvis Navn jeg af Hensyn til hendes stakkels Mand, skal undlade at nævne, skal paa Provinsturné med sine sandfærdige Beretninger fra Dagliglivet, og naar hun kommer hjem, danner hun en dansk Afdeling af den i Amerika (selvfølgelig) startede internationale Kvinde-Anti-Kommunist-Liga.

Naa, vi har jo i Forvejen en Kvindeliga for Fred og Forstaaelse, og naar man betragter dens „Arbejde“ er der kun Grund til at sige: „Herregud, lad dem dog more sig“. Men — hvad siger Fruernes Mænd?

Johan.

40 Timers Arbejdsuge

Syndikalistisk Ungdoms Forbund har udsendt en 16-sidig Pjece om ovenstaaende Emne. Pjecen indeholder Red. Chr. Christensens her i Bladet aftrykte internationale Oversigt over 40 Timers Ugens sejrrige Fremgang.

Pjecen giver et klart og tydeligt Billede af Situationen og former de Krav, som Arbejderne ikke maa undlade at forlange gennemført gennem deres faglige Organisationer. Spørgsmaalet er højaktuelt. Det drøftes idag ude paa Generalforsamlingerne, og hvis du vil staa rustet med positiv Viden om Sagen, naar Mulighederne skal diskuteres, maa du have læst denne Pjece.

Den koster kun 15 Øre og kan rekvireres hos Syndikalistisk Ungdoms Forbund, „Arbejdet“ Blaagards Plads 21. Forhandlere Rabat.

Bliv Abonnent

Ændret kommunistisk Taktik i Spanien

Partiet begærer Valg og forsøger Tilnærmelse i CNT

Generalsekretæren for det kommunistiske Parti i Katalonien, Camorera, har i en Tale til Partiets Medlemmer erklæret, at det var nødvendigt at raadspørge Folket gennem Valg. Samme Opfattelse er for nylig fremsat af Generalsekretæren for det spanske kommunistiske Parti, Josef Diaz, og disse synes at tyde paa en Nyorientering i de spanske Kommunisters Politik. Diaz har endvidere beordret de kommunistiske Partiorganisationer til at søge Tilnærmelse til den syndikalistiske faglige Landsorganisation paa visse Vilkaar. Han sagde bl. a. Vi skal fortsætte med at følge en Linie, der gør det muligt at faa et intimere Samarbejde med Anarkisterne. Denne Udtalelse kunde tyde paa, at der fra Kommunisternes Side forsøges Tilnærmelse til de spanske Anarkosyndikalister.

Tobaksarbejderforbundets Kongres *August 1937*

25 Delegerede stemte imod Regeringens Indgreb i Fagbevægelsens Aktionsfrihed

I Kongresperioden 1932—37 var Spørgsmaalet, om Fagbevægelsen ved fri Forhandling eventuelt ved Kamp med Arbejdskøberne skulde fastsætte Løn og Arbejdsvilkaar for Medlemmerne eller om Staten under Henvisning til de „abnorme“ Forhold — der efterhaanden er blevet det normale — skulde diktere Parterne først og fremmest at holde Fred og dernæst diktere Fredens Indhold, d. v. s. Overenskomsternes Ordlyd, blevet saa aktuelt som nogensinde. Selve Sagen er forøvrigt gammel.

De første Fagforeninger er i de fleste Lande mødt med særdeles kraftige Statsindgreb som Strejkeforbud og direkte Forbud mod Foreningernes Eksistens. Saavel den engelske som den franske Kapitalisme satte i sin første Tid omkring Aar 1800 Forbud mod, at danne Fagforeninger og etablere Strejker, og herhjemme affødte Tømmerstrejken i 1794 lignende Forbud, endda saavidt jeg husker ledsaget af Trusel om Dødsstraf, hvis Forbudet overtraadtes. Det var kun logisk, at Kapitalismen i sin Barndom, hvor den endnu var svag, og hvor dens førende Mænd troede paa Manchesterteorierne, som ufejlbarlige slog saa haardt ned paa Fagforeningerne. Disse repræsenterede jo nemlig et Indgreb i Kapitalisternes allerhelligste, den private Ejendomsret og den private individuelle Lønaftale mellem Arbejdskøber og Arbejdssælger.

Udviklingen siden da har ikke været Frihedsteorierne fra Manchester gunstige. Efter langvarige og ofte voldsomme Kampe tilkæmper Fagforeningerne sig i den sidste Fjerdedel af forrige Aarhundrede en relativ Frihed og Anerkendelse som nødvendige Onder fra Kapitalisterne og den borgerlige Statsmagts Side. Resultatet blev Organisationsrettens og Strejkerettens Anerkendelse. Men omtrent samtidig begynder Angrebene paa den ubegrænsede Strejkeret, og hvad der gør disse Angreb saa farlige, de støttes mere eller mindre af den reformistisk-parlamentariske Retning i Arbejderbevægelsen. Fagbevægelsens Alliance med Socialdemokratiet bliver her skæbnesvanger. Efterhaanden som Socialdemokratiet blev større og større i Parlamentet, bliver dets Politikere grebet af Storhedsvanvid. De kan gøre alt for Arbejderne, bare de stadig vokser i Antal, og de erkender, at der maa være Grænser for Fagforeningernes Aktionsfrihed .

Saa begynder Aktionsfrihedens Likvidering.

Det berygtede Nederlagsdokument, Septemberforliget af 1899, fremstilles som et Ideal og for de soc. dem. Pampere er det ogsaa et Ideal, for med dettes Indgaaelse begynder Begrænsningen af Arbejdernes og Fagforeningernes Ret til Aktion, naar de finder Lejligheden gunstig. Septemberforliget indfører Opsigelsesfrist 3 Maaneder før Overenskomsterne og Konfliktvarsler paa 14 Dage. Herved gaar meget af det værdifulde i Strejken som Kampvaaben tabt, thi dennes Effektivitet afhænger først og fremmest af dens pludselige Opstaaen og hurtige og voldsomme Gennemførelse. De efter Septemberforligets Aand og Bogstav førte Strejker har for de flestes Vedkommende været sørgelige Komedier, der har kostet Arbejderne Millioner og kun skaffet dem lidet. Men de har tjent Politikernes Formaal at fratage Arbejderne Troen paa deres egen Styrke paa Arbejdspladserne godt. De har været medvirkende til den nuværende Sløvhedstilstand, „vi kan intet selv, Politikerne maa ordne det for os.“

Fra Septemberforligets Indgaaelse til Jan. 1933 har den danske Fagbevægelse været udsat for adskillige Statsindgreb. 1907 kom de statsanerkendte Arbejdsløsheds kasser, 1910 Loven om den faste Voldgiftsret og 1911 Loven om Forligsinstitutionen.

Alle disse Love tjente hver for sig det Formaal — bag alle Talemaader — at regulere og begrænse Arbejdernes direkte Klasseaktions Effektivitet.

Disse Love blev til under energisk Medvirken fra saavel de faglige som de politiske socialdemokratiske Førere, og de forberedte derigennem den fuldstændige Slagtning af vore Organisationers Frihed og Slagkraft, som de nu med saa stort Held er gaaet i Gang med.

I 1929 under Regeringen Madsen-Mygdal saa Loven til Værn for Arbejds- og Erhvervsfriheden kaldet Tugthusloven, Livet, og den byggede smukt paa de soc. dem. Traditioner. Den satte Tugthusstraf for at forulempe Skruebrækkere og søgte i det hele taget at beskære Organisationernes Aktionsfrihed særlig overfor uorganiserede Arbejdskøbere og Arbejdere.

Mod denne Lov førte Socialdemokratiet en Skinkamp for at give det Udseende af, at der dog var Grænser for, hvor stærkt der skulde gribes ind i Fagforeningernes Frihed. De senere Aar har vist, at dette var Humbug, har vist, at Socialdemokratiet ingen Grænser kender for det borgerlige Samfunds Ret og Statens Pligt til at hindre Fagbevægelsen i at tjene sine oprindelige Formaal, Kamp paa Kniven med alle Midler mod Arbejdskøberne.

Trods al Regulering og Begrænsning, saa viste Perioden 1932—37 for første Gang direkte Forbud mod lovligt opsagte behørigt varslede Strejker. Statsmagten, i Soc. dem.s Hænder, slog dem ned, det var den alvorlige Baggrund for Kongressens Diskussioner og Vedtagelser om

Statsindgrebene mod Fagbevægelsen de sidste 4—5 Aar.

De direkte Konfliktforbud indledes i Jan. 1933 med Forbudet mod Strejker og Lockouter og uforandret Forlængelse af Overenskomsterne, altsammen gældende 1 Aar. Samtidig nedsattes en Kommission af Repræsentanter for Lovgivningsmagten, Arbejdsgiverforeningen og D. s. F. Den fik til Opgave at finde Vej til Undgaaelse af samfundsforstyrrende Konflikter i Fremtiden.

Der naaedes imidlertid ikke til Enighed i Kommissionen, det gjorde dog ikke saa meget, Regeringen kunde selv, den fremsatte ved sit mest reaktionære Medlem, Steincke, Forslaget om den nye Forligsmandslov, der især er bemærkelsesværdig derved, at den paa trods af Grundlovens Bestemmelser om Foreningsfrihed dikterer Fagforeningerne, hvorledes disse skal stemme om Forligsmandens Mæglingsforslag, naar saadanne fremsættes. Kvalificeret Majoritet og Sammenkædning af Fagene i Forbindelse med Anerkendelse af kompetente Forsamlinger ved Fællesafstemningerne gør det omtrent umuligt for de interesserede Arbejdere at forkaste Overenskomster, de er utilfredse med.

Kommer Loven ikke i Anvendelse grundet paa, at Forligsmanden opgiver Mægling som i Slagterikonflikten 1934, eller Arbejdskøberne forkaster et Forlig — Loven er nemlig saadan, at disse udmærket kan forkaste, det er kun Arbejderne, der skal „vedtage“ — griber Statsmagten ind med tvungen Voldgift e. l. som vi saa det 1934—36 og 37. Udbryder Strejker imod Loven som Sømandsstrejken i 1934 knuses disse af Statsmagtens Politibanditter, Arbejdskøber- og „Arbejder“førerne i skøn Forening.

Det er det alvorlige i hele Forholdet. Fagforeningspamperne tolererer og udnytter deres Organisationers Statsafhængighed til det yderste. Uden dette, uden D. A. F. Pampernes selvudpegede Kompetence i Overenskomstsituationerne, havde Arbejderne forlængst frigjort deres Organisationer.

Stemningen mod Statsindgrebene er nemlig stor blandt Arbejderne, saa stor, at den naar helt op paa Kongresserne i Hovedbestyrelserne, ja, selv ind i D. s. F.s Forsamlinger.

Paa Tobaksarbejdernes Kongres mødte mange Afd. med Udtalelser mod Statsdiktaturet for Medlemmernes Selvbestemmelsesret, saaledes Afd. Enigheden, Odense, Esbjerg og Slagelse Afdelinger. Hovedbestyrelsen stillede paa Kongressen — de skulde ikke have den ud i Afdelingerne — en Resolution, der godkendte Knægtelsen af Aktionsfriheden, takkede Regeringen derfor og for den samtidige Udplyndring af Arbejderne gennem den første Prisfordyrelsespolitik og sluttede med: Leve Socialdemokratiet, leve Fagbevægelsen.

Havde Udtalelsen sluttet med: „Her gaar det godt, her bor deTosséde“, havde der været lidt Mening i den.

Afstemningen viste det repræsentative Systems store Skavank og Fejlen ved Forbudet mod bundne Mandater. Trods det, at de ovennævnte Afdelinger talte Halvdelen af de Delegerede vedtoges Hovedbestyrelsens Resolution med 72 St. mod 25. Vi henstiller instændigt til Medlemmerne nøje at undersøge deres Repræsentanters Afstemning i dette vigtige Spørgsmaal, naar Kongresprotokollen engang endelig bliver trykt — den Slags Ting har Forbundets Ledelse aldrig travlt med — og gør saa op med de „Kolleger“, der svigtede deres Afdelingers Forslag og udtrykkelig udtalte Mening.

Blandt de 25 Nejstemmer var flere soc. dem. Partimedlemmer og meget morsomt Kongressens tre Kommunister. At Soc. dem. kan stemme imod Statsindgrebene kan maaske forstaas, dette Parti har jo dog engang rejst Fagbevægelsen i Kamp mod den borgerlige Statsmagt, det har engang rejst Kravet om Strejke og Foreningsfrihed paa sin Fane, dengang den var rød uden hvidt Kors.

Men Kommunisterne! Naa Herregud, de er vel ikke klogere, men mærkeligt er det alligevel. I Rusland er Strejkeretten ikke alene ophævet, men den svageste Oppocition fra Fagforeningernes eller deres Medlemmers Side er strafbart og kan eventuelt medføre Døden. Den eneste reelle Forskel mellem dansk og russisk Fagbevægelse er, at vi har Lov at kritisere Statsdiktaturet og at rejse Krav om Forandringer ogsaa paa Arbejdspladserne, det kan Russerne ikke.

25 St. mod Statsdiktaturet paa Kongressen er forøvrig slet ikke saa daarligt, naar man betænker, at vi ikke har mærket dette saa direkte som de fleste andre Forbund.

Naar jeg saa udførligt har behandlet Emnet: Staten contra Fagbevægelsen, er det fordi dette er Dagens vigtigste praktiske Problemer og det største historiske Perspektiv for hele Klassekampen. Enhver objektiv Iagttager vil af det fremførte se, at Staten ligegyldig i hvilken Form er Fagbevægelsens Fjende og Kapitalisternes Allierede.

Skal Fagbevægelsen kunde løse sin historiske Opgave, Arbejdernes Overtagelse af Produktionen, er det nødvendigt ikke blot at den vender sig mod Staten og de til denne knyttede Partier, den maa ogsaa være demokratisk opbygget. Derfor vil næste Artikel behandle Lovforslagene.

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den • Læs den • Spred den

15 ØRE

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

RETTELSE

I Artiklen om Otto Wolfs Afsløringer af Korruptionen indenfor den socialdemokratisk styrede Københavns Kommune er der indløbet den Fejl, at der staar, at det var i Smedenes Centralforening, han kom med denne Afsløring — skulde være Centralafdelingen. I Artiklen om Centralafdelingens Reorganisation var ekstra Kontingentet ikke 50 Øre, men 25 Øre. Dette er nu blevet fast Kontingent.

Nye Abonnenter faar „Arbejdet“ gratis Resten af Okt. Kvartal, naar de indsender nedenstaaende Kupon udfyldt og med Kr. 1,50 i Frimærker, eller indsender Beløbet til Postkonto 23632.

Ugebladet „Arbejdet“s Expedition, Blaagaards Plads 21.

Undertegnede tegner sig hermed som Abonnent paa Ugebladet „Arbejdet“ for Januar Kvartal 1938.

Kr. 1,50 medfølger i Frimærker / paa Giro *

Stilling: ....

Navn: ....

Adresse: ....

*** det ikke benyttede overstreges.**

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21.
København N.
Kontortid:
Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.
F. S. Formand:
Valdemar Hansen, Nordre Alle 14. Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra 18 til 19.
F. S. Kasserer:
Træffes paa Kontoret hver Mandag fra 17—18.

Overenskomst-Situationen afvikles

Til Forberedelse af Overenskomstsituationen afholdtes der for nogen Tid siden iflg. „Soc.-Dem.“ et Formandsmøde repræsenterende 22 Fag, der mere eller mindre havde Tilknytning til hinanden. Paa dette Møde blev der taget Bestemmelse om, at ingen af disse Fag maatte slutte Overenskomst, før alle de øvrige Fag havde faaet Tilsagn om Overenskomster, de kunde akceptere.

Smedene var et af disse 22 Fag, og det har derfor forbavset en Del Arbejdere, at de har kunnet læse i „Soc.-Dem.“, at Smedeforbundet har opnaaet en Overenskomst, som Hovedbestyrelsen mener at kunne anbefale Medlemmerne til Vedtagelse, skønt en Del af de Fag, der var med i Aftalen endnu overhovedet ikke er naaet frem til Forhandlingsbordet. Det er ikke ualmindeligt, at man fra menige Arbejderes Side hører en Udtalelse som denne: „Ja, nu skal vi igen have Kniven i Ryggen fra Smedene.“

Hvor megen eller hvor lidt Berettigelse, der er i dette er jo ikke let at udtale sig om, før man faar at vide, dels hvad Smedenes Overenskomst indeholder, dels om de andre Fag — særlig de lavest lønnede Arbejdsmænd i Jernindustrien — kan faa Lov til at stille Krav, der gaar ud over Smedenes og kan vente Støtte fra deres Centralorganisationer til disse Kravs Gennemførelse, men hvis det er rigtigt, som der tales om, at Smedene kun faar 5 pCt. til Grundlønnen og ikke mere, og tidligere Tiders Praksis skal vedblive at være gældende, at Smedene bestemmer Normen for, hvad ogsaa andre Arbejdere kan opnaa, saa er det rigtigt, at Arbejdsmændene i Jernindustrien godt kan føle det, som om de havde faaet en Kniv i Ryggen — hvis Smedene vedtager Forslaget, for det er jo da endelig ikke afgjort endnu. Og saa er der jo forresten ogsaa den Udvej, at Arbejdsmændene kan bryde med gammel Praksis og for en Gangs Skyld gaa foran og vise Smedene Vej.

Med Sikkerhed kan man sige, at der fra Ledelsen af D. s. F. og de førende Fagforbund gøres alt for en fredelig Afvikling af Overenskomstsituationen i det kommende Foraar. At det skulde gaa den Vej, var man jo allerede klar over i Sommer, da Typografforbundet — længe før Overenskomstens Udløb — afsluttede ny Overenskomst, hvor det eneste positive, der opnaaedes, i Virkeligheden var en Forsikring om, at de ikke skulde faa det daarligere, end de havde det. I Typografernes Spor fulgte Tobaksarbejderne, hvis Resultat maa betegnes som endnu daarligere — og nu endelig Smedene.

Er der noget galt i at søge en fredelig Ordning af Overenskomstsituationerne?

Nej, vi for vort Vedkommende er ialfald ikke Tilhængere af Kampen for Kampens Skyld, men naar disse fredelige Ordninger Aar for Aar bevirker, at Arbejderne bliver daarligere og daarligere stillet i Forhold til de øvrige Samfundsklasser i Befolkningen, saa er der Grund til at forsøge paa at raabe Arbejderne op og faa dem til at indse, at deres økonomiske Position er i rivende Tilbagegang, og at deres politiske og sociale Position nødvendigvis efterhaanden maa forsvages i samme Forhold.

Man kan ikke maale Arbejderklassens økonomiske Tilbagegang ved en simpel Sammenligning af Pristallets Stigning fra det ene Aar til det andet. Rationaliseringen, Produktionskræfternes Udvikling, dette, at der nu kræves færre Mennesker til at udføre det samme Arbejde end tidligere skal ogsaa tages med i Betragtning. Derved er Samfundet jo faktisk bleven rigere.

Derfor er det ikke nok, at Arbejderne faar i Lønforhøjelse, det Priserne er steget, saa vil de besiddende Samfundsklasser, dem, der ejer og har Herredømmet over Produktionsmidlerne, jo alene tage det forøgede Udbytte af den større og billigere Produktion. Selv om Arbejderne ved én saadan Lønforhøjelse virkelig skulde bevare den Levestandard, de tidligere har haft, saa bliver de dog fattigere, end de før har været maalt i Forhold til den ejendomsbesiddende og udbyttende Klasse, og da den politiske Magt altid følger den Klasse, der har den økonomiske Magt i Samfundet, er det indlysende, at Arbejderklassens relative økonomiske Svækkelse i tilsvarende Grad vil svække dens politiske Stilling.

Det er jo ogsaa hvad der er Tilfældet her i Landet. Den Arbejder, der ikke er fuldstændig partiforblændet, men vil se med sine egne Øjne, maa indrømme, at Kapitalismen aldrig har haft bedre Dage her i Landet eller øvet større Indflydelse paa alle Omraader, end den gør i Dag, trods socialdemokratiske Ministre næsten i Dusintal.

Derfor er Arbejdernes Lønkamp heller ikke bare en Kamp om nogle Øre mere i Timen eller nogle Kroner mere om Ugen, men det er i Virkeligheden den eneste betydende Indsats mod den internationale Reaktion, der ogsaa truer med at erobre Danmark.

Derfor kan de Arbejdere, der vil værne den politiske Frihed og et sikkert økonomisk Udkomme heller ikke med Tilfredshed se paa at Overenskomstsituationen afvikles uden Kamp, skønt den ikke en Gang bringer Arbejdernes Levestandard op til, hvad den tidligere har været.

Kravet maa være en højere Løn for Prisstigningen og højere Løn og kortere Arbejdstid som Erstatning for Rationaliseringen.

Lille Fru Hansen

Den gik ikke

— Pokkers osse! snærrer lille Fru Hansen ærgeligt, idet hun smækker med Kakkelovnslaagen: Det brænder ikke.

For at spare havde hun delt Resten af Optændingsbrændet i to Portioner, der hver for sig var en fem—seks Pinde mindre end sædvanlig, i Haab om, at Pindene paa den Maade kunde slaa til til næste Dag. Og saa har hun alligevel forregnet sig: Der vil ikke gaa Ild i Koksene.

Gal i Hodet lægger hun sig paa Knæ og rager Koksene ud igen, idet hun forbitret forbander den Idiot indenfor Magistraten, der har beregnet **at fem kg Brænde skal slaa til til to hl Koks.**

— To hl Koks, tænker hun: **To hl Koks faar vi hver tredie Uge!** Og det i den Kulde, hvor man brænder mindst det dobbelte, hvis man fyrede hele Dagen. — Gud Fader bevares! Hvad tænker de Fjolser mon paa?

Hun ligefrem gyser ved Tanken om Kulden de sidste Par Maaneder. Værst er det gaaet ud over Drengen, der har ligget til Sengs det meste af Tiden med en skrap Forkølelse.

Hun har lagt et nyt Baal tilrette og tænder det an. Spændt lurer hun paa, om der gaar Ild i Koksene — angst for, at hun skal blive nødt til at løbe ned til Grønthandleren efter en Rulle Pinde til femten Øre.

Buldrende farer Flammerne op gennem Skorstenen. Hun aabner Laagen og lægger forsigtig lidt mere Koks paa. Straks dæmpes Flammernes Buldren ned til en svag Knitren. Hun lægger sig paa Knæ og blæser ind gennem Træklaagen. Men trods al hendes Anstrengelse, dør Ildens Genskær i Askeskuffen **langsomt ud.** Snavset, rød i Hodet og grædefærdig rejser lille Fru Hansen sig — styrket i sin Erfaring: **at naar Fattigfolk vil spare — tvinges de ofte til at bruge mindst dobbelt saa meget.**

— — —

Da Fru Hansen kommer op fra Grønthandleren med Pindene, er Hansen kommet hjem. Han sidder ude i Køkkenet og maser med at faa sine vaade Gummistøvler af. Uden at hilse siger han fortrædeligt: Hvorfor Pokker har du ikke fyret? Her har jeg gaaet og morakket med den raadne Sne hele Dagen! Og naar jeg saa kommer hjem, har du hverken Fyr paa eller Maden færdig! Hvad Fanden gaar du og drysser efter?

Fru Hansen fortæller brødebetynget om sit Uheld med Kakkelovnen og lover, at hun snart skal være færdig med Maden, naar hun nu har faaet fyret.

— Næ, lav nu Maden! Jeg er skrupsulten! Saa skal jeg nok fyre! Det har du alligevel ikke for fem Øre Begreb om!

Han snapper Pindene ud af Hænderne paa hende. Og imens han smaaskændende roder med Kakkelovnen, gi'r hun sig i Lag med Maden.

Da de lidt efter sidder ved Aftensmaden, der bestaar af stegte Kartofler og Løg, Havregrød og Mælk, vover Fru Hansen at spørge: Er du træt?

— Ja, Gu Fanden er jeg træt!

— Hvor meget fik du?

— Fik! Nu kan du sige „fik“ engang til! Her staar jeg op Klokken halvseks om Morgenen og vader i en halv Alen Sne ind til Grønttorvet. Efter en hel Times Ventetid i Hundekulde og Snefog, fik jeg stukket en Skovl ud, og Besked paa at tage til Bispebjerg!

— **Bispebjerg?**

— Ja, **Bispebjerg,** forstaar du! Saa der var ikke noget med at snyde sig til Kontrol! Og saa har jeg gaaet der og rodet med den forbandede Sne hele Dagen. Jeg er øm i Ryggen som bare **Fanden! Halvtreds Øre har jeg brugt til Sporvogn! Halvanden Krone til Kaffe med Brød! Halvtreds Procent snupper Socialkontoret! Og jeg „fik“ tolv Kroner! — Altsaa har jeg tjent siger og skriver fire Kroner for en hel Dags haardt Arbejde!** — Næ, du: Er der nogen, der har faaet noget, saa er det Københavns „**røde**“ Kommune: Den har faaet flyttet Sneen til Skruebrækkerpriser! — Og jeg har været Skruebrækker! Men du kan ogsaa bande paa, at det bliver baade første og sidste Gang! — Hade jeg endda kunnet gaa til Kontrol og snydt Socialkontoret! Men den gik altsaa ikke! — — —

Jacob Hansen.

De uorganiserede Arbejdsløse organiserer sig

I første Omgang stilles beskedne Understøttelseskrav

Den nystiftede *Amager Afd.* af *„De Uorganiseredes Sammenslutning“*, der allerede tæller over 300 Medlemmer, havde Mandag den 13. Dec. Kl. 15 indkaldt til et offentligt Møde i „Piosalen“, Rømersgade 22.

For den tætpakkede Forsamling af uorganiserede Arbejdsløse, hvor iblandt der saas adskillige Kvinder, indledede *Aksel Kristensen* over Emnet: Julehjælpen og den offentlige Forsorg“. Han begyndte med, at D. U. S. var en Bevægelse, der tog skarp Afstand fra al Partipolitik. En Bevægelse, der ad organisatorisk Vej, og med alle til Raadighed staaende *lovlige* Midler, vilde gøre Myndighederne og Borgerskabet opmærksomme paa, at de uorganiserede Arbejdsløse eksisterede og stillede Krav om højere Understøttelse, og en mere *menneskelig* Behandling paa Socialkontorerne.

Kravet idag var først og fremmest en kontant Julehjælp paa 15 Kr. til Gifte og 10 Kr. til Ugifte, samt ekstra Brændselshjælp. Han oplyste, at dette Krav allerede var tilstillet Borgerrepræsentationen, som vilde behandle Sagen i indeværende Uge.

Og det saa slet ikke saa haabløst ud, sagde han, idet han til Eksempel nævnte, *at Aalborg havde bevilliget de Arbejdsløse 12 Kr. og 3 hl Koks til Jul.*

Videre oplyste han, at der var oprettet D. U. S. Afdelinger bl. a. i *Esbjerg, Vejle* og *Horsens.* Og nu var det bl. a. dette Mødes Formaal, at faa oprettet Afdelinger paa *Nørre- og Vesterbro.*

Næste Taler var *Assistent Molbech fra Magistratens 3die Afd.*

Han fremdrog flere gribende Eksempler paa Nøden og Elendigheden i København, denne s. k. *røde* Kommune. Og han manede indtrængende de Uorganiserede til at slutte op om D. U. S.

Den tredie Taler, *Hee,* var *uenig* med de foregaaende Talere i næsten alt. Han mente ikke, at de Arbejdsløses Krav kunde gennemføres ved Hjælp af Papirslapper og Resolutioner, tilstillet Borgerrepræsentationen. Skulde der opnaas noget, skulde Kampen føres *„paa Gaden“*. Ikke med Vold og Rudeknusninger, men med *store Demonstrationer,* der utvetydigt gjorde opmærksom paa, *at vi var her, og at vi sultede.*

Hans Tale fandt ikke særlig Tilslutning hos Forsamlingen, der næsten alle som een havde Erfaring for, at Demonstrationer intet nyttede, hvad næste Taler Svend Aage Larsen ogsaa hævdede, idet han henviste til, at de Demonstrationer, *Kommunisterne* de sidste Par Vintre havde foranstaltet, aldeles ikke havde gavnet de Arbejdsløse. — *Det var ikke støjende Demonstrationer, men sejgt og stille intelligent Arbejde, der vilde føre til Maalet!*

Til Slut svarede Indlederen paa forskellige Spørgsmaal og sluttede med at opfordre de Arbejdsløse fra *Nørre-* og *Vesterbro* til at tegne sig som Medlemmer paa de fremlagte Lister, samt indbetale 40Øre som første Maaneds Kontingent, for at Bestyrelsen paa dette Grundlag kunde starte nye Afdelinger for disse to Distrikter.

Et halvt Hundrede Arbejdsløse tegnede sig paa Listerne og beviste dermed, at der var Interesse for Sagen.

J. H.

Hvad er en Nytaarsaften i Hjemmet
uden PHRAGH's Æbleskiver
deres Lige findes ikke, 6 Øre pr. Stk.
Blaagaards Plads 17

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21 . Palæ 110 v

BRDR. THØGERSEN'S
Vesterbrogade
C. 5023
Moderne Trykkeri - Billige Priser

GØR JULEINDKØBET
i Musikhuset »BILLIGST« Korsg. 35
ALLE Slags Harmonikaer, Ure
½ Pris. Alle forskellige Strengeinstrumenter Tegnebestik Trommer Kornetter Mundharper, Fløjter, Grammofoner, Reservedele, Grammofonplader sælges og byttes.
Musikhuset „BILLIGST“
Korsgade 35.

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Divaner, Lejlighedskøb
En Del Divaner sælges langt under Værdien
Værkstedet, Griffenfeldsgade 20.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

„Cafe TODE“
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Alle 8.
Øbro 6016. Øbro 6316

Staar grønlandske Handel over Loven

Ingen Afspadsering af Overarbejdet paa denne Virksomhed. Pensionerede Kolonibestyrere som Kontorhjælp

Grønlandske Handel er jo en Monopol Virksomhed. Vi har hidtil ment at dets Monopol kun havde Gyldighed paa Grønland, men nu viser det sig ogsaa, at det mener at have Monopol paa at overtræde Lovene her i Landet.

Som bekendt paabyder Loven om Forbud mod Overarbejde, at alt Overarbejde skal afspadseres. Dette er imidlertid en Bestemmelse, som dette Selskab ikke regner med. Det har to Mand, der gaar Vagt paa dets Plads i Strandgade, de har hver 72 Timer om Ugen — altsaa 4 Timers Overarbejde daglig, men endnu har de ikke afspadseret en eneste Time.

De Arbejdsmænd, der afløser de to Vagtmænd den syvende Dag om Ugen afspadserer heller ikke den Overtid, de derved faar. I det hele taget bliver intet Overarbejde afspadseret paa den Arbejdsplads. Vi kan ikke tænke os, at dette Monopolselskab kan have Monopol paa at overtræde Lovene her i Landet.

Pensionister tager Pladsen op for Kontormedhjælpere.

Der er et andet Forhold ved dette priviligerede Selskab, der heller ikke ser saa godt ud. Naar det faste Kontorpersonale ikke kan overkomme Arbejdet, sendes der ikke Bud til Handels- og Kontormedhjælpernes Arbejdsanvisningskontor efter Arbejdskraft, men derimod til de højt pentionerede Kolonibestyrere, der bor her i Byen, saa faar de Lov til at komme paa Kontorerne som Ekstrahjælp og tjene en Skilling, skønt de ikke behøver det, medens der gaar i hundredvis af veluddannede Kontormedhjælpere Arbejdsløse og i høj Grad trænger til at tjene nogle Penge.

Det er et Forhold, som vi synes, at Handels- og Kontormedhjælpernes Fagforening bør tage sig af. Det er jo meningsløst at velaflagte Pensionister skal tage Pladsen op for Mennesker, der kun har deres Arbejde at leve af.

Bliv Medlem af FS

En Tale der ikke blev holdt

Jeg sad og hørte paa Radioudsendelsen fra B. & W., hvor Mundeling blev hyldet. Jeg hørte Direktøren, og jeg hørte Tillidsmændene. Tilsidst syntes jeg, jeg hørte en gammel Arbejder holde følgende Tale, men der er andre, der siger, det passer ikke. Mærkeligt, saa tydeligt jeg kan huske den Ord for Ord. Jeg synes, den burde være holdt.

Kammerat Mundeling, skønt jeg ikke har Mandat til at tale paa nogens Vegne, og skønt jeg hverken har Penge eller Blomster eller andre Gaver, at overrække dig, vil jeg gerne have Lov til at bringe dig min Hyldest for den raske Daad, du udførte, da du ved din Raadsnarhed og Styrke reddede en Kammerat fra en sikker og grufuld Død, skønt du selv stod i Fare for at blive revet med ned i Afgrunden. Den Hyldest, du i Dag er Genstand for fra Tusinder af dine Kammerater og Arbejdsfællers Side fortæller bedre end Ord, hvor højt vi Arbejdere skatter den Mand, der uden Tanke for sig selv og sin egen Skæbne sætter Livet ind for at redde en Kammerat. Det er en Hyldest og en Hæder, som du uden falsk Beskedenhed kan tage imod og være stolt af, for den bringes dig af ærlige Hjerter.

Derimod synes jeg, er der ikke saa lidt Teater i Firmaet B. & W.s „flotte“ Gestus med at overrække dig Penge for din Daad. Hvornaar har dette store Firma — vel nok det største Industrifirma i Danmark — vist pekuniær Paaskønnelse overfor dets Arbejdere, naar de har henvendt sig til det om at faa en ordentlig Løn, der stod nogenlunde i Forhold til det Arbejde, de præsterer.

Jeg syntes ærlig talt, det lød lidt hult og falsk, da Direktør Møller takkede dig, fordi du ved din Daad havde forhindret Nøden i at holde sit Indtog i et Hjem, hvor Forsørgeren var faldet bort. Hvorfor tænker han ikke paa den hele eller halve Nød, der hersker i mange Hjem, der ganske vist ikke mangler deres Forsørger, men hvor Forsørgeren arbejder i den Udsugningsanstalt, der hedder B. & W., og som i mange Tilfælde ikke yder et nødtørftigt menneskeværdig Livsbehov. Den Nød har Direktør Møller vist en sørgelig Ligegyldighed.

Vi Arbejdere her hos B. & W. ved jo alle, at en Gruppe Arbejdere her ved dette Firma for ikke saa længe siden gik ud i en saakaldt ulovlig Strejke for at gennemtvinge en beskeden Lønforhøjelse.

Jeg tror nok, jeg tør sige, at alle vi, der er forsamlet her, havde vor Sympati hos disse sultelønnede Kammerater, og kun brændte af Længsel efter at yde dem Hjælp, billedlig talt trække dem ind fra den haabløse Armods Afgrund til lidt mere sikker økonomisk Grund, akkurat som du, Kammerat Mundeling, trak vor nedstyrtede Arbejdsfælle ind til den sikre Plads, hvor du stod.

Men vor instinktive Trang til at yde Hjælp blev forhindret, fordi vor sunde Klasseinstinkt og Omdømme er bleven forkvaklet af indviklede Lovparagraffer og Overenskomstbestemmelser, der foreskriver, naar vi maa hjælpe vore Klassefæller, og naar vi skal lade dem styrte i Dybet. Vi manglede din sunde ureflekterede Snarraadighed og Handlekraft, og derfor overlod vi vore Kammerater til deres egen sørgelige Skæbne.

Men hvordan med Direktør Møller? Han har jo i Dag vurderet den Handling at redde et Hjem fra Nød til 1000 Kr., men i Tilfældet med de strejkende Arbejdsmænd drejede det sig om hundrede Hjem, hvor han havde det i sin Magt at mildne Nøden? Jo, den Nød afhjalp han ved at faa de fattige Arbejdsmænd, der i Forvejen ikke kunde leve af den Sulteløn, de fik, idømt en Bøde paa 100 Kr. hver, som afdrages af deres Ugeløn.

Undskyld Kammerater, at jeg mistænker, at der er en god Del Hykleri og Teater i Direktør Møllers Optræden her i Dag.

Direktør Møller kom med en Udtalelse om, at Firmaet gjorde alt for at forhindre Ulykker. Undrer denne Udtalelse jer ikke Kammerater. Vi, der arbejder her ude Dag ud og Dag ind, mange af os gennem flere Aar, vi véd jo, at det passer ikke. Vi véd jo, at der foretages ikke alle de Sikkerhedsforanstaltninger, der kunde for at forebygge Ulykker, fordi de koster Penge, eller fordi de vil sinke Arbejdet og derved fordyre det. Vi véd jo ogsaa, at vi ikke altid selv er saa forsigtige, som vi burde være, hvis vi vil bevare vort Liv og vor Førlighed, fordi vi simpelt hen ikke har Tid til det, hvis vi skal tjene de Penge, vi skal bruge for at leve, begrundet paa de elendige Priser, der er paa meget Arbejde her ude.

Men Kammerater, var det nu ikke paa sin Plads her i Dag, hvor vi fejrer

ARBEJDET

Arbejdernes Umyndiggørelse

I denne Uge skal Smedene Landet over stemme om deres Overenskomst. Der er Urafstemning. Hver eneste Smed, der gider ulejlige sig til sin Afdelings Generalforsamling, kan faa Lejlighed til at lægge sin Lod i Vægtskaalen for eller imod de Arbejdsbetingelser, der tilbydes ham for den kommende Overenskomstperiode — og de, der af gyldige Grunde er forhindret i at komme til Stede til Generalforsamlingerne kan komme til at afgive deres Stemme paa Fagforeningskontoret. Dermed er Smedene sikret fuld Demokrati og Bestemmelsesret over deres egne Anliggender. — Ikke sandt, og det er noget Vrøvl, at vi over denne Artikel sætter en stor fed Overskrift, der proklamerer Arbejdernes Umyndiggørelse.

Ja, hvis det alene betyder Demokrati og Bestemmelsesret, saa er det rigtigt, at Smedene har disse Goder — men:

Der afholdtes i Søndags et andet Valg, hvor Folk fik Lov til at stemme. Et Folk paa 150 Millioner Mennesker med Valgret fra 18 Aars Ynglinge til mimrende Oldinge fik Lov til at afgive deres Stemme paa dem, der i de kommende Aar skal regere dem. Var dette saa ogsaa Udtryk for Demokrati og Selvbestemmelsesret?

Ja, der er nemlig Grund til at drage Sammenligninger mellem det russiske Valg og Afstemningen i Smedeforbundet om Overenskomsten, thi der er den Lighed, at ingen af Parterne, hverken det russiske Folk eller de danske Smede har haft nogen som helst Indflydelse paa det, de stemmer om. De russiske Arbejdere kan ganske vist vælge eller lade være med at vælge den Kandidat, de faar Lov at stemme paa, men vil de have andre valgt eller endogsaa et helt andet System indført, saa bliver det i blodig Kamp med de Magthavere, der naadigst har givet dem Stemmeret.

Ligesaadan med de danske Smede, de kan ogsaa forkaste eller vedtage Overenskomsten, hvis de selv vil, men hvis de forkaster den og vil have en anden og bedre, saa kommer de ikke alene til at kæmpe med Arbejdskøberne derom, men ogsaa med deres egne Ledere, — de virkelige Magthavere i Forbundet.

Urafstemning er ikke Grundvolden for Demokrati i Organisationerne, men Slutstenen.

Man kan deraf se, at dette at faa Lov til at stemme ikke er ensbetydende med Demokrati. Dette at et Forbund eller en Fagforening i Lovene har en Bestemmelse om Urafstemning behøver ikke at være ensbetydende med, at der hersker Demokrati og Selvbestemmelsesret i Organisationen.

Urafstemning er ikke Grundvolden, men derimod Slutstenen paa en Organisations demokratiske Opbygning.

For at Stemmeretten i en Organisation skal være noget værd og give et sandt Billede af det, Medlemmerne ønsker skal være gældende — altsaa et virkeligt Udtryk for Medlemmernes Ret til fuldt ud at bestemme over deres egne Anliggender, er det nødvendigt, at Medlemmerne faar Adgang til at præge og formulere det, de skal stemme om, saa det bliver et sandt Udtryk for de Anskuelser og Meninger ,der raader iblandt dem. Grundvolden for Demokratiet i Organisationen er, at denne er opbygget føderalistisk, det vil sige, at selv de mindste Led i Organisationen faar Lejlighed til at præge de Bestemmelser og Afgørelser, der bliver endelig vedtaget ved Urafstemning.

Smedene har ikke haft nogen Indflydelse paa Overenskomstforslagets Formulering.

Men hvorledes er det nu med det Overenskomstforslag, Smedene i disse Dage skal stemme om. Har Smedene gennem deres Fagforeninger haft Lejlighed til at drøfte de Krav, der skulde stilles til Arbejdskøberne og derved paa første Haand sætte sit Præg paa Overenskomsterne, og fastlægge den Ramme, indenfor hvilken deres Tillidsmænd kunde bevæge sig.

Nej, det er netop det, de ikke har. Der er ikke en Smed, der før den Dag, han staar paa Generalforsamlingen, ved noget som helst om, hvad Overenskomsten indeholder, udover de sparsomme Oplysninger, hans „Ledere“ har ment det gavnligt at give i „Soc.-Dem.“.

Til Trods for Urafstemningen er det Organisationssystem, der raader i Smedeforbundet, et System, der umyndiggør de menige Medlemmer. De Krav, der er bleven stillet til Arbejdskøberne, er bleven formuleret af Forbundets Forretningsudvalg, af Hovedbestyrelsen og maaske af Formændene for de enkelte Afdelinger.

Det er det centralistiske System, der udelukkende hviler paa Repræsentanter, Repræsentanter, der faar mere og mere Magt, jo højere de naar op i Forbundets mere eksklusive Instanser.

Hvis Urafstemning skal være til Gavn for Arbejderne, maa Organisationsformen ændres.

Til den centralistiske Organisationsform hører egentlig den kompetente Forsamling som afgørende Myndighed. Men denne Maade: at nogle faa Mennesker skulde afgøre livsvigtige Spørgsmaal for mange Tusinde Arbejdere har altid været Genstand for stærk og berettiget Kritik. Der har staaet megen Strid i Fagbevægelsen tidligere om dette Spørgsmaal, og det har bevirket, at Urafstemningen, trods megen Modstand fra de reformistiske og centralistiske Lederes Side, er bleven gennemført i stor Udstrækning indenfor den danske Fagbevægelse. Dermed har Arbejderne i det allerværsentligste ladet sig nøje, og ment, at de nu havde opnaaet den Bestemmelsesret over Organisationerne og deres Virke, som var nødvendig.

Men ligesaalidt som et Hestekøretøj bliver til en moderne Bil, fordi det forsynes med et Rat, ligesaa lidt bliver Fagforeningerne og Fagforbundene til moderne demokratiske Kamporganisationer, som Arbejderne frit kan raade over og bruge i deres Eksistenskamp efter Ønske, fordi der bliver indført nogle Regler om Urafstemning, naar hele det øvrige repræsentative centralistiske Maskineri iøvrigt bliver urørt.

Som Arbejderne i sin Tid rejste Kampen i Fagbevægelsen for Knæsættelsen af Urafstemningsprincippet, maa de nu rejse Kampen for en Ændring af Organisationsformerne. Bort med det reformistiske repræsentative System, frem til en føderalistisk Organisationsform, hvor Medlemmerne gennem deres aktive Deltagelse i Organisationsarbejdet kan komme til at præge Organisationerne og de Beslutninger, der bliver taget, op i de højeste Instanser.

Og naar Smedene nu bliver færdig med deres Afstemning, hvad enten de vedtager eller forkaster Forslaget, saa vil de opdage, at der er noget galt, at de ikke kan komme til at tage den direkte Del i Organisationens Liv, som de ønsker, men saa skulde de prøve paa at tage hele deres Organisationsform op til Drøftelse, saa vil de se, at det er dér, Skaden ligger, se, at før de faar den lagt om paa en hel anden Basis, kan de overhovedet ikke bruge den til at føre Kampen med.

Glæd Familien

med Fhragh's Æbleskiver

deres Lige findes ikke

Bestillinger modtages til Selskaber

Blaagaards Plads 17

Sælg vort Bladfondsmærke

Malerne —

Fortsat fra Side 1.

Denne Oplysning blev paa Generalforsamlingen i Søndags givet gennem en lille Tryksag, der blev uddelt til Deltagerne. Tryksagen er en Imødegaaelse af en Artikel, som en Kommunist har faaet optaget i Malernes københavnske Fagblad og er underskrevet af Ole Hansen, der saa vidt vi ved, tidligere har været Formand for Værkstedsklubben paa Malernes kooperative Værksted. Han skriver bl. a.:

„Nu er jeg jo imidlertid ikke blind for, at der er Politik i Sagen. Det er jo en Hemmelighed, som snart alle véd, at medens man blokerer alle Forsøg paa ad den faglige Vej (sidst ved at spænde Ben for den af 520 Medlemmer forlangte ekstra Generalforsamling i M./A.) at lade Malersvende ordne deres egne Forhold, har man holdt mindst 3 Hovedbestyrelsesmøder indenfor kommunistisk Parti med M./A. paa Dagsordenen.

Emanuel Hansen — Kaj Lynge kalder I det fagligt upolitisk?

Først spænder I Ben for faglig Forhandling mellem Malersvende, for derefter at gaa til en Forsamling af ikke Malere, Folk, der hverken er Medlemmer af Malernes Fagforening eller M./A. og kaster Malernes indre Anliggender i Grams.

Nej, Kaj Lynge og Emanuel Hansen, gaa stille med Dørene, naar I slaar paa de upolitiske Strenge, og tag hele Aktionen for hvad den er:

En dundrende Protest mod Diktatur og et Krav fra Malersvendene om, at de vil ordne deres egne Forhold selv.“

Deraf kan ikke blot Malerne, men ogsaa andre Arbejdere se, hvor farligt det er, naar det lykkes et politisk Parti at gøre sig til Herre over Arbejdernes faglige og økonomiske Organisationer. Saa giver det Fanden i Arbejdernes Interesser, og hvis det har Magt dertil, saa afskærer det fuldstændig Arbejderne fra al Bestemmelsesret og lægger den over i Partiets Hovedbestyrelse — til de *„fødte“* Førere.

Hvormeget denne forsumpede Partimoral formaar at fordærve Medlemmerne kom klart frem paa Generalforsamlingen, hvor tidligere Medlemmer af det kommunistiske Parti aabent indrømmede, at de længe havde dækket over de uheldige Forhold, fordi det var som Kommunister de paagældende Personer var valgt. Og den tidligere Formand for Malernes Fagforening, Chr. Larsen, der nu er Fører for Oppositionen, udtalte endogsaa paa Mødet for de Arbejdsløse i Malernes Hus, at saafremt han endnu havde været Medlem af Partiet, havde hans Stilling maaske været en anden.

Dette er konkrete Beviser paa, hvor farligt det er for Arbejderne at vælge partibundne Mennesker som Ledere af deres Fagforeninger. Saa er det ikke Arbejdernes og Fagforeningernes Interesser, der er de afgørende, saa er det Partiets.

Derfor al Partipolitik ud af Fagforeningerne.

Der ude fra —

Mussolini som Hell

En knusende Anklage

Mussolini har paa ny paakaldt Verdens Opmærksomhed. Han har med Brask og Bram og med al den ham medfødte Evne til at agere proklameret, at han forlader Folkeforbundet.

Forfærdelse, Tilslutning, Indignation og Overraskelse. Sensationelle Telegrammer og dybsindige Ledere i alle Verdens Aviser om de formodede Følger af denne Handling.

Men ærlig talt, er der saa meget at forbavses over eller lave saa megen Blæst af? Er det ikke ganske ligegyldigt om Mussolini er med i Folkeforbundet eller han staar udenfor, dette dødfødte Lig, som han kun har brugt til at agere stærk Mand paa overfor sine undertryke knurrende Slaver, hvor Utilfredsheden ulmer under den militariserede Voldsskorpe, han har lagt over hele Italien?

Han vil have frie Hænder. Han vil gøre, hvad han vil.

Som om han ikke hele Tiden har haft frie Hænder. Som om han ikke paa Trods af det mægtige England, Verdenshavenes Behersker, de smaa Nationers Beskytter, Garanten for Nationernes Selvbestemmelsesret, førte Krig mod det vaabenløse Abessinien, som han dog kun kunde besejre ved Hjælp af Giftgas. Giftgassen, som han brugte paa Trods af alle folkeretlige Bestemmelser, internationale Overenskomster og Folkeforbundets højtidelige Pagter.

Frie Hænder. Som om han ikke har haft frie Hænder til at paaføre det freds- og frihedselskende spanske Folk en blodig Krig. Spanien, Medlem af Folkeforbundet, som af de andre Folkeforbunds Medlemmer England, Frankrig og Rusland bliver blokeret for Vaaben, medens Fredsbryderen uhindret faar Lov til at udskibe Tropper og Vaaben til den spanske Krigsskueplads, ja oven i Købet forsynes med Olie og andre for Krigen nødvendige Produkter af Folkeforbunds Magterne.

Frie Hænder! Nej, for Verden udenfor Italien var det saamænd en unødvendig Gestus, den med at forlade Folkeforbundet.

Denne Gestus er jo sikkert ogsaa beregnet til „indvendig Brug“. Naar Folket knurrer af Sult og Undertrykkelse, er det jo en gammel Regel for Herskerne at bringe det til Ro, dels ved at aarelade det i Krige, dels ved at lade det sole sig i Hæderen fra de Sejre over Fjenderne, som Herskeren skaffer dem.

Sejren i Abessininen var jo mere end problematisk, der føres stadig en heftig Guerilla Krig. Og rigere er Italien i al Fald ikke bleven deraf. Krigen i Italien har indtil nu kun bragt forsmædelige Nederlag for de italienske Tropper. Hvad er da mere naturligt, end at Mussolini søger sig et billigt Offer, som han overfor hele Folket kan vise sine Kræfter paa. Saa længe Folket fryder sig over sin stærke Fører, der tør lave Grin med alle Europas Statsmænd, selv med det gamle ærværdige indtil nu uovervindelige England — saa længe knurrer det ikke. Det er nok der, man skal søge den egentlige Grund til Mussolinis sidste Rolle paa den europæiske Scene.

* * *

Japans blodbesudlede og røveriske Overfald paa Kina for Næsen af de europæiske Magter og Amerika er en anden Side af den samme Sag ,der blotter de kapitalistiske Staters Evne i Almindelighed og Folkeforbundets i Særdeleshed til at skabe Fred og Sikkerhed paa Jorden. Ogsaa her er det et Folkeforbundsmedlem, der bliver overfaldet af en anden Stat, uden at Forbundsfællerne gør det mindste for at komme det til Undsætning. Tværtimod forsyner de ogsaa her Fredsbryderen med alle de Varer. der er nødvendig for at føre Krigen.

Hulheden af de Løfter, Pagter, Deklarationer og højtidelige Forsikringer, Staterne har indgaaet med hinanen efter Krigen er vist aldrig bleven afsløret mere tydeligt end her.

Paa den sidste internationale Konference, der for nylig blev afholdt i Bryssel, stillede den kinesiske Delegerede nogle Spørgsmaal til de tilstedeværende „hvide“ Statsmænd.

— „Vil I ikke med jeres ubegrænsede Magtrecurser gøre en Indsats for positiv Handling — selv om det kun er indirekte — for at opretholde Lovens, Ordenens og Fredens Grundsætninger? Tror I, at Afgivelsen af den mest ophøjede Bekendelse til Troskab overfor indgaaede Forpligtelser er tilstrækkelig til at formaa andre Stater til at respektere den? Naar I nægter at hjælpe Kina, mener I da, at vi skal ophøre med at staa Voldet imod, eller at vi kan fortsætte i det uendelige med vor Modstand uden tilstrækkelige Midler? Efter at I udtrykkelig har fastslaaet Forskellen mellem den japanske og den kinesiske Politik i den foreliggende Konflikt, tænker I da ikke paa at gøre en Forskel i Behandlingen af Angriberen og dennes Offer, saadan som det synes at fremgaa af jeres Vægring ved at ophøre med at bidrage til Japans materielle Recurser til Fortsættelsen af dets Angreb paa Kina? Tror I, at kun Ord er mægtige til at værne Freden og Retfærdigheden?“

Disse Spørgsmaal er hver for sig en knusende Anklage mod de kapitalistiske Stater, og deres negative Besvarelse er en fornyet Understregning af, at det ikke er gennem de kapitalistiske Stater man skal søge Freden, Friheden og Retfærdigheden paa Jorden.

Til Bladets Læsere

Nu er Tiden inde, hvor der paabegyndes Opkrævning for Januar Kvartal 1938. Det er nødvendig at betale inden 26. December, da man ellers risikerer, at Bladet standses ved Postvæsenet til Januar.

Da vore Kammerater paatager sig et stort frivilligt Arbejde med Opkrævningerne for Bladet, bedes Læserne skaane disse for at komme mere end en Gang. Beløbet kan ogsaa indsendes paa *Postgirokonto 23632 Ugebladet „Arbejdet“, Blaagaards Plads 21.*

Vi tillader os at sende Bladfondsmærker med vore Opkrævere ud til Læserne, og beder de af vore Læsere, der har Interesse for „Arbejdet“, om at købe Mærkerne til Støtte for Bladet. Vi er som revolutionært Blad ikke økonomisk sikret med Annoncer, som de Blade, der varetager kapitalisternes Interesser, hvilket er naturligt, da det netop er den kapitalistiske Svindel vi skal bekæmpe til Gavn for Arbejderne og Klassekampen. Tag derfor velvillig imod vore Opkrævere.

Et gribende Brev

En af Hitlerofrernes Afskedsord til sin Hustru

Den kendte tyske Antifascist, Robert Stamm, der blev henrettet den 4. November af Hitlers Boddel — 37 Aar gammel, efterlod sig en fortvivlet Hustru. I Afskedsbrevet til hende skriver han bl. a.:

— „Jeg har hele mit Liv altid kæmpet og stadig haabet. Altid stod du tappert ved min Side. Leve, kæmpe, haabe maa Mennesket, om det vil gøre sin Pligt. Derfor, Erna, selv om du lever i Minderne, saa ret dit Blik fremad. Du er dog ung. Du skal haabe og i Livet og Lykken vinde Glemsel. Glem Kval og Smerte, lev for Maalet: — En lykkelig Menneskehed.

Erna, jeg havde dig saa usigelig kær, med dig var jeg saa lykkelig, og jeg takker dig du tapre lille Kammerat. Mine sidste Tanker er hos dig. I min sidste Stund vil jeg se dig stærk i Sjælen, oprejst og med Mod gaa videre paa dit Livs Vej. Tag af glødende Hjerte mod mine Hilsener, min Elskede.

Din Robert.“

Mødelisten

URAFSTEMNING i Smede Afdelingerne.

Afd. 2: Tirsdag den 21. ds. Kl. 19½ „Folkets Hus“, Enghavevej 40.

Afd. 3: Mandag den 20. ds. Kl. 19½ i (den lille Sal) Forsamlingsbygningen, Rømersgade 22.

Afd. 4: Tirsdag den 21. ds. Kl. 19½ i „Folkets Hus“, Jagtvej 69.

Afd. 5: Mandag d. 20. ds. Kl. 19½ i (den store Sal) Forsamlingsbygningen, Rømersgade 22.

Afd. 6: Fredag d. 17. ds. Kl. 19½ i (den store Sal) Forsamlingsbygningen, Rømersgade 22.

Afd. 7: Medlemmer paa Skiftehold stemmer Fredag d. 17. ds. fra 12½—16½ i „Ny Ravnsborg“, V. Fælledvej.

Afd. 9: Tirsdag d. 21. ds. Kl. 19½ i „Weinolds Lokaler“, Nørrevold 23.

Afd. 11: Søndag d. 19. ds. Kl. 9 i „Folkets Hus“, Enghavevej 40.

Afd. 13: Mandag d. 20. ds. Kl. 19½ i „Folkets Hus“, Enghavevej 40.

Afd. 14: Tirsdag d. 21. ds. Kl. 19½ i (den store Sal), Studenterforeningen, Vestre Boulevard 6.

Afd. 15: Mandag d. 20. ds. Kl. 19½ i (den store Sal) Studenterforeningen, Vestre Boulevard 6. For Nathold og arbejdsløse Medlemmer samme Dag Kl. 10 Form. i „Folkets Hus“, Enghavevej 40 (blaa Sal).

Afd. 17: Mandag d. 20. ds. Kl. 19½ paa „Gimle“, Grundtvigsvej 14.

Afd. 18: Søndag d. 19. ds. Kl. 10 Form. i (den lille Sal) Forsamlingsbygningen, Rømersgade 22.

Til F.S. Medlemmer

Medlemmerne bedes omgaaende afhente Abonnementskort til Opkrævning for Januar Kvartal, det er af Betydning, at Medlemmerne arbejder hurtig og præcist.

en Begivenhed, der paa mirakuløs Maade har bevaret en Arbejdsfælle for Livet, at vi tænkte lidt over, om vi ikke noget mere end hidtil selv skulde tage i vor Haand at forebygge disse uhyggelige Ulykker, som denne Virksomhed er saa rig paa. Kan det betale sig at jage saadan af Sted, saa vi ikke har Tid til at se, hvor vi sætter vor Fod. Vort Liv og vor Førlighed er dog vort dyreste Eje.

Skal vi ikke være enige om fra i Dag af først og fremmest at sikre os selv. Alle de Sikkerhedsforanstaltninger, som vort Kendskab til Arbejdet siger os er nødvendige, for at vi med Tryghed kan udføre vort Arbejde, dem laver vi. Lad os dog huske paa, at selv den lavest lønnede Arbejders Liv er mere værd end hele det Skib, han arbejder paa.

Og hvis Pengene vi faar for Arbejdet, saa ikke kan slaa til, saa maa vi tilkæmpe os en bedre Pris for vort Arbejde. Vi er jo organiseret til hundrede Procent. Lad os da bruge vore Organisationer til noget fornuftigt. Lad os gennem dem tilkæmpe os en ordentlig Løn for vort Arbejde og Sikkerhed til at udføre vort Arbejde.

Der er udbragt saa mange Lever i Dag for Kammerat Mundeling, saa det næsten vil virke trættende at blive ved.

Men jeg beundrer den Daad, han har udført, og jeg ser i den et Symbol paa vor Klasses intellektuelle Evne og Styrke, Evnen til at lade Haanden og Hjernen arbejde intimt sammen, og jeg ser i den Symbolet paa vor Klasses bundne, men stadig tilstedeværende Solidaritet, denne instinktive Trang til at række Armen ud og komme til Hjælp uden først at reflektere over om man ikke selv derved bringes i Fare.

Derfor vil jeg slutte med at udbringe et trefoldigt Leve for vor Klasses ubrudte Sammenhold, Solidaritet, Kampkraft og Kampvilje. Gid disse Egenskaber ved vor Klasse maa leve og vokse. De leve.

En Tilhører.

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Brdr. Thøgersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

15 Øre

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

No. 46. | Fredag d. 24. December 1937 | 2. Aarg.

JUL

Julen er de Fattiges Fest! — Jo, der er noget om det. De sidste 14 Dage op mod Jul er i alt Fald den eneste Tid, hvor der her i Landet officielt indrømmes, at der er noget, der hedder Fattigdom.

Hvor man det ikke være forfærdelig for de gode Borgere, der alle de andre Dage i Aaret gennem deres Blade faar at vide, hvor godt der bliver sørget for alle her i Landet, pludselig at blive stillet Ansigt til Ansigt med de taareperssede Skildringer af Fattigdommen og Elendigheden i København, i Forsøg paa at røre deres Hjerter, og endnu mere deres tæt lukkede Pengepunge.

— — —

Selvfølgelig er der nogen Fattigdom — endnu og Gudskelov for det. Har Vorherre, som i Dag fylder 1937 Aar, ikke selv sagt, at de fattige vil vi altid have hos os. Er det dermed ikke bevist, at Fattigdommen er en guddommelig Indstiftelse, og at det er den rene Gudsbespottelse at tale om, at Fattigdommen kan afskaffes.

Men det er selvfølgelig ikke Meningen, at der skal skiltes med den hver Dag. De værdige Trængende, de uforskyldte Fattige har da Gud være lovet saa megen Opdragelse, at de ikke lader nogen mærke deres Eksistens før til Jul paa det, at gode, kristne og menneskekærlige Borgere derved kan lægge deres sande kærlige Julesind for Dagen, og deres Koner og Døtre, der er ved at forgaa i Kedsomhed af Mangel paa nyttigt Arbejde, kan komme til at brillere som gode „Engle“ ved de mange Juleuddelinger.

De andre Dage, ja da maa de Fattige virkelig klare sig som de kan. Vi har jo Verdens bedste Sociallov, og vi har Arbejdsløshedsunderstøttelse, der er virkelig Grænser for, hvad haardt trængte Borgere, der i deres Ansigts Sved skal klippe Kuponer og spekulere for at skaffe Penge til disse grænseløse Understøttelser, kan bære, og kan de Fattige ikkeforstaa det, saa maa Politiet og Regeringen lære dem det.

Men der er et Sted, hvor Julestemningen strengt holdes ude, og det er paa Socialkontorerne. Der er de samme stramme Masker, samme uforskammede Storsnudethed overfor de Mennesker, der skal hente deres Underhold dér, som alle de andre Dage i Aaret. Julerjælp! Nej ikke Tale om, det strider mod Loven, men særlig haardt trængende kan søge Ekstrahjælp — saa kan vi se. Som om ikke alle, der maa leve fra 13—20 Kr. om Ugen, er haardt trængende. Nej, der bliver ikke noget ekstra at hente dér. Saa afsted, afsted med Kurven til de forskellige Juleuddelinger og se, om man kan redde en Gang Medisterpølse dér.

Mad skal der paa ethvert Bord i Julen, det skal der, selv om det bliver vanskeligt nok for mange.

— — —

De Kristne fejrer Julen til Minde om Frelserens Fødsel! Og de fortæller en køn lille Historie derom — om en fattig, syg Kvinde, der for 1937 Aar siden i en Kryppe fødte et lille Drengebarn til Verden. Fattigdommen var hans Adelsmærke, og som den kristne Levnedsskildring af ham videre fortæller, blev han ved at være fattig, hele sit Liv, ja hvad værre er. Han var et Menneske, der ikke befattede sig med regelmæssigt Arbejde. Han bestilte ikke andet end at vandre fra den ene Ende af Landet til den anden — en Vagabond, der, hvis det var i Danmark under Steincke, det havde fundet Sted, alene for denne Forbrydelse havde gjort sig fortjent til mindst 1 Aars Tvangsarbejde.

Men han var tillige en Oprører og en Opvigler, han satte sig op mod den sande og eneste Kirke — og mod Præsterne og hele den da gældende og af alle gode Borgere anerkendte Samfundsordning — og Privatejendommen, dette at være rig var efter hans Mening den største Synd. Han fik da ogsaa den Skæbne, som man kunde vente. Han blev henrettet. Havde det været her i Danmark under Steincke og den eneste sande kristne Kirke, havde han vel sluppen med nogle Aar paa Vridsløse.

— — —

De hedenske Kristne, som der findes en Del af her i Landet, er saa lidt originale, at naar de skal lave noget, saa skal de altid efterabe de Kristnes daarlige Manerer. Naar de Kristne har noget, der kaldes for Konfirmation, saa skal de hedenske Kristne ogsaa have Konfirmation, men saa kalder de den bare borgerlig, og saa tror de, at de har været noget saa enestaaende oprørske mod det kristne Præsteskab, medens de i Virkeligheden kun viser, at de er saa bundne til de kristne Fordomme og Overlevringer, at de ikke kan frigøre sig for dem. Og naar de Kristne nu fejrer Julefesten, saa skal de ogsaa endelig have en Fest, og saa laver de noget, der kaldes Solhvervsfest, men der holdes lige saa taagede symbolske Taler som i de kristne Kirker, og der er den Lighed mellem de hedenske og de kristne Præsters Præken, at de meget nøje passer paa ikke at sige noget, der kan „vende“ Menneskemassernes Opfattelse, saa de gør Oprør og Ende paa den sindssyge Samfundsorden, hvor Fattigdommen og Usikkerheden for Udkommet gror i samme Forhold som Samfundet bliver rigere.

— — —

Endelig er Julen jo ogsaa Fredens Fest! Forhaabentlig bliver vi i Aar forskaanet for at høre for meget derom. Det vilde dog være for blodig en Ironi, naar de „kristne“ Stater ofrer utalte Milliarder paa Krigsgudens Alter, og hvor en meget stor Del af Verden paa Grund af den Politik, de samme kristne Stater fører, allerede hærges af Krigens Ødelæggelser og Myrderi.

— — —

Julen er den afskyeligste af alle de Fester, der fejres Aaret rundt, fordi Hykleriet gror saa frodig som Ukrudtet i en Roemark om Foraaret. Det bliver saa at sige legaliseret — i alt Fald akcepteret som god Tone og simpel Høflighed. Alle bliver mere eller mindre grebet af det. De Rige hykler en Godhed og menneskelig Medfølelse, som de ikke har. De Fattige hykler Tilfredshed og ydmyg Taknemlighed, som de forhaabentlig heller ikke har. Hele Festiviteten, hvad enten den saa fremtræder i ren kristen Klædebon eller med lidt hedensk Antræk, hviler paa Løgnen om Fred paa Jorden og i Menneskene Velbehag, om os alle sammen som én stor Familie, hvor der sørges lige godt for alle Medlemmerne, og da alle Mennesker meget godt ved, at det er Løgn, søger de at bøde derpaa ved i de Par Dage, Julen varer, at hykle lidt af alle de skønne Ting, som Julen er Udtryk for.

Undskyld, at jeg foretrækker Hverdagen, hvor Menneskene gaar uden Masker.

Glædelig Jul!

Den Juleløse.

Julen har bragt—?

Julen har bragt velsignet Bud:
lavere lønninger,
højere priser!
„Klodsen“ skal redde os aaret ud,
brødet vi faar
trylles bort mens vi spiser!

Glæden er Jordens Gæst i Dag:
krigsvanvid, gasangreb,
bomber, granater!
Hjælp os oh gud i vor gode sag —
værn om vort land,
gi' os flere soldater!

Dans lille Barn paa Moders Skød:
mor hun er svanger
igen...... hold dig tapper!
Mor hun skal føde trods slid og nød!
Dans lille barn......
mens din mor vasker trapper!

— halfdan.

De uorganiseredes Sammenslutning paa Nørrebro en Kendsgerning

Organisationen oprettet efter et stormende Møde hvorunder Provokatøren Hee og hans Klike forsøgte at splitte de Arbejdsløse

Som vedtaget paa Mødet den 13. December i Rømersgade, arrangerede Bestyrelsen for Amager Afdelingen af „De Uorganiseredes Sammenslutning“ Fredag den 17. December Kl. 15 et Møde i „Ordenshuset“, Griffenfeldtsgade 7.

Mødets Emne var: **Stiftelse af D. U. S. Afdelinger paa Nørre- og Vesterbro.**

Dirigenten **Aksel Kristensen** aabnede Mødet og gav straks Ordet til Indlederen, **Assistent Molbech,** der redegjorde for, hvad der var sket siden om Mandagen.

2 Mand havde været paa Raadhuset, hvor de **forgæves** havde søgt Foretræde hos **Borgmester Viggo Christensen.**

I Stedet for blev de modtaget af **Direktør N. P. Nielsen,** som med mange beklagende Skuldertræk meddelte, at Særhjælp — **„Julehjælp“ maa det jo for Guds Skyld ikke kaldes** — at Særhjælp til de uorganiserede Arbejdsløse en bloc havde Borgerrepræsentationen desværre ikke set sig i Stand til at bevillige. Men der var en lille Mulighed for, at Arbejdsløse **enkeltvis i ganske særlige Trangstilfælde** kunde opnaa en lille Ekstrahjælp — som da vilde blive ydet — **efter Skøn!**

Derimod vilde der blive ydet ekstra Brændselshjælp: 4 hl Koks pr. Maaned i Stedet for som nu: 2 hl hver tredie Uge.

— Ja, sluttede **Molbech:** Det var det sløje Resultat af vor Aktion for Julehjælp. Men derfor maatte vi ikke tabe Modet. Tværtimod: Vi maatte slutte op om Bestræbelsen for at starte en D. U. S. Afdeling paa Nørrebro. Vælge de rigtige Mænd til Bestyrelse. Og ved stor Tilslutning give dem Kraft til at arbejde for vore Interesser. — Saa var der Mulighed for, at vi fik Julehjælp — **til næste Jul!** — — —

Dirigenten takkede Hee — der flere Gange havde forsøgt at afbryde **Molbech** — for hans provokatoriske Arbejde her i Salen og paa Kontrolstedet i Guldbergsgade: Hans Kværulader havde **gavnet mere end skadet,** derved, at han netop havde skabt Opmærksomhed om Sagen.

Aage Jensen: Direktør N. P. Nielsen har i Borgmester Viggo Christensens Navn nægtet os Julehjælp! **Men han sagde, at der i Trangstilfælde kan ydes Særhjælp efter Skøn! Vi er alle i Trang! Alle maa søge! Lad os alle storme Socialkontorerne i de kommende Dage!**

Rasmussen: Resultatet er ikke efter Ønske! Grunden er, at vi alt for sent har sat os i Bevægelse! — Slut op om D. U. S.! — — — Jeg kan fortælle, at **Blanchon, som Hee i Mandags stemplede som Nazist, siden da har tegnet 145 Medlemmer!** (stormende Bifald). **Harry Sørensen** har tegnet 86! (Bifald.) Jeg selv har ikke tegnet saa mange. Men jeg har kæmpet og vil bestandig kæmpe for jeres Interesser, da jeg derved bedst gavner mig selv! — **Vore Krav kan gennemføres, naar vi møder i Flok paa de forskellige Socialkontorer! — Men ud med Kværulanterne og Provokatørerne!** — — — Vort foreløbige Maal er **højere Understøttelse. Dette maa vi vel kunne enes om!** — — — **Vore Børn er underernærede og mangler Tøj!** — — — Slut op om D. U. S.! Og vore Krav gennemføres, **fordi vi vil!**

„Krølle“ svor bevæget, at at **han** vilde gaa i Spidsen for sine Kammerater, og stille Krav om Julehjælp paa Socialkontoret i Ravnsborggade.

Molbech: Der gaar Rygter om, at der bli'r udsendt **Kød-, Flæske- og Mælkemærker** inden Jul. Men jeg tror ikke paa det, da der — efter hvad jeg har kunnet faa oplyst — ikke bli'r arbejdet over paa Raadhuset for Tiden, og en saadan Udsendelse kræver Overarbejde hver Aften mindst en 10—12 Dage! — **Men selv om vi faar Mærkerne inden Jul, vil dette jo ikke være nogen ekstra Hjælp, da Mærkerne jo er beregnet for Januar og Februar!**

Svend Aage Larsen var paa Raadhuset, da Borgerrepræsentationen behandlede **Københavns nye Forfatning.** Hvad han saa var **Mænd med fede Nakker og Maver, der mæskede sig paa vor Bekostning. „Social-Demokraten“s Redaktør, H. P. Sørensen,** havde talt og svælget i de storartede Goder, denne By bød sine Borgere: Sporveje, Lys og Gas, **god Socialforsorg** o. s. v. — — — Og han havde følt det som en Haan, at **fede Raadmænd** i Ventepenge lagde Beslag paa **192,000 Kr.,** naar man samtidig vendte en kold Skulder til de uorganiserede Arbejdsløse. — Han var gaaet bort i Harme og havde tænkt: **„Ud paa Gaden“! — Men der skulde Organisation til! Og det var ikke nok at tilslutte sig og betale Kontingent: Alle maatte aktivt tage Del i Arbejdet!**

Paul Hansen: Hvor mange er skuffet over, at vi fik Afslag? — Sikkert ikke een! — Ingen har ventet, at vi opnaaede noget ved at bede! — **Vi skal kræve! — Ud i direkte Aktion!** — — — Konsekvenserne? — Maaske en Køretur i „Salatfadet“! Maaske en Bøde! — **Men paa'en igen! Og Fanden med Loven! — — — (Hørt!!!)**

Dirigenten: Vi maa storme Socialkontorerne og kræve Hjælp! — Faar vi ingen Julehjælp — kræver vi Vinterhjælp!

Orla Nielsen, organiseret Arbejder: Socialdemokratiet har splittet vor Klasse i Kaster! — Organiserede og Uorganiserede skal lige understøttes! — Arbejdernes Ledere er Burgøjsere! — De Uorganiserede beder i Stedet for at kræve — det er deres Ulykke!

Rasmussen: Vi bliver nervenedbrudte! — Vore Børn er ødelagte af Underernæring og kan ikke taale den krævende Skolegang! — Vi tør ikke lade vore Børn gaa paa Gaden og se de prangende Juleudstillinger, da vi ikke har Raad til at give dem selv de billigste Julegaver! — — — Han opfordrer Forsamlingen til at smide **Hee** og hans Klike ud, da de stadig kommer med larmende Afbrydelser, og betegner dem som **betalte Urostiftere.**

Hee protesterer mod Udsmidelse og Beskyldningen for at være betalt Urostifter. Og foreslaar Indsamling af **Protestunderskrifter** mod Afslaget om Julehjælp: **Vi maa ikke opgive vort Krav! — Men vi har ikke Brug for Barnepiger! — Vi maa opdrage os selv til Handling! — — — Til Raadhuset! — Vælg Kammerater, der tør gaa i Spidsen! — Denne Organisation er dødfødt! — Vælt hele Lortet! (Bifald.)**

Dirigenten opfordrer **Hee** til selv at gaa i Spidsen: **Men det tør du jo ikke!**

Hee brøler op, og **Dirigenten** kræver, at han straks skal smides ud. (Protest.)

Molbech: Lad Gadehjørnekliken forsvinde! Og lad D. U. S., Nørrebro Afdeling blive en Kendsgerning!

E. Larsen: Lidelsesfæller! Uden Økonomi gaar den ikke! — Lad al Partipolitik hvile! — Slut op om D. U. S.! Mænd og Kvinder: Vis jer Vilje!

Da Hee stadig fremturer **med sin** provokatoriske Optræden, beskylder **Svend Aage Larsen ham og hans Klike for at være bestukket til at ødelægge Mødet og forhindre Dannelsen af Organisationen!**

Paul Hansen henstiller til Hee, at raabe **„Rød Front!“** og gaa godvillig — hvad han nægter.

Rasmussen stiller under Afstemning, om **D. U. S. Afdelingen for Nørrebro** i det hele taget skal stiftes: **Hele Forsamlingen — paa nær Hee og hans Klike stemmer Ja!** — Og Urostifterne forlader slukørede Salen under stormende Bifald.

Derefter vælges Bestyrelsen: **Formand: Svend Aage Larsen. Kasserer: Paul Hansen. De øvrige: „Krølle“, Hilma Nielsen, Fru Overgaard, Rasmussen, Sørensen, Blanchon, Aksel Nielsen, Gustav Larsen og Michaelsen.**

„De Uorganiseredes Sammenslutning“ paa Nørrebro er en Kendsgerning!

Sammenslutningen tæller allerede ca. 500 Medlemmer!

Alle Interesserede — **ogsaa Organiserede** — kan tegne sig som Medlemmer hos **Kammerater, der daglig er til Stede fra 9 til 15 paa Kontrolstedet i Guldbergsgade.** — Kontingentet er 40 Øre pr. Maaned.

Lykke og Held — Kammerater!

J. H.

Julebudskabet

„Fred paa Jorden og i Menneskene Velbehag“

Bliv Medlem af

Ungdoms-Forbundet

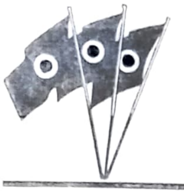

Syndikalistisk Ungdom

Nytaarsonske

De Kammeratmoder, der har været afholdt henholdsvis i Sverige og her i Danmark, har haft en overordentlig stor Betydning for os, der har deltaget i disse. Og det er onskeligt, at disse Kammeratmoder stadig maa blive afholdt, fordi de knytter Baand imellem os, som kun saadan et Kammeratmode kan knytte. Brevvekslinger er meget godt i en snæver Vending, men det er alligvel bedre, naar man samles i kammeratlig Lag, der kommer Tungen rigtig paa Gled og Kendskabet til hinanden og den Maade, vi arbejder paa bliver udvidet.

Nu er der et Forhold, som jeg mener, der bør rettes, og det er med Henblik paa vore norske Kammerater.

Det har skortet paa Samarbejde med dem, og selv om der ikke, paa Grund af den store Afstand, kan laves Kammeratmoder, maa der sættes ind paa ogsaa at faa Samarbejde i Stand her. Danske Kammerater kan bl. a. læse vort norske Broderorgan „Alarm" og derigennem sætte sig ind i Forholdene der, og det skulde vel heller ikke være umulig at faa en regelmæssig Brevveksling i Gang mellem vore Klubber. Det kunde bl. a. være interessant at faa Oplysning om den kvindelige Syndikalistgruppes Arbejdsfelter i Norge, da det jo ogsaa har været paa Tale at oprette en Kvindegruppe her i Danmark.

Og var det ikke ogsaa en god Idé, hvis det engang imellem skete, at alle tre Lande satte hinanden Stævne?

N. C.

KØB IKKE tyske og italienske Varer!

Du maa altid have et Antal af Eksemplarer af „Arbejdet" paa dig. Det vilde være ærgerligt, hvis der et Sted, hvor du kom hen, var Muligheder for at sælge Bladet og du saa havde glemt dem derhjemme.

Enhver ærlig Arbejder med Respekt for sig selv, kommer ikke i de Biografteatre, hvor der fremvises tyske Film!

Sælg Pjecen om 40 Timersugen.

Lad os aldrig glemme de Kammerater, der er blevet mishandlet og sparket til døde i tyske og italienske Fængsler. Der bringes daglig Meddelelser om, at en Kammerat er blevet henrettet eller skudt under „Flugtforsøg". Kammerater! lad os give dem Svar.

Boykot tyske og italienske Varer!

Undskyld

— Du er et slemt Vrovlehoved! sagde en Kammerat til mig forleden Dag. Du skriver i „Arbejdet" i din Artikel „Degeneration", samt om en Udtalelse som denne er nazistisk: **„Selv om jeg er Kommunist, er jeg alligevel Patriot."**

„Nazistisk" — altsaa „Nationalsocialistisk?" — Tja! — Kammeraten har vist Ret. — Udtalelsen maa vel strengt taget kaldes **„nationalkommunistisk"**. — Altsaa, der er en Forskel. **En Nuanceforskel.** Den, nemlig, der er imellem Rødt og Brunt. Imellem **rød** og brun Nazisme — eller **Fascisme.** Men den kan jeg desværre ikke se, selv om jeg rent teoretisk vil indromme, at den **maa** være der. — Det maa være mine Øjne, der er noget i Vejen med. Derfor beder jeg Kammeraten, og andre, der eventuelt har følt sig stødt, om Undskyldning.

Noget helt andet er, at naar en „Kommunist" udtaler sig om, at han er Patriot, altsaa Fædrelandsven, saa er det i Forbindelse med, at han vil forsvare dette sit elskede Fædreland imod en eller anden som den gode Nationalkommunist, han er. Og saa maa man nok spørge: **Imod hvem?** — Imod tyske Nationalkommunister — undskyld! Nationalsocialister? — Eller engelske? — For et eller andet Lands Arbejdere maa det vel være, han saa tappert vil forsvare sig imod?

Ja, man maa jo spørge sig for. Man aner jo ikke længere, hvor man har disse **nationalkommunistiske** Venskaaber.

Her har man gaaet og troet, at Arbejderne intet Fædreland havde. At Arbejderne i alle Lande skulde forene sig til enig Kamp imod den internationale Kapitalisme. Men det er altsaa ikke længere Parolen for Kommunisterne — Nationalkommunisterne. **Nu vil de slaas. Slaas med andre Landes Arbejdere!**

Ak ja! Verden — i Særdeleshed Kommunisterne forandrer sig. Men endnu er de altsaa **ikke helt Nazister. Endnu er der Forskel.** En lille, bitte Nuanceforskel, som kun faa er i Stand til at skelne med det blotte Øje!

Og, som sagt, undskyld, at jeg ikke kan se Forskellen!

Jack.

Demokratisk Ridder

Naar „Soc.-Dem." ønsker rigtig at fremhæve Forskellen paa Diktaturlandene og Frihedslandet Danmark fremhæver Bladet altid som det vigtigste, at vi her i Landet har Pressefrihed og Trykkefrihed. Vi formoder, at dermed ogsaa menes, at man har Ret til at søge at sælge, hvad man trykker — ellers er denne Frihed jo ikke meget bevendt.

At der er Socialdemokrater, der ikke er Tilhænger af denne demokratiske Frihed fik vi Beviser paa forleden Dag, hvad følgende Tildragelse viser.

To af vore Kammerater havde taget Opstilling ved Arbejdernes Forsamlings Bygning i Rømersgade for at sælge „Arbejdet" til de Smede, der skulde til Generalforsamling om Overenskomstforslaget.

De havde ikke staaet der længe før Formanden for Afdl. 12, Torp Steffensen, kom ned og vilde jage dem bort, og da de ikke vilde lade sig jage bort, truede han med at ville sende Bud efter Politiet.

Det blev ganske vist ved Truslen, men har denne Herre ikke allerede tilegnet sig lidt for meget af Hitlers Tankegang. Hitler benytter sit Politi til at forhindre, at andre Tryksager end dem, han autoriserer kommer ud til Folk. Torp Steffensen har den samme Tanke, at benytte Politiet til at forhindre, at Blade, han ikke kan lide, bliver udbredt blandt Smedene. I Virkeligheden er der ingen Forskel paa de to Herrers demokratiske Sindelag. Heller ikke paa Maaden, de er kommet frem paa. Hitler er kommen frem ved demagogiske Fraser. Det er Torp Steffensen ogsaa. Han begyndte sin Karriére i sin Tid som en kraftig Opponent mod Socialdemokraterne i Smedeforbundet som Medlem af Fælleskluhben. Da han af sine radikale Kammerater, dér var baaret frem til Formandsposten i Afd. 12, skyndte han sig at springe over i den mere sikre socialdemokratiske Havn. Han er en Overløber, en Forrædder, der har ladet sig købe. Af saadan en Type kan man selvfølgelig ikke vente Frisind eller Tolerance. Han er et ægtefødt Barn af Hitler, aandelig set.

TVIVL OG TRO

Graaden har
grædt i mit sind —
hærget og søndret i tusinde hjerter,
løgnen i livet har
martret med natsorte smerter!

Sorgen har
furet min kind —
brændt i di golde forvirrede tanker
glæden ved livet har
væltet di sorgtunge skranker.

Tvivlen har
splittet og sprængt —
spændt i di smertende, glødende hoder
tvivl fødte tanker der
løste uløs'lige koder!

Troen har
vundet sin sejr —
menneskets sejr over dogmer og
skrifter.

Tvivlen har hærdet
vor tro til di store bedrifter!

— halfdan.

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den • Læs den • Spred den

15 ØRE

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

Revolutionens Sejrsudsigter i Spanien

Stalinisterne spiller i Dag Kerenskis Rolle. Lenins og Kommunisternes Stilling til Revolutionen 1917 og Kommunisternes Stilling 1937

Stalin har altid været Kontrarevolutionær

Af A. Liston M. Oak

Efter vort svenske Broderorgan „Arbetaren" bringer vi følgende Artikel:

Som en opmærksom Læser let mærker er nedenstaaende Artikel skrevet af en gammel Leninist, men ogsaa af en Mand med Selvstændighed og Virkelighedssans. Vi kan ikke i alt tilslutte os Oaks Formuleringer og Synspunkter, men vi mener, at de er meget interessante.

Forfatteren giver en klar, principiel Analyse af den spanske Kamps Muligheder ved baade at være grundig og konkret. Hans Sammenligninger med den leninistiske Taktik 1917 har ogsaa mere end polemisk Interesse.

Paa i det mindste et Punkt faar imidlertid Oaks marxistiske Grundindstillinger forkerte Slutninger. Han overvurderer paa Grund af ideologiske Sympatier voldsomt POUM og tier totalt om, at CNT—FAI har en absolut udslaggivende Betydning for Spaniens sociale Revolution. Denne Kendsgerning maa fastholdes, hvis man ikke vil miste enhver Sans for Proportioner.

I.

Spanien af i Dag spejler hele Verdens politiske Problem. Spanien er en Slagmark, ikke bare for den internationale Klassekamp, men ogsaa for den imperialistiske Opgørelses indledende krigeriske Arbejder- og Landproletariatet paa den iberiske Halvø er med brutalt Vold bleven tvunget til at tage Stilling til de vitale politiske Problemer, der paa samme Maade vil blive aktuelle i det øvrige Europa i Morgen, og i Amerika umiddelbart derpaa.

Den spanske Krig er ikke bare en Opgørelse mellem Demokratiet og Fascismen. Det er misvisende, at ville fremstille Sagen saa enkel, som at Krigen gælder Demokratiets eller Fascismens Sejr.

De spanske Masser bløder og dør for national Uafhængighed og Demokrati, men, hvad der mere er betydningsfuldt: De kæmper for Socialismen og det under de mest vanskelige Forhold.

En Kendsgerning er ,at der i det halve Spanien er begyndt en fremgangsrig social Revolution, selvom det, der er sket i Spanien, dølges af Koalitionen mellem det spanske kommunistiske Parti, de borgerlige Republikanere og den socialdemokratiske Højrefløj.

Revolutionens Erobringer bestaar i Kollektiviseringen af Fabrikker og Landejendomme, hvis Drift organiseres af Fagforeningerne, og hvis Virsomheds Form udviser et umaadeligt godt Resultat.

Under de tre Maaneder, da jeg — med Alvarez del Vayo, daværende Udenrigsminister i Valenciaregeringen, som nærmeste Chef, ledede den spanske Republiks Propagandavirksomhed i U. S. A. og England, blev det mig paalagt ikke med et Ord at omtale den Revolution, som det økonomiske System gennemgik i Spanien. Ej heller tillodes Udenrigskorrespondenterne i Valencia frit og udførligt at beskrive de revolutionære Forandringer, der var gennemført.

Den spanske Moskvafronts Taktik.

Og den Kamp for Socialismen — eller den frie Kommunisme, som Anarkisterne foretrækker at kalde den er for Spaniens Fremtid og Verden iøvrigt fuldt ud ligesaa betydningsfuld som Kampene paa Madridfronten.

Stalins Argumentation gaar imidlertid ud paa, at først maatte Fascisterne besejres, og dette bestemmer Stalinisternes Taktik i Spanien: at forsøge at skille Krigen og Revolutionen ad, en Taktik, der staar i afgjort Modsætning til Lenins Grundsætninger og Kommunisternes Holdning under den tilsvarende Revolution 1917.

De spanske Anarkister, POUM-Kommunisterne og Valenciasocialisterne erklærer — ligesom Bolchevikerne gjorde i Rusland overfor det aldeles samme Problem — at Frihedskrigen og Revolutionen er en udelelig Aktion, og at kun de revolutionære Arbejderes og Bønders Regering og Armé med Støtte af hele den mobiliserede Industri og Jordbruget paa socialistisk Basis, kan garantere fremgangsrig Kamp og definitiv Sejr over de kontrarevolutionære Styrker og den udenlandske Intervention.

Under 1917 til 1921 repræsenteredes Kontrarevolutionen i Rusland af de Hvidgardistarméer, som anførtes af Wrangel, Kornilov, Dinekur og Koltschak med Understøttelse af udenlandske imperialistiske Styrker, som næsten alle kapitalistiske Magter organiserede for Indfald i Rusland.

I 1936—37 bestaar de hovedsagelige Styrker, som Franco har til Raadighed af tyske og italienske Soldater. Men han bliver ogsaa understøttet af andre Interesser, frem for alt af den fransk-engelske Imperialisme, der intervenerer i Hemmelighed, og som samtidig for at naa sine Endemaal udnytter den samme reaktionære Koalition, som nu dominerer den spanske Folkefront. Akkurat som i 1917 Kerenski-Regeringen skulde være et Instrument til de reaktionære Planers Virkeliggørelse.

Trods visse Forskelligheder findes der en slaaende Paralel mellem det Problem, som nu møder de spanske Revolutionære og det, som de russiske Revolutionære stilledes overfor fra 1917 til 1921. De to Lande udviser ved Revolutionsudbruddet det samme antikverede og agrikulturelle Forhold med fremherskende feudale Institutioner og daarlig social Forsorg. Det borgerlige Fremskridt indskrænkede sig kun til Ansatser. Ingen af Landene havde en stærk Middelklasse eller en virkelig mægtig organiseret Gruppe af samvirkende Storkapitalister.

„Trotskisterne" 1917 og 1937.

Men det har ogsaa en kolossal stor Interesse at kunne konstatere at præcis det samme Argument, som i Dag fremføres af Stalinister og Højresocialister i Spanien, anvendtes i 1917 af de russiske Reformister ved Kritiken af Lenins revolutionære Principper — men ogsaa af forskellige Bocheviker, deriblandt Stalin, Sinovjev og Kammenjev! De holdt paa, at man skulde deltage i Kerenskis provisoriske Regering, som modsvarer „Folkefronten" af i Dag. De holdt paa, at Hvidgardisterne og den imperialistiske Intervention først maatte besejres. De erklærede, at Lenins Idéer var ødelæggende, ja, rent ud vanvittige og kun vilde tjene Kontrarevolutionens Formaal. Og Mencheviskerne udspredte det Rygte, at Lenin og Trotski var Agenter for den tyske Imperialisme.

Den 28. April 1917 erklærede Soldaterraadenes Eksekutivkomité, som da endnu beherskedes af den reformistiske højre Fløj — „Efter at have overvejet de Rapporter, der er indgaaet fra Kammerater, som er bekymrede for den fordærvbringende Propaganda, der bedrives under revolutionær og socialdemokratisk Dække og specielt af de saakaldte Leninister, indser vi, at denne Propaganda ikke er mindre skæbnesvanger end den, der drives af de kontrarevolutionære til højre."

Man mindes maaske Sissondukumentet, som publiceredes af U. S. A.s Regering og som skulde bevise, at Lenin og Trotski var tyske Agenter? Denne amerikanske Forfalskning var kun en lille Detalje i en verdensomfattende Kampagne mod de russiske Bolcheviker, idet den foregav at vise hvorledes de forsøgte at gennemføre deres politiske Linie ved at forsvage og underminere de revolutionære Kræfter — udelukkende for at lette en tysk Indmarch i Rusland og tysk Sejr over dette Land!

I Dag findes den samme Kampagne paa akkurat samme Maade, men nu maskeres den med voldsomme og hykleriske Anklager mod „trotskistiske Gestapoagenter".

Stalinisterne anstrenger sig ogsaa for paa aldeles samme Maade at „bevise", at den myrdede P. O. U. M.-Leder, Andres Nin, sammen med P. O. U. M.-Kommunisterne, Anarkosyndikalisterne og Venstresocialisterne i Spanien er Francos Agenter, som forsøger at underminere Folkefronten, organisere Revolte mod den republikanske Regering og berede Vejen for Fascisternes Sejr.

Det er mærkværdigt at iagttage, hvorledes Historien gentager sig selv, omend i varierende Former Det er bedrøveligt, at det er nødvendigt at konstatere, hvor begrænsede de politiske Kneb er, og hvor lidet originalt de bestandig udnyttes — og altid med noget Held. Og vi ser, at Stalinisterne har anammet hele denne lille Serie af udslidte og skabelonagtige Triks.

Til F.S. Medlemmer

Medlemmerne bedes omgaaende afhente Abonnementskort til Opkrævning for Januar Kvartal, det er af Betydning, at Medlemmerne arbejder hurtig og præcist.

Hvad Oppositionen vil

Paraleller mellem den russiske og spanske Revolution

Hvad der i 1917 lagdes til Grund for Anklagerne mod Lenin og Trotski anføres i Dag i Kampagnen mod POUM og Anarkosyndikalisterne i CNT-FAI. Man sporer knapt nogen Afvigelse. Og endda er POUM og CNT-FAI ingen Bolchevikorganisationer, men revolutionære Organisationer, som kun staar i Opposition til Reformisterne og Stalinisterne.

Oppositionen mener, at Fascismen kun kan besejres gennem Socialismen, og derfor fremholdes, at det borgerlige Demokrati under Navn af „Folkefronten" ikke byder nogen Garanti for Kampen mod Fascismen, Reaktionen eller Kontrarevolutionen i Almindelighed. Oppositionens Synspunkter gaar ud paa, at Frihedskrigen og Revolutionen er en udelelig Aktion, at Industriens og Jordbrugets Kollektivisering derfor maa helt gennemføres, samt at Hæren og Politiet maa underordnes Arbejdernes Kontrol.

UGT's og Partido Socialistos Venstrefløj samt CNT-FAI og POUM gør sig til Talsmænd for den Mening, at hele Magten umiddelbart bør overtages af Arbejderne kun med Hensynstagen til de grundlæggende Principper. Organisationerne hver for sig holder paa som revolutionær Position.

Understregningen af disse faktiske Standpunkter indebærer ingen Undskyldning for de talrige og ogsaa alvorlige Fejlgreb, som de spanske Revolutionære har begaaet, men er kun et Forsvar for deres Holdning saa langt denne er og oppositionel mod „Folkefrontens" Oportunisme.
opfattet som virkelig revolutionær

Den 31. August 1917 skrev Lenin: — „Skal vi bekrige Kornilov? Naturligvis skal vi dette! — — — Vi vil kæmpe, og vi vil stride mod Kornilov, ligesom Kerenskis Tropper gør det, men vi understøtter ikke Kerenski. Tværtimod afdækker vi hans Svaghed. Deri ligger Forskellen. — — — Uden at afslappes i vort Fjendskab til Kerenski, uden at opgive vor Stræben efter at styrte ham, maa vi tilpasse os for den nuværende Situation og resonere som saa: Vi skal ikke styrte Kerenski netop nu — vi skal give os i Kast med ham efter at være slaaet ind paa en helt anden Vej . . . Hovedsagen er nu, at vi forstærker vor Propaganda for Opnaaelsen af visse specielle Fordele, der skal afkræves Kerenski. Vi skal forlange, at Petrograds Arbejdere bevæbnes, at Statsdumaen (Parlamentet) opløses, at Overladelsen af Godsejernes Jord til Bønderne legaliseres, at Arbejderne faar Kontrollen over Bagerierne o. s. v."

Vi kan ombytte de ovenanførte Navne, sætte Azana i Stedet for Kerenski, Franco i Stedet for Kornilov, Cortes i Stedet for Dumaen, Folkefronten i Stedet for den provisoriske Regering, og vi faar akkurat de samme Meninger frem, som utallige Gange er fremført i CNT-FAI's og POUMs Aviser inden de blev forhindret i paa Tryk at fremsætte deres Meninger.

Men for Spaniens vedkommen-

Fortsættes Side 4.

Nye Abonnenter faar „Arbejdet" gratis Resten af Okt. Kvartal, naar de indsender nedenstaaende Kupon udfyldt og med Kr. 1,50 i Frimærker, eller indsender Beløbet til Postkonto 23632.

Ugebladet „Arbejdet"s Expedition, Blaagaards Plads 21.

Undertegnede tegner sig hermed som Abonnent paa Ugebladet „Arbejdet" for Januar Kvartal 1938.

Kr. 1,50 medfølger i Frimærker / paa Giro *

Stilling: . . . .

Navn: . . . .

Adresse: . . . .

* det ikke benyttede overstreges.

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21.
København N.
Kontortid:
Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.
F. S. Formand:
Valdemar Hansen, Nordre Alle 14. Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra 18 til 19.
F. S. Kasserer:
Træffes paa Kontoret hver Mandag fra 17—18.

LANDET hvor ingen lider Nød

Det er jo en staaende Talemaade — for Resten baade blandt Rige og Fattige — at her i Landet er der da ingen, der lider Nød. Hvis en eller anden udenlandsk Journalist har været paa en to Dages Tur gennem Danmark med Middag hos Wiwex og Besøg i de forskellige fashionable Dansebuler, hvor Borgerskabets Dagdrivere slaar Tiden ihjel, og han ved Hjemkomsten til Tak for god Beværtning skriver spaltelange Artikler om de paradisiske Tilstande i Danmark, saa kan man være sikker paa, at samtlige Landets Dagblade i Uddrag eller i ekstenso bringer disse Artikler til Overbevisning for deres Læsere om, at her i Landet er der ikke noget at klage over. Det er kun op til Jul som Reklame for de forskellige Indsamlinger, at der i Bladene tales om, at der findes Mennesker, der mangler noget. Men det er mærkværdigvis kun i Juleugen, at denne Nød eksisterer. Saa snart vi naar tredie Juledag, saa er alting saare godt her i Landet igen. Det sker ogsaa undertiden, at Bladene ved Uagtsomhed kommer til at løfte en Flig af Tæppet for den Nød, der til daglig findes, men sker det, saa bliver Tæppet hurtigst mulig sænket igen, og man skynder sig at tale om noget andet.

Selv om det er i Juleugen, det sker, maa det vist regnes til et af de uagtsomme Tilfælde, at Bladene ved Omtalen af det „mystiske Dødsfald" ved Horsens, hvor en Moder dør fra 10 smaa Børn, netop fortæller saa lidt, at man aner den frygtelige sociale Tragedie, der er udspillet der. Vi tænker ikke paa „Mordet" og „Mystiken" om Dødsfaldet, der for Bladene er den største Sensation, men paa det Liv, den fattige Mor med de mange Børn har levet i Aarevis.

„Politiken", det bedste Blad, skriver om disse Forhold: — „Iøvrigt synes der at have hersket forfærdelige Forhold i det lille Hjem, der er saa fattig, at ingen af Børnen havde Senge."

Netop disse 4 Linier havde „Politiken" Plads til at ofre paa dette Forhold, at 10 Børn Aarevis havde levet i en saadan Nødstilstand, at de ikke en Gang havde en Seng at sove i om Natten. Men Spalte op og Spalte ned om et formodet Mord, hvor alle de Kendsgerninger Bladet sad inde med paa daværende Tidspunkt, kunde være fortalt i 10 Linier.

Man kan ikke lade være at tænke paa, om det ogsaa vilde have vakt den samme Opsigt og være bleven ofret den samme Spalteplads og de samme tommehøje Overskrifter, hvis denne fattige Mor var død under mindre mistænkelige Omstændigheder, ganske stille var segnet om og død af Underernæring og Helbredssvækkelse foraarsaget af de mange Barnefødsler?

Vi tvivler om, at Bladene saa overhovedet havde omtalt Begivenheden. Og dog havde der været mere Grund til at slaa denne Begivenhed op som en Sensation. Thi da var det ikke en enkelt Forbryder, der skulde afsløres og straffes, men hele det bundraadne Samfund, der frækt paastaar, at her i Landet er der ingen, der behøver at sulte og lide Nød.

De faa Kendsgerninger, der er kommen frem angaaende dette Dødsfald, er en forfærdelig Anklage mod den Sociallov, som Steincke fik Guldmedaillen for.

10 Børn uden Senge at sove i. Hvordan har det saa ikke været med de andre af Livets Fornødenheder? Og vi har noget, der kaldes et „Børneværn" i hvert Sogn her i Landet.

60 Familier ejer Amerika

De forenede Stater ejes og beherskes af 60 Familier. Det er en kendt amerikansk Nationaløkonom af svensk Afstamning, Ferdinand Lundberg, der udslynger den Paastand i en lige udkommen Bog betitlet: „Americas sixty families". Deri betegner han disse 60 Familier som U. S. A.s plutokratiske og virkelige Regering, imod hvilke den demokratiske saakaldte Regering, der under Depressionen fik en Smule Vind i Sejlene, i Længden ikke kan staa i Opposition.

Den vigtigste Familiegruppe er Rochefellers, hvis 21 Medlemmers Formue Forfatteren anslaar til 359 Millioner Dollars. Derefter kommer Familien Morgan med 34 Medlemmer og en Formue paa 276 Millioner. De rigeste enkelte Individer er Ford og hans Søn, der tilsammen ejer 220 Millioner Dollars. Derefter kommer Slægten Harknes, der sammen med Rockefellers, Withneys og nogle andre Familier ejer Standard Oil, samt Aluminiums Familien Mellon, Ammunitions Familien Du Pont og Landbrugsmaskinernes Mc. Cormick. De „fattigste" af de 60 rigeste Familier ejer „kun" 10 Millioner Dollars hver, men bestaar til Gengæld kun af en til to Medlemmer.

Samtidig har Regeringen offentliggjort en Statistik over den amerikanske Gennemsnitsfamilies Indkomster og Levestandard.

Af denne fremgaar det, at Middelindkomsten i U. S. A. pr. Familie er 1,400 Dollars. Den amerikanske Gennemsnitsfamilie bestaar af Mand, Hustru og to Børn, som bor i eget Hjem købt paa Afbetaling og ejer en Bil af Model 1935. Den højeste Middelindkomst har Indbyggerne i de nordvestlige Stater, og de laveste noteres i visse Dele af Mellemvesten. Sydstaterne, hvor Levestandarden er betydelig lavere end i det øvrige U. S. A. er slet ikke medtaget i Statistikken. Denne giver ogsaa kun et Billede af Forholdene i de større og mindre Byer. Paa Landet er Levestandarden betydelig lavere.

Bliv Medlem af **FS**

Fredens Mordere

Effektiv Forhandlings-Taktik

Lidt direkte Tort bringer Aktier i Forhandlingerne og Resultat

Personalet ved Paris' Varemagasiner og Forretninger havde stillet forskellige Krav, som de forlangte opfyldt.

Der var i den Anledning indledet Forhandlinger med Varehusenes Indehavere, men da Personalet havde faaet Indtrykket af, at de kun søgte at trække Forhandlingerne i Langdrag til de var kommet ud over Juletravlheden, blev de enige om at gennemføre en direkte Aktion for at faa lidt mere Fart i Forhandlingerne. Forrige Tirsdag Aften meddelte Arbejderne, at de havde besluttet at blive i Forretningerne — besætte Arbejdspladserne — og der afvente Resultatet af Forhandlingerne. Politiet blev alarmeret og det lykkedes dem at rømme en Del mindre Forretninger, men overfor de store Magasiner og Varehuse maatte de give op. 40,000 Butiks- og Lagerarbejderne var inddraget i Konflikten.

Denne direkte Aktion gav hurtigt Resultat, allerede samme Aften kom der Meddelelse om, at Forhandlingerne var afsluttet med et for Personalet gunstigt Resultat — alle deres Krav var i det væsentligste opfyldt. Den blotte Trusel om Besættelsesstrejke midt under Juletravlheden var nok til at faa Arbejdskøberne til at gaa ind paa deres Krav.

Den direkte Aktion, fornuftigt anvendt paa et Tidspunkt, hvor en Strejke vilde have bragt Arbejdskøberne kolossale Tab har igen vist sin Overlegenhed over den indirekte Aktionsmetode.

Hvad er en Nytaarsaften i Hjemmet
uden PHRAGH's Æbleskiver
deres Lige findes ikke, 6 Øre pr. Stk.
Blaagaards Plads 17

Borgerlig Jul

Julen er en Raslefest:
Til Fattigfolk der tigges ind.
Fru Dit, Hr. Dat, og Blad og Præst:
Ved Juletid faar bløde Sind.

Og Julen er en Ædefest —
med Sprut og Grød og Sul.
Lidt ekstra faar selv Hund og Hest —
og Arbejdsløs (?) til Jul.

Og Julen er en Glædesfest:
Man danser om en Gran —
og synger om „den høje Gæst" —
imens man sveder Tran.

Og Julen er en Gavefest
(en gammel, fjollet Skik!)
Og Ski kdet er at lave Blæst —
om Bras man ga' og fik.

Og Julen er en Kirkefest —
med Orgelbrus og Salmesang.
Man gaar derhen og hør' en Præst —
fortælle Sagnet nok en Gang.

Jacob Hansen.

BRDR. THOGERSEN'S
Vesterbrogade 27 B
C. 5023

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, speciel Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21 . Palæ 110 v

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8
Øbro 6016. Øbro 6316.

Tobaksarbejderforbundets Kongres *August 1937*

25 Delegerede stemte imod Regeringens Indgreb i Fagbevægelsens Aktionsfrihed

VII.

I Forbundets Paragraf 5 (Kongressen) lyder Stykke e saaledes:

„Enhver under Forbundet hørende Afdeling kan stille Forslag, der maa indsendes til Hovedbestyrelsen senest 2 Maaneder før Kongressens Afholdelse. Forslagene omsendes til Afdelingerne senest 1 Maaned før Kongressen."

Trods denne Paragraf har der paa de to sidste Kongresser af Enkeltpersoner eller Hovedbestyrelsen været stillet Forslag paa selve Kongressen, uden først at have været forelagt for Afdelingerne og disses Delegerede. I sidste Artikel om Statsindgrebene nævnte jeg, at Hovedbestyrelsens Tillidsresolution til Regeringen og Soc.-dem. blev fremsat paa denne lovstridige Maade, og det er efterhaanden blevet gammel Praksis i vort Forbund, at de største Slyngelstreger laves paa Kongresserne paa denne ulovlige Maade.

Paa Kongressen i 1932 vedtoges saaledes flere meget vigtige Lovændringer, uden at være forelagt de Medlemmer og Afdelinger, i hvis organisatoriske Forhold, de greb dybt ind. Det gælder Forbudet mod bundne Mandater, den nye Valgmaade til Hovedbestyrelsen og den nye Formulering af Paragraf 4 Stykke d., hvorefter Afdelingslovene ikke maatte indeholde Bestemmelser, der hindrede Bestyrelsesmedlemmer i at have Sæde i Hovedbestyrelsen. Alle disse ulovlige Vedtagelser blev med Rette opfattet som direkte Udfordringer og Gemenheder af Kongressens frisindede Del. Forholdet i 1932 var nemlig — ligesom i Aar det, at der fra Afdelingerne, især Afd. Enigheden, var stillet en Række Forslag, gaaende ud paa at give Medlemmerne større Magt i Forbundet ved Urafstemningsprincippets Gennemførelse, at give de lokale Afdelinger større Suverænitet, at beskære Funktionærernes Muligheder for Gengangeri i de forskellige Bestyrelser og Pladser og at begrænse Bengnaveriet og Korruptionen.

Alle disse af idéelle Motiver fødte Forslag blev ikke alene voldsomt og med unfaire Midler bekæmpet af Pamperne og forkastet af Kongressens reaktionære Flertal, men desuden blev de ovennævnte ulovligt stillede Forslag vedtaget!

Dette udløste en mægtig Harme, især blandt Afd. Enighedens Medlemmer, de sluttede op om det Flertal af Afd.s Delegerede, der havde stemt imod de reaktionære Forslag, og de nægtede gennem saavel Generalforsamlingsvedtagelsen som Urafstemninger at godkende Gengangere fra Hovedbestyrelsen i Afdelingsbestyrelsen. Det maa her bemærkes, at Afdelingen før Kongressen, gennem Generalforsamlingsbeslutning, havde vedtaget at kun Lønarbejdere kunde sidde i Afdelingens Bestyrelse og derved har de smidt en hel Samling af gamle Pampere fra Forbundet og Centralkontoret ud af Bestyrelsen. Det var saaledes i god Overensstemmelse med det bedste i Afdelingens Fortid, naar den ved Lovændringerne i 1933 fastholdt, at Hovedbestyrelsesmedlemmer ikke kunde have Sæde i Afdelingsbestyrelsen. Det var Lovbrud fra Enighedens Side, det var i direkte Modstrid med Forbundslovenes Paragraf 4 Stykke d., i den nye Forfatning, men hvem begyndte Lovbruddene, hvem trodsede Paragraf 5 Stykke e og c? Det gjorde Hovedbestyrelsen, det 1932-Kongressens Flertal!

Trods det havde Hovedbestyrelsen i Nov. 33 den Frækhed at ekskludere Enigheden af Forbundet fra 15. Dec., saafremt den fastholdt det paagældende Stykke i Afdelingslovene. Først under dette voldsomme Pres, lykkedes det Hovedbestyrelsen at faa Enigheden til at bøje sig for den ulovlige Kongresvedtagelse; med ca. 600 St. mod 500 vedtog en ekstra Generalforsamling at lade det kriminelle Stykke udgaa af Afdelingslovene.

Hovedbestyrelsen havde sejret; men med hvilke Midler? Først et ulovligt stillet og ulovligt vedtaget Forslag paa Kongressen for at beskytte Bengnaverne og Gengangerne. Saa alle Kneb for at faa Medlemmerne i Enigheden med paa Ulovligheden, og da det ikke hjalp, Eksklusionen. Overfor denne Trusel om at staa udenfor Forbundet, at staa uden Strejkekasse til Overenskomstforhandlingerne, bøjede et lille Flertal sig for de brutale og kyniske Magthavere i Forbundsledelsen. Ved Ulovligheder, ved økonomisk og moralsk Voldsanvendelse knustes den stærke Vilje, der fandtes i Enighedens Medlemmers Flertal til at skabe bedre og renere Forhold i Organisationen.

Selve Stemmeflertallet paa Generalforsamlingen var ikke stort.

Fortsættes Side 4.

Fagforeningerne i Rusland

En historisk Oversigt af Ells Boman

I

Før Verdenskrigen spillede den russiske Fagbevægelse en temmelig ubetydelig og tilbagetrukken Rolle. Under den reaktionære Periode, som fulgte efter Nederlaget 1905, blev den endnu helt nye Fagbevægelse næsten fuldstændig tilintetgjort. Den alrussiske Fagforeningskongres 1906 repræsenteredes ganske vist af 200000 Medlemmer, men ved Krigens Udbrud 1914 var dette Tal sunket til omkring 50,000.

Ved Februarrevolutionens Udbrud 1917 — som dannede en borgerlig-liberal Stat — øgedes Fagbevægelsens Medlemstal paa kort Tid til 1,500,000 fordelt paa 967 forskellige Organisationer. Men denne Bevægelse repræsenterede imidlertid en usammensat i social Henseende tilbagestaaende Masse, som i den standende Strid mellem Mencheviker og Socialrevolutionære paa den ene Side og Bolchevikerne paa den anden Side, bestandig kastedes frem og tilbage. Den første Fagforeningskongres efter Februarrevolutionen (den tredie i den russiske Fagbevægelses Historie) sluttede med en kneben Sejr for Menchevikerne. Denne Kongres nedsatte et Centralraad for de russiske Fagforeninger bestaaende af fem Mencheviker og fire Bolcheviker. Efter at være gaaet sejrrigt ud af Oktoberrevolutionen 1917 lykkedes det Bolchevikerne at vinde større og større Indflydelse blandt Arbejdermasserne, og paa den første Fagkongres som holdtes efter denne Revolution var Bolchevikerne i Majoritet. Da det nye Centralraad nedsattes i Januar 1919 kom dette derfor til at bestaa af syv Bolcheviker og fire Mencheviker.

Paa dette Tidspunkt eksisterede følgende Organisationer: 1. Fagforeningerne. 2. Sovjets, bestaaende af Repræsentanter for Arbejder- og Soldaterraadene. 3. Fabrikskommitéerne — som spontant dannedes paa de større Fabriker og Værksteder i Leningrad og Moskva. Fabrikskommitéernes Hovedbestyrelse udgjordes af den i Fællesskab nedsatte Centralkommité.

Før Kongressen i 1919 havde Menchevikerne domineret Fagforeningerne, medens Bolchevikerne havde Majoriteten indenfor Sovjetterne. Som Følge af Bolchevikernes Overtag paa denne Kongres afskaffedes imidlertid Fabrikskommitéerne og deres Centralkommité, hvorefter kun tilbagestod Sovjetterne og Fagforeningerne.

I denne Sammehæng maa bemærkes, at Bolchevikerne tidligere havde staaet fremmed overfor Sovjetidéen. Lenins politiske Teorier, — som behærskede den bolchevi-

ARBEJDET

De Arbejdsløses Organisering

Tag Lære af Fortidens Fejl

Som de udførlige Referater, vi har bragt i „Arbejdet“ af de uorganiserede Arbejdsløses Møder, viser, har de nu dannet Organisationer i forskellige Bydele. Møderne har ikke gaaet helt gnidningsfri, det ser ud som der har været Kræfter udenfor de Arbejdsløses Kreds virksom for at forhindre deres Organisering. Paa Møderne er der bleven rettet Beskyldninger mod forskellige for at være Nazister. Meget muligt, at nazistiske Elementer har indsneget sig der for at fiske i rørt Vande, men det maa blive de Arbejdsløses Sag selv at luge dette Ukrudt op, og det kan paa ingen Maade tages som Anledning til at forsøge at forhindre de Arbejdsløse i at danne Organisation, hvorigennem deres Interesser kan blive varetaget.

Alt for længe har de Arbejdsløse, der har været henvist til Socialkontorerne, manglet en Organisation, saa de har kunnet optræde samlet. Mange Forsøg har der været gjort paa at danne en saadan Organisation, men efter kortere eller længere Tids Forløb er disse Forsøg altid løbet ud i Sandet, dels fordi det altid har været et bestemt politisk Parti, der har staaet bagved og har misbrugt de Arbejdsløse til Fremme af snævre Partiinteresser, dels fordi Organisationen aldrig har været et virkeligt Organ, hvor de Arbejdsløse har kunnet henvende sig for at faa Hjælp, naar de er bleven uretfærdigt behandlet af Bureaukraterne paa Socialkontorerne. De har været altfor løst opbygget, nærmest et Propaganda Apparat for at skaffe Fyld til kommunistisk Partis formaalsløse Demonstrationer.

Derfor gælder det om, nu da der igen er Organisationsforsøg i Gang at tage ved Lære af Fortidens Fejl. Den første Betingelse for at skabe en levedygtig Organisation maa være at gøre den fri for enhver partipolitisk Indflydelse. Dens næste Opgave maa være at tjene de Arbejdsløses Interesser, selv om de dermed skulde komme paa Tværs af de forskellige politiske Partier.

For at tjene de Arbejdsløses Interesser er det nødvendigt at skabe en Organisation med faste Rammer, der tager sig af og hjælper alle de Medlemmer, der ikke selv kan skaffe sig deres Ret af Socialmyndighederne. Ligeledes maa Organisationen afsløre og bringe til Offentlighedens Kundskab alle Overgreb mod og uforskammet Behandling af de Arbejdsløse, der søger Socialkontorernes Hjælp. Den maa ligeledes vende sig mod, at Socialkontorerne anviser Arbejde til lavere Pris end de paagældende Overenskomster hjemler.

Selvfølgelig skal de Arbejdsløse ogsaa gennem deres Organisation stille Krav om højere Understøttelser og anden Hjælp, saa de kan leve ordentlig. Men Hovedkravet maa dog være *Arbejde*.

Som Arbejdsløse ejer de ingen Magt. Ved at organisere sig kan de styrke og forbedre deres Stilling, men de kan aldrig frigøre sig for deres økonomiske Afhængighed af Stat og Kommune. Først den Dag de som Arbejdere træder ind paa Arbejdspladsen og i Fagforeningen er de sammen med den øvrige Arbejderklasse en Magt, der kan optræde paa lige Fod med Samfundets Magthavere. Derfor: Glem ikke Kravet om Arbejde!

Forlang ARBEJDET hos din Bladhandler

kiske Idéverden — indeholdt bl. a. to fundamentale Teser: — Iflg. den første af disse Teser var Masserne ikke i Stand til paa eget Initiativ at fremskabe en revolutionær Klassebevidsthed — men kun en Bevidsthed om paa det økonomiske Felt at kæmpe for de umiddelbare Dagskrav.

Dette kaldte Lenin for Fagforeningsbevidstheden. Som logisk Konsekvens af et sligt Standpunkt følger saa den anden Tese — som indebærer, at en revolutionær Klassebevidshed kun kan fremelskes af et politisk Parti bestaaende af professionelle Revolutionære: d. v. s. et Parti, som kun er sammensat af Medlemmer, som helt og fuldt egner sig til at arbejde for Revolutionen.

Idéen om Sovjeten som Revolutionens fundamentale Organ var faktisk uforenelig med den leninistiske Ideologi. Vi ser saaledes, at Bolchevikerne ikke propaganderer for eller danner Sovjet under Revolutionen 1905, disse fremsprang tværtimod spontant under Tekstilstrejkerne i Maj og Juni samme Aar — delvis paa Grund af, at der ikke fandtes nogen kraftig Fagbevægelse.

Under Revolutionen 1905 kom Sovjetten desuden til at indtage en betydningsfuld Plads indenfor det politiske Liv ved paa adskillige Pladser at erstatte de bankerotte kommunale Forvaltninger. Det var først meget senere — nærmere betegnet Oktober 1917 — at Lenin virkelig erkendte Sovjettens Betydning, ikke blot som Revolutionens Organ, men ligeledes som det socialistiske Samfundssystems naturlige Basis.

Den anden sovjetrussiske Kongres besluttede derfor, at den højeste Magt i Staten skulde forankres — ikke i et Parlament, men i Sovjetkongressen.

Senere Kongresser har understreget denne Beslutning, og dette er tillige medtaget i Konstitutionen. Men Konstitutioner er ofte misvisende. Kongresresolutioner og konstitutionelle Paragraffer siger os ikke, hvorledes Staten og Samfundet arbejder i Praksis. Et Faktum er, at den højeste Magt indenfor Staten ikke ligger i Hænderne, hverken paa Sovjetterne eller paa Fagforeningerne, men derimod i det kommunistiske Parti. I sin Bog, „Leninismen“ har Stalin presenteret sin berygtede Værditabel: Iflg. Stalin er Fagforeningerne det mest værdifulde Indslag i det russiske Samfundssystem. Derefter følger Sovjetten, den kooperative Bevægelse og tilsidst — Kommunistisk Parti! Den Konstitution, der blev gennemført 1936 har imidlertid elemineret Sovjetten: Valg skal nu foretages efter inddelte Valgdistrikter i Stedet for paa Arbejdspladsen.

En kort Inventering er nødvendig for at paavise Fagforeningernes virkelige Plads i Stalins Hieraki af „Værdier“ og Institutioner.

Under den s. k. krigskommunistiske Periode, der fulgte efter Oktoberrevolutionen og naaede frem til Nyperioden 1921 udvikledes Fagforeningerne til de facto Organ for Staten. Medlemskontingenterne og andre Afgifter til Fagforeningerne fradroges Medlemmernes Løn, og Fagforeningerne understøttedes desforuden financielt og paa andre Maader af Staten. Paa Bolchevikernes første Kongres i 1918 fremkom Forslag om Fagforeningernes legale Indordning i Staten. Forslaget — der forkastedes af Kongressen — havde følgende Ordlyd: — „Kongressen er fuldt overtydet om, at Fagforeningernes Transformering til Organ af den socialistiske Stat vil blive absolut nødvendig, efter at den nuværende Overgangsperiode er passeret.“ Heller ikke paa Bochevikernes anden Kongres 1919 kom man til nogen Vedtagelse i dette Spørgsmaal. Sin fundamentale Overbevisning tro var Lenin forvisset om, at Fagforeningernes Indlemmelse i Staten var nødvendig, men han var forsigtig nok til at henskyde den endelige Afgørelse til Fremtiden. Samme Kongres forberedte imidlertid Fagforeningernes Indlemmelse i Staten ved at erklære Tilslutningen til de faglige Organisationer obligatorisk. 1920 havde Fagforeningerne allenaaet et Medlemstal paa 8,000,000. De var faktisk Statsorganer med vidtstrakte økonomiske Funktioner.

I Anledning af det Omslag, der indtraadte i Ruslands økonomiske Politik med NEP-Perioden 1921, blev der ogsaa en Forandring med Hensyn til Fagforeningspolitiken. Fagforeningerne gjordes nu uafhængige af Staten — en Foranstaltning, som bl. a. Trotski modsatte sig. Man foreslog nemlig, at de skulde forandres til Afdelinger af en Arbejdsarmé. Herefter skulde de forskellige Foretagender drives paa en Profitbasis, og dette skulde nødvendigvis lede til Konflikter med Fagforeningerne. Bolchevikernes femte Kongres 1922 fremkom derfor med nye Direktiver, saaledes en „Vejledning“ i den faglige Politik. De faglige Sammenslutninger betragtedes vedblivende som „Skoler for Kommunismen“. De skulde varetage Statens Interesser paa Arbejdspladsen. Saa vel Strejker som øvrige Tvister blev forbudt. Obligatorisk Tilslutning til Fagforeningerne ophævedes, men kun kommunistiske Fagforeninger godkendtes. Som en Følge af denne faglige Politik faldt Medlemsantallet med enorm Hastighed og udgjorde ved Udgangen af 1922 kun 4,480,000. Derefter steg Medlemstallet imidlertid igen, langsomt men sikkert. Under NEP-Perioden var de faglige Organisationers Position baade famlende og ustadig. De var f. Eks. berøvet Indflydelse paa de industrielle Virksomheders Ledelse og Kontrol, som derefter fuldstændig lagdes i Hænderne paa en speciel udnævnt Fabriksleder. Paa det økonomiske Omraade havde Fagforeningerne nu nærmest en raadgivende Funktion. De var ganske vist tvungne til at forsvare Arbejdernes Interesser, men uden dermed samtidig at obstruere den produktive Aktivitet og paa den Maade „skade“ Statens Interesser. Det er ikke til at forundre sig over, at denne Situation gav Anledning til stadige Konflikter mellem de faglige Organisationer og Staten.

Revolutionens Sejrsudsigter i Spanien

Fortsat fra Side 2.

de foreligger en meget betydningsfuld Afvigelse: De spanske Revolutionære begik et groft Fejlgreb, da de gik ind i Folkefronteregeringen! Men de handlede i god Tro, de gjorde det for at bevare den antifascistiske Enighed — af hvilken de blev kastet ud sammen med Cabellerosocialisterne.

Det kan imidlertid slaas fast som ubestrideligt, at Anarkosyndikalisterne, POUM-Kommunisterne og Venstresocialdemokraterne i Spanien i Dag befinder sig i samme Stilling til Centralregeringen, som Bolchevikerne i sin Tid til Kerenskiregeringen. Den revolutionære spanske Opposition af i Dag tænker som saa: Vi vil fortsætte af al Kraft at bekæmpe Fascismen uden at understøtte Folkefrontsregeringens reaktionære Handlinger, men vi fordrer af Regeringen, at den ikke gør Alvor af sine udtalte Hensigter: at afvæbne Arbejderne og forbyde de Kontrolkommitéer, der er oprettet indenfor de kollektiviserede Fabrikker og Jordbrug og indenfor Hæren og Politiet. Vi kræver en ny Regering, der først og fremmest repræsenterer Proletariatets og Smaabøndernes Organisationer.

Der er kun Valget mellem Fascisme eller Socialisme.

Efter Sejren over Kornilovs kontrarevolutionære Revolte fremholdt Lenin i September 1917:

— „Enten er I revolutionære Demokrater i Handling, og da frygter I ikke at tage Skridtet fuldt ud mod Socialismen, eller ogsaa er I bange, og da maa I nødvendigvis synke til Kerenskis Stilling, til Hyldningen af det reaktionære Bureaukratis Undertrykkelse og Metoder mod de revolutionære demokratiske Tendenser hos Arbejdernes og Bøndernes Masser.“

Lenin tilføjede: — *„Der eksisterer ingen Middelvej.* Heri ligger de fundamentale Modsigelser i vor Revolution. Det er umuligt at staa stille i de historiske Begivenheder af Almindelighed og *i Krigstid i Særdeleshed. Man maa enten gaa frem eller tilbage.* Det er umuligt at gaa frem i Rusland (læs ligesaa gerne Spanien. Forf.) i det 20. Aarhundrede, et Rusland, der har erobret Republikken og Demokratiet af Revolutionens Vej, *uden at gaa over til Socialismen. Frygter I at gaa fremad, saa betyder det, at I er paa Tilbagegang.*

Hvis Lenins Udtalelser var Sandhed i Rusland 1917, saa er de i dobbelt Mening Sandhed i Spanien i Dag. Enten maa Spanien tage Skridtet fremad mod Socialismen eller Skridtet bagud til Kapitalismen, til et Militærdiktatur eller et Regime, som med forøget Iver vil benytte sig af de fascistiske Undertrykkelsesmetoder, som Folkefrontsregeringen allerede nu praktiserer. (

Der gives ingen Middelvej. Spanien er nødsaget til at gaa fremad mod Socialismen i hurtigere Tempo end Rusland ved det Tidspunkt da Lenin ytrede sine historiske Ord! En Retræte vil for Spaniens vedkommende betyde uhyggelig Elendighed. Arbejderne i Paris 1871 kunde ikke selv slaa til Retræte fra de Stillinger, de havde erobret, for at citere Karl Marx, og de spanske Arbejdere 1937 kan det endnu mindre. Hvis de tvinges dertil betyder det den spanske Revolutions Nederlag.

De spanske Stalinisters Politik leder ligefrem til dette Nederlag.

Tobaksarbejderne

Fortsat fra Side 3.

alligevel er det Indledningen til en længere reaktionær Periode i Afdelingens Historie. Pamperne organiserer en konservativ Blok paa et Par Hundrede af de mest uvidende Tobaksarbejdere i den soc. dem. Klub „Smørklubben“, og den sørgelige Skæbne, der overgik Forsøget paa at skabe bedre organisatoriske Forhold bevirkede, at mange ideelt indstillede Kolleger tabte Modet og gled ud i Passivitet. Først efter F. S.s Dannelse og R. F. O.s og Smørklubbens Opløsning er der sket nogen Ændring heri.

Der var ogsaa udsendt følgende Resolution fra Enigheden til Kongressen.

„Afd. „Enighedens“ Generalforsamling udtaler overfor Kongressen sin skarpeste Protest mod den af Hovedbestyrelsen vedtagne Eksklusion af Afd. „Enigheden“, vedtaget d. 19. November 1933, da denne efter vore Love var fuldstændig ulovmedholdig. Se Forbundets Love, Paragraf 5 Stk. c og e. Vi maa endvidere protestere mod, at Kongressen i Strid med Lovenes Paragraf 5, Stk. e, behandler Lovforslag, som ikke i Forvejen er indsendt paa behørig Maade.“

Denne Resolution spillede en stor Rolle i Kongressens Debatter under Beretningen, ligesom de i forrige Artikel omtalte Resolutioner for Statsindgreb (Hovedbestyrelsen) og imod (Enigheden). Ved Afstemningen opnaaede den 19 St., mens 78 stemte imod den og derved godkendte hele det skandaløse Forhold.

Blandt de 78 var Halvdelen af Enighedens Delegerede, der saaledes gik imod deres egen Afd.s Interesser i et meget vigtigt Spørgsmaal — ogsaa flere af dem, der i 1932—33 stod paa Medlemmernes Side i Konflikten med Hovedbestyrelsen, saaledes Ludvig og Sigurd Olsen var nu mellem de 78. At de ikke skammer sig! Sigurd Olsen vilde først stemme imod Beretningen af Hensyn til Eksklusionen, saa vilde han stemme for Beretningen, men ogsaa for Enighedens Resolution. Og saa endte han med at stemme for Beretningen og mod Enighedens Resolution.

Det kan vel nok kaldes Udvikling paa et Par Dage.

De øvrige organisatoriske Forslag.

Efter saaledes at have gennemgaaet de to vigtigste Emner (Statsindgrebene og Enighedens Eksklusion) fra Beretningen skal jeg kort oplyse, at selve denne godkendtes af Kongressen med 80 St. mod 17. Den Aktivitet, Hovedbestyrelsen har udvist overfor Enigheden i Perioden staar i et meget skævt Forhold til de Resultater, den har bragt Tobaksarbejderne i økonomisk Henseende, men Kongresflertallet var altsaa godt tilfreds.

Vi vil nu se lidt nærmere paa de forskellige Lovforslag, og den Skæbne de fik. Kort kan det siges, at alle de gode Forslag, dem der udvidede Medlemmernes Indflydelse i Forbundet, blev forkastet, mens de, der havde den modsatte Tendens eller gjaldt Oprettelse af flere Ben, blev vedtaget.

Først et Par Ord om, hvorfor Medlemmerne og de lokale Afdelinger eller Arbejdspladser bør have Bestemmelsesretten i alle vigtige Spørgsmaal. Det skal de af en bestemt Grund, nemlig den, at hver enkelt Arbejder skal tvinges til at tage en Stilling og et dermed følgende Ansvar. Kun derved kan Arbejderne naa den Indsigt og den Selvstændighed, der er nødvendig, om vi overhovedet nogensinde skal kunne naa udover det bestaaende kapitalistiske System. Barnepigesystemet skal væk, de valgte Repræsentanter skal kun være Administratorer og Raadgivere, de maa ingen Magt have til at handle paa Medlemmernes Vegne, for saa bliver Medlemmerne sløve og uselvstændige. Det repræsentative System, der centraliserer Magten hos de faa Ledere skal afløses af det føderalistiske, der lægger hele Afgørelsen ud til Medlemmerne. Særlig farlig bliver det repræsentative System, naar det gaar saa vidt, saa det indfører indirekte Valg til de vigtigste Pladser, og derved giver hele Organisationsapparatet et Skær af Klikevæsen og Korruption.

I Overensstemmelse med disse Grundpunkter mødte F. S. gennem Enigheden og Slagelse Afdelinger med en Række Organisationsforslag.

Et Forslag gik ud paa, at de lønnede Funktionærer skulde vælges ved Urafstemning blandt alle Medlemmer og de øvrige Hovedbestyrelsesmedlemmer ved Urafstemning i deres respektive Kredse; de der derefter havde flest Stemmer skulde være Suppleanter. Dette udmærkede Forslag fik 26 St., 71 stemte imod det, det var alle de gode Demokrater, der saaledes viste deres „demokratiske“ Sindelag, den lige og almindelige Valgret er god nok, naar man gennem den kan kravle til Vejrs i det kapitalistiske Samfund, men det er naturligvis rarere for Fagforeningspamperne at kunne nøjes med sig selv og sine nærmeste som Vælgere. Saa er Resultatet mere sikkert.

Da et Hovedbestyrelsesmandat i det soc. dem. Danmark kan føre til meget, saasom Mesterpladsen, Borgmester, Sogneraadsformand, Undersøger, Opkræver, Redaktør, Journalist, Forretningsfører og mange andre Stillinger er Suppleantpladserne vigtige. Der skiftes meget i Hovedbestyrelser og for at være sikker paa, ingen oppositionelle kom ind, vedtog Kongressen i 1932 at lade Suppleanterne vælge for sig — ikke som tidligere, at det blev dem, der fik for faa Stemmer til at opnaa Valget straks. Dette geniale System kører altsaa videre efter Forkastelsen af Enighedens Forslag om Valg ved Urafstemning.

Fra Slagelse Afdeling forelaa et Forslag, der genindførte Retten for Afdelingerne til at binde Mandaterne i de Spørgsmaal, hvor man ønskede en bestemt Stilling hævdet. Ogsaa denne Form for Medlemsdemokrati stemtes ned, 14 stemte Ja til Forslaget, 81 Nej, og 2 stemte blankt. Naa, det skal erkendes, at bundne Mandater kan være et tveægget Sværd, og for Folk, der har en Mening, kan det jo være meget generende at blive bundet af et tilfældigt Flertal i en Afdeling til et andet Standpunkt.

Fra samme Afdeling forelaa to Forslag til dels affødt af Enighedens Eksklusion 1933. Det ene siger kort og godt: Det ønskes fastslaaet, at hver Afdeling er suveræn i Spørgsmaalet om, hvilke Medlemmer, den vil have til Bestyrelse; det andet bestemmer, at Eksklusion af en Afdeling skal godkendes ved Urafstemning, og at paagældende Afdeling skal have Ret til forinden at redegøre for sin Stilling. Disse udmærkede Forslag, der tilsigtede at rejse Afdelingerne et haardt tiltrængt Værn mod Pampernes Overgreb, forkastedes ligeledes, med henholdsvis 65 St. mod 32 og 75 St. mod 22.

Et Forslag om, at Bedømmelsesudvalget skal bestaa af Lønarbejdere ved Faget, ogsaa stillet af Slagelse Afd. forkastedes ogsaa.

Derimod vedtoges to ulovligt stillede Forslag af Sigurd Olsen, det ene gjaldt Oprettelsen af et nyt Ben, Vicekassererstilling, det fik 79 St., 17 stemte imod, 1 Blank. Det andet gjaldt 3 Maaneders Løn under Sygdom til Funktionærerne, og saa stor Medlidenhed havde Kongressen med evt. syge Pampere, at den vedtog dette Forslag med alle St. mod 8.

Til sidst de Indrømmelser, det lykkedes Oppositionen at faa, det var ikke mange, Moderationen var for stærk. Det lykkedes at faa vedtaget et Forslag fra Enigheden, der fastslaar alle Medlemmers Ret til at skrive i Fagbladet om faglige Spørgsmaal. Videre vedtoges en Resolution, der paalagde Hovedbestyrelsen indenfor D. s. F. at arbejde for Urafstemning i alle Forbund ved Fællesafstemninger over Overenskomstforslag. Hovedbestyrelsen søgte at bondefange vor Kongres til, ligesom Sommerens øvrige Kongresser, at godkende den Løsning, D. s. F. eventuelt kommer til i Kompetencespørgsmaalet; men som ingen endnu ved noget om! Dette lykkedes kun delvis, idet Kongressen vedtog, at hvis D. s. F.s nye Love rørte ved Urafstemningsprincippet, saaledes som vort Forbunds Love har det angaaende Overenskomstafstemning, skal Sagen forelægges Medlemmerne til Urafstemning. Det famøse ved Sagen er blot, at det bliver Hovedbestyrelsen, der skal fortolke denne Bestemmelse, hvorvidt der er rørt ved vort Urafstemningsprincip. Ud fra vor grundfæstede Mistillid til Hovedbestyrelsen stemte vore Kammerater imod denne Formulering selv om den var et Fremskridt fra det oprindelige Forslag.

I næste Nr. vil jeg behandle Resten af Kongressen.

C. H

Glæd Familien
med Phragh's Æbleskiver
deres Lige findes ikke
Bestillinger modtages til Selskaber
Blaagaards Plads 17

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen
Urdr. Tiugersen

ARBEJDET

Arbejdernes Frigørelse maa blive deres eget Værk

Organ for Danmarks syndikalistiske Bevægelse

15 Øre

No. 47. | Fredag d. 31. December 1937 | 2. Aarg.

Rusland smører Italiens Mordmaskine

Rusland det eneste Land hvis Handel med Italien steg under Sanktionerne

Det socialdemokratisk regerede Sverige sætter Fart i Malmudvindingen for at Tysklands Oprustning ikke skal standse

Naar man kommer om bag de kønne Talemaader paa de internationale Konferencer om Fredens Bevarelse, Oprustningens Begrænsning og faar fat i de virkelige Realiteter, saa er det et forfærdeligt Hykleri, der afsløres.

De saakaldte demokratiske Stater har jo slaaet sig selv til Fredens Riddere. Utallige kostbare Konferencer har de ladet afholde for at faa sat en Bremse paa Oprustningen, og naar de nu med de socialdemokratiske og kommunistiske Partiers Bifald og Støtte med Liv og Lyst kappes med de fascistiske Lande om, hvem der kan ruste mest og hurtigst, saa fremstilles det som, at det netop er af Hensyn til Fredens Bevarelse og Demokratiets Beskyttelse, at man deltager i dette Kapløb.

Og saa er Sandheden den, at Kaprustningen ikke sikrer Freden og ikke er nogen Garanti og Bolværk mod den internationale Fascisme, men at enhver Styrkelse af Militarismen tværtimod betyder forøget Krigsfare og byder Fascismen gode Vækstbetingelser i de saakaldte demokratiske Lande.

Hvis disse Lande virkelig vilde gøre en Indsats for Freden og Demokratiet, saa havde de Midler til uden Bekostning og uden Risiko for de Folk, de repræsenterer med et Slag at standse de fascistiske Landes Oprustning og gøre Slut paa alle deres Drømme om Verdensherredømme, idet de demokratiske Lande sidder inde med Kontrollen over de Raastofkilder — Jern og Olie — uden hvilke ingen Oprustning kan foregaa. De kunde bare standse for Tilførslen af Jernmalm og Olie til de fascistiske krigsgale Lande, saa vilde Oprustningerne standse af sig selv, og Freden vilde være betydelig mere sikker, end ved at de selv deltager i Rustningskapløbet.

Da Italien overfaldt Abessinien, blev der i Folkeforbundet holdt store Taler, der fordømte Angriberne, og der blev vedtaget nogle Sanktioner mod Italien, der skulde vanskeliggøre Mussolinis Rovertogt. At Talerne kun var beregnet paa at putte Blaar i Øjnene paa de godtroende Folk, der endnu haabede paa Folkeforbundet, og at Sanktionerne ikke havde nogen alvorlig Hensigt at forhindre eller vanskeliggøre Italiens Røvertogt, viser følgende Statistik over forskellige Landes Handel med Italien i Sanktionsmaaneden Februar 1936.

Eksportlande: Febr. 1935—Febr. 1936: (Eksportens Værdi i Mill. Dollars).

Tyskland	318,85	330,41
Belgien-Luxemburg	172,55	83,10
Storbritannien	271,24	22,58
Frankrig	196,82	60,32
Holland	55,72	8,05
Rumænien	43,62	17,32
Sovjetunionen	45,75	53,98
Schweitz	121,51	101,60
Jugoslavien	72,96	9,92

Denne Statistik slaar officielt fast det beskæmmende Faktum, at Sovjetunionen, „Proletariatets Fædreland“, er det eneste Land, der i Sanktionsmaaneden Februar 1936 har forøget sin Eksport til Italien i Forhold til samme Maaned 1935, selv det nazistiske Tysklands Eksport er mindre. Den Eksportvare, som Rusland i forøget Mængde sendte til Italien i Februar 1936 var Olie, den Olie som Italiens Krigsmaskiner ikke kunde undvære, hvis de ikke skulde brænde sammen og gaa i Staa.

Rusland leverer Manganmalm til Tyskland, Olie til Italien, og Italien leverer Krigsskibe til Rusland

Som Rusland smurte Italiens Krigsmaskine, saa den blev i Stand til at forøve det røveriske Overfald paa Abessinien, saaledes smører Stalin endnu i Dag den samme Maskine, saa den er i stadig brugbar Stand til at myrde de spanske Arbejdere med.

Samtidig sender Rusland uafbrudt Tusinder af Tons af sin Manganmalm til Tyskland for at ogsaa denne Krigsmaskine kan være i god brugbar Stand, naar den i Dag skal bruges mod de spanske Arbejdere — i Morgen maaske mod de sovjetrussiske Arbejdere. Den socialdemokratisk-kommunistiske Folkefront i Frankrig er ikke et Hak bedre, den sender al den Jernmalm til Tyskland, som Gøring rekvirerer, paa det, at den tyske Krigsmaskine ikke skal mangle noget i Effektivitet, naar den skal bruges mod de franske Arbejdere.

Og saa bevilger disse Folkefrontsslyngler Milliard efter Milliard til den franske Krigsmaskine, for at den ikke skal være den tyske underlegen, den tyske, som de selv ved deres Leverancer af Raastoffer har været med til at bygge op.

Til Gengæld for disse Stalins Opmærksomheder og Støtte til den fascistiske Verdens Oprustning, bygger Italien Krigsskibe til Sovjetunionen. Som man ser, der mangler intet i Billedet, man kender saa godt fra Tiden før den store Krig, hvor de kapitalistiske Rustningsprofitører solgte Mordvaaben saavel til deres „Fædreland“, som til dette Lands „Fjender“, for at de først kunde tjene Penge paa Oprustningen — senere paa Myrderierne paa Valgpladsen.

Til Bedømmelse af Ruslands Forstaaelse af dets socialistiske og proletariske Pligt over for de kæmpende spanske Arbejdere kan erindres om, at det varede 3 Maaneder før det sendte nødtørftig Hjælp til Spanien, og da kun mod kontant Betaling, og mod at det spanske Folk afgav en Del af sin Bestemmelsesret i deres eget indre Anliggende. Italien og Tyskland kan købe paa Kredit i Sovjet-Unionen, og overfor dem gøres der ikke af Stalin noget Forsøg paa Indblanding i deres indre Forhold, skønt det nok kunde gøres nødvendig.

Det socialdemokratisk styrede Sverrig er Storleverandør til Hitlers Oprustning.

Sverrig har ligesom Danmark en socialdemokratisk Regering, ligesom Danmark har det den bedst organiserede Arbejderbevægelse i hele Verden, den mest oplyste Arbejderklasse. De svenske Arbejdere er ligesom de danske de dygtigste i hele Verden, og den svenske Regering ligesom den danske ganske enestaaende i Statsmandsklogt og uegennyttige Kæmpere for den evige Fred og Fascismens Bolværk.

Men paa et Omraade er Sverrig enestaaende i Verden, og det er som Leverandør til Hitlers Oprustning af Jernmalm.

Naar Per Albin Hansson, Sverrigs socialdemokratiske Ministerchef, paa dette Omraade staar foran Stauning, saa skyldes det ikke dennes manglende Vilje til ogsaa dér at hævde sig, men kun den beklagelige Omstændighed, at Stauning er blevet Statsminister i et lille Land (hvis Størrelse slet ikke svarer til hans eminente Evner som Statsmand) som ikke ejer den Slags Raastoffer i sin Jord. Ganske vist gør han, hvad han kan for at raade Bod paa dette Misforhold ved nu at eksportere den sønderjydske Myremalm til Tyskland, skønt den danske Industri udmærket kunde bruge den og som bekendt ser Gud Herren mere paa den gode Vilje end paa Realiteterne, og lad Stauning haabe paa, at Hitler gør det samme.

De svenske Malmværker drives delvis under Statskontrol, der er visse af Staten fastsatte Normer for, hvor meget Malm der maa brydes hvert Aar.

Da dette Kvantum var naaet, men Hitler stadig raabte paa mere Malm, har den socialdemokratiske Regering givet Tilladelse til at forøge Brydningen. Det maa her bemærkes, at den svenske Stat har Andel i Udbyttet af disse Jernværker, saa det er rent kapitalistiske Profitinteresser, der har dikteret den svenske socialdemokratiske Regering til at forøge Eksporten til Hitlers Krigsmaskine.

Hvor umulig det vilde være for Hitler at gennemføre Oprustningen uden den svenske Malm viser følgende Oplysninger om, hvor Tyskland faar sin Jern fra. Af al importeret Jern til Tyskland kommer *42 pCt. fra Sverrig, 33 pCt. fra Frankrig, 7 pCt. fra Spanien (1936) og 18 pCt. fra forskellige andre Lande.* Man vil af disse Tal kunne se, at de socialdemokratiske og Folkefrontsregerede Lande, Frankrig og Sverrig ene vilde være i Stand til at sætte en Bom for den tyske Oprustning og derved sikre Verdensfreden. Men dette vilde ganske vist gaa ud over de kapitalistiske Profitinteresser, og da disse Interesser gaar frem for alt andet i Staternes Politik, uden Hensyn til hvilke Mennesker eller Partier, der har den nominelle Regering, er det taabeligt at fæste Lid til de kapitalistiske Stater som Fredens Bevarere.

En Politikers Popularitet er intet Bevis paa Dygtighed men ofte et Bevis paa Vælgerens Dumhed.

KULDE

Hør, stormen kaster vinter over landet
og maanen lurer kold bag kolde skyer,
og stjerner blinker kolde iskrystaller
udover verden,
ned mod verdens tusind byer.

Paa gaden stiger kulden a cementen
og borer sine naalespidser ind
i mennesker — gør varme hjerter kolde
og prikler rødme
ind i sultens gustne kind.

Den klamme kulde hærger hele verden
og æder varme hjærter kulde-blaa.
Den flaar med kolde klør i nabne sjæle,
gør klodens rovdyr
mere vilde, mere raa.

Hvor er vi kolde alle vi der stræber,
hvor er vi kolde i vor blinde trang
til selv at knytte reb og samle lænker.
Hvor er vi kolde
naar vi alle elsker tvang!

— halfdan.

Hørt og set

Thorkild Jensen, Skoledirektør og Socialdemokrat, letter sit Hjerte i en Pjece, Skoletanker. Vi citerer følgende:

Straf endelig ikke alene, hvad der i og for sig er vigtigt nok, for at skaffe Loven Respekt, men først og fremmest for Barnets Skyld!

Lad os i Skolen lære Barnet Respekt for Loven.

Han skriver videre, efter at han med Graad i Halsen har konstateret, at Folk foretrækker Biler for Børn, følgende om børnerige Hjem:

Et saadant Hjem er i sig selv et Samfund med den hjemmeværende Moder som Lovens Vogter. — Enhver af os kan med Glæde og Beundring pege paa saadanne gode, børnerige Hjem, hvor Sønner og Døtre alle er blevet dygtige Medlemmer af Samfundet.

Om Religionsundervisningen følgende Guldkorn, som baade Partifælle Bergstedt og Vorherre kan skrive under paa:

Undervisningen skal gives med al den Ærefrygt for Emnet, som Kirke og Kristendom naturligt kan forlange i et Land, hvor stadig væk omtrent 100 pCt. af Befolkningen staar som Medlemmer af Folkekirken, og hvor kun Taaber vil benægte den mægtige Andel, Kirken og Kristendommen har haft ved Udviklingen af vort Folks Kultur.

Blufærdighedens Thorkild har talt. Herren skænke hans elskelige Kone Sønner og Døtre i Stedet for Biler. Tag Bilerne fra de socialsøgende og giv dem Børn i Stedet! Vorder frugtbare og former eder!

Hvor mange børn har Thorkild? Hvor mange biler?

Hans Brix skriver om forfatterinden baronesse Blixen i Gads danske Magasin: Hun er utvivlsomt en Dame udover det almindelige. Det ses af mange Træk, at hun er Bærer af et nu uddøende eller uddød, henrivende Overklasse-Raffinement, stammende fra Omegnen af Schimmelmann'erne og Reventlow'erne i vor Fortid.

Jens Jensen skriver om arbejdsmand Olsens kone i en ukendt dansk avis: Hun er utvivlsomt en ganske almindelig kone. Det ses af mange træk, at hun slæver rundt med en dødbringende tuberkulose, et henrivende underklasse-raffinement, stammende fra omegnen af de Steinckeske sosjal-torturanstalter i vor nutid.

Snart vil sosjal-demokraten fortælle den danske arbejder (naar han har vedtaget overenskomstforslagene), at han igen har avvist arbejdsgivernes forsøg paa en generel lønsænkning, og man vil rose ham for hans store forstaaelse af, at alle maa ofre for, at samfundet (arbejdskøberne, kuponklipperne, staten og Stauning) kan glide uskadt gennem tidens store brænding.

Vi skal ikke videre udvikle men forsvare de erobrede posisjoner, for samfundets skyld, holde os i ro for samfundets skyld, holde kæft for samfundets skyld, vedta' lønreduksjoner for samfundets skyld, være „moralske“ for samfundets skyld og spise smør, sætte kryds, lave børn, sulte og slaa ihjel for samfundets skyld!

Men hvorfor skal vi ikke gøre noget for vor egen Skyld ??

Steincke har henstillet til sin datter ikke at optræde offentligt mere. Han syns ikke, hun er dygtig nok!

Det syns vi heller ikke — — om Steincke; saa vi henstiller osse!

I et julebudskab har general Franco bebudet sin snar- og endelige sejr. Var det ikke en ide at duplikere disse budskaber!? Han faar jo nok brug for dem til næste jul igen.

Dejlig er jorden — sang de i julen
med jesus i maven og steg'fedt om mulen.
Nu hælder de natron i sprængfyldte vomme;
og gruer for skattebilletten skal komme.

— EGO —

Bliv Medlem af FS

Vær med til at genrejse de danske Fagforeninger

Hvis man tror, at den glatte Gennemførelse af de Overenskomster, der indtil nu er bragt i Orden, skyldes lutter Tilfredshed blandt Arbejderne med de Forhold, de nu maa leve under, saa tager man stort Fejl. Der er tværtimod en meget stor Utilfredshed til Stede, men den følges desværre af Raadløshed, Pessimisme og Haabløshed.

Arbejderne gaar endnu og taler om de „daarlige Tider “og gaar og venter paa, at det skal blive „normale Tider“ igen. De jamrer over deres Arbejdsløshed, men tror ikke paa, at der kan gøres noget for at ændre dette Forhold. De diskuterer indbyrdes om de daarlige Lønninger og forringede Arbejdsforhold, om hvorledes Arbejdskøberne bliver mere frække og paa mange Maader beskærer de i Forvejen daarlige Overenskomster i Overenskomstperioden, men betragter det paa Forhaand som haabløst at forsøge paa gennem Fagforeningerne at mobilisere Arbejderne til Kamp derimod. Fagforeningernes Dekadence har i en uhyggelig Grad formaaet at præge Medlemmernes Mentalitet og Reaktionsevne.

For at standse Fagforeningernes Forfald og ændre Medlemmernes Mentalitet, kræves der et stort Arbejde indenfor Organisationerne. Oppositionen mod de herskende Tilstande, alle de Arbejdere, der forstaar, at Fagbevægelsens Genrejsning til kampdygtige Organisationer er det eneste Haab for Arbejderklassen, hvis den skal standses i sin sociale og økonomiske Tilbagegang, maa samles i en organiseret Opposition, der kun har den ensidige Opgave, at bringe Fagforeningerne tilbage til Klassekampens Grund og bibringe Arbejderne Forstaaelse af Fagbevægelsens øjeblikkelige og historiske Opgave.

En saadan Organisation er Fagoppositionens Sammenslutning (F. S.). Den har intet partipolitisk Formaal. De Idéer den arbejder for er Syndikalismen, der hævder Fagforeningernes Suverænitet over for alle politiske Partier. Den forkaster enhver Lære om, at udvalgte Førere kan befri Arbejderne, men hævder, at Arbejdernes Frigørelse kun kan ske ved Arbejderne selv. Den forlanger hele Magten og hele Ansvaret direkte til Arbejderne.

Syndikalismen er den eneste Bevægelse, der ikke vil udnytte Arbejderklassen til Fordel for sig selv. Alle andre Bevægelser og Partier, selv om de bærer Arbejdernavn, bruger kun Arbejderklassen til Fordel for Partierne selv, for at Partierne kan faa Magt; for at Partilederne kan faa Positioner. Syndikalismen vender sig mod ethvert Diktatur og ethvert Partiforerskab af Arbejderklassen. Syndikalismen er den eneste Idé, der bygger paa Arbejderklassens egen Formaaen, den eneste Bevægelse, der har Tro og Tillid til, at de slumrende Kræfter hos Proletariatet ene er i Stand til at frigøre Arbejderne.

Derfor er Syndikalismen ogsaa i virkelig Forstand den eneste Arbejderbevægelse, der findes.

F. S. er Syndikalismens Organisation i Danmark. Enhver Arbejder, der ønsker, at Arbejderne skal gøre sig gældende som Klasse, at Fagbevægelsen uafhængigt skal være Kamporganisationer hvilende paa Arbejdernes videst mulige Bestemmelsesret, bør melde sig ind i F. S.

Hvis du skal gaa et Stykke Vej paa 10 km, standser du dog ikke ved hver Kilometersten for at ærgre dig over, at du ikke er komme længere.

Lad saa være at være modløs over, at vi ikke straks har faaet Vind i Sejlene. Der ligger en lang Vej for os. Spyt i Næven og tag fat. Sejgt og utrætteligt Arbejde vil føre os til Maalet.

g. h.

Strejke truer FORD i U.S.A.

Det amerikanske Automobilforbund har besluttet ved Aarsskiftet at iværksætte en Strejke ved Ford-Fabrikkerne, og har i den Anledning vedtaget et Ekstrakontingent paa 5 Kr. om Maaneden for Forbundets Medlemmer for at skaffe en Strejkefond paa mindst en halv Million Dollars.

Formaalet med Strejken er at tvinge Henry Ford til at anerkende Automobilarbejderforbundet. Ford er den eneste af de store Automobilkoncerner, der hidtil har nægtet at anerkende Forbundet, som under Kampagnen vil faa Støtte fra John L. Lewis Comité for industriel Organisation, til hvilken det er tilsluttet.

Ford er allerede gaaet angrebsvis til Værks. Ved Fabrikkerne i Dearborn lader han sit private Politi anholde Strejkevagter og de Arbejdere, der spreder Flyveblade udenfor den store River Rouge-Fabrik.

200 af Automobilforbundets Medlemmer er arresteret. Ford har hidtil kunnet afholde sine Arbejdere fra at organisere sig ved at betale højere Løn end den, Forbundet har aftalt med andre Fabrikker, og opdages det, at nogle Arbejdere har meldt sig ind i Organisationen, saa bliver de straks afskediget.

Samtidig med at Ford trues af Strejke, har flere andre af de større Bilkoncerner afskediget en betydende Del af deres Personale som Følge af de daarlige Konjunkturer, der er ved at gøre sig gældende i U. S. A. Alene Chryslerkoncernen har afskediget ikke mindre end 10,000 Arbejdere. Ford har imidlertid erklæret, at han anser Konjunkturnedgangen for forbigaaende og vil blive fulgt af en kraftig Opgang ved Aarsskiftet.

Lille Fru Hansen

„Barnemord"

Da Hansen er gaaet til Kontrol, gør Fru Hansen Soveværelset i Stand. Hun har lukket Døren til Stuen, hvor der er Varme paa straks fra Morgenstunden. — **En Luksus, der kun er mulig, fordi de har købt Koks for alle de fire Kroner, Hansen tjente forleden Dag ved Snekastning.**

Drengen er alene i Stuen. Han ligger paa Knæ paa en Stol ved Bordet og blader ligegyldig i en laset Billedbog.

Han har en tyk, forstoppet Uldtrøje paa, for ikke at fryse. For selv om der er fyret, er Temperaturen i Stuen ikke særlig høj. Fru Hansen har sparsommelig skruet næsten til for Trækket.

En Flok støjende Spurve holder Morgenmaaltid paa Gesimsen udenfor Vinduet, hvor Fru Hansen dyrevenligt har lagt nogle Brødkrummer.

Aage lader sig glide ned af Stolen og lister forsigtig hen til Vinduet. I Skjul bag Gardinet staar han paa sin Skammel og betragter Fuglene, der helt menneskeligt slaas om den sparsomme Proviant.

I sin Iver bøjer han sig for langt frem — og Skamlen vælter. Med et Bump berører hans Fødder Gulvet, og han falder fremover mod Gardinet og finder Støtte med Hænderne i Vindueskarmen. Mindst lige saa forskrækket som Spurvene, der flygter, er han lige ved at stikke i et Vræl. Men han ta'r sig i det, for ikke at faa Skænd af Mo'ren.

Lidt flov kigger han ud ad Vinduet og faar Øje paa en Flok Børn i Baggaarden, som er i Færd med at bygge en Fæstning af de snavsede Snebunker.

— Mor! — Maa jeg gaa ned i Gaarden og lege? raaber han, og løber hen og aabner Døren til Soveværelset.

— Nej, lille Aage. Nu skal du pænt lege med dine Sager! — Du er vist ikke rask nok endnu! — I Morgen — maaske!

— Jo, nej Mor! I Dag! — Jeg er rask!

Fru Hansen ser paa Drengen og regner efter: I fem Dage har han været feberfri og oppe efter den sidste slemme Forkølelse. Og han ser jo forholdsvis rask ud. Mon hun ikke nok tør lade ham gaa ned en halv Times Tid?

— Aa, hva', Mor?

— Ja, ja, da! Men saa maa du ikke staa stille og fryse.

— Nej, jeg skal nok lege! Maa jeg faa Skovlen med?

— Javist maa du saa!

Hun gi'r ham Hue, Gummistøvler og et strikket Halstørklæde paa. — Og saa Vinterfrakken, som hun selv har syet i Haanden af en gammel Ulsters. Og saa lister han forsigtig ned ad Trapperne.

Lidt bekymret holder hun Øje med ham fra Vinduet og ser, at han drabelig gir sig til at grave i en Snebunke.

Da Fru Hansen er færdig i Soveværelse, gaar hun ud i Køkkenet og vasker op. Derefter skræller hun Kartofler, imens hun spekulerer paa, om hun skal købe Svinesmaakød for de sidste Flæskemærker, eller maaske hellere skal gemme Mærkerne til Jul.

— Bare jeg dog vidste, om vi faar lidt kontant Julehjælp i Aar, tænker hun. Saa brugte jeg Mærkerne i Dag. For fik vi lidt Julehjælp, fik vi vel ogsaa Raad til Kød i Julen. Men saadan er det altid: **man ved aldrig hvad man har, naar man lever af Socialhjælp.** — Og nu har vi ikke smagt Kød de sidste fjorten Dage. — **Faar i det hele taget kun Kød, naar vi har Mærker.** — Aa, hvor er det dog trist aldrig at faa andet til Middag, end evig og altid Kartofler og Havregrød — og Havregrød og Kartofler — — —

Hun bliver afbrudt i sine Madspekulationer ved, at Hansen kommer hjem fra Kontrol. Han har lille Aage paa Armen og raaber højt og hidsigt: Hvorfor Pokker lod du Drengen gaa ned? Han nærmest laa paa Afsatsen nede paa første Sal og kunde ikke selv kravle op ad Trapperne!

— Er du syg, lille Aage?

Fru Hansen ta'r ham forskrækket paa Armen og mærker, at han ryster over hele Kroppen af Kulde og Feber.

— Faa ham saa i Seng! raaber Hansen. Fan's, saa uforsigtig du er! Du maa sgu' da se efter ham! Du ved, hvor afkræftet han er og hvor let han bliver syg! — Det ender sgu' med, at han en Dag faar Lungebetændelse og dør fra os!

— — —

Og Hansen fik Ret. Lille kronisk forkølede og **daarligt ernærede** Aage døde Dagen for Juleaften af Lungebetændelse. Han døde Dagen før den „hellige" Aften, da et andet lille Drengebarn — efter hvad Sagnet fortæller — „lod" sig føde til en Verden, der siden saa hyklerisk har smykket sig med hans misbrugte Navn.

Lille Aage „lod sig taabeligt føde" til dette **„kristne" Samfund** af en Mor, der var gift med en Arbejder, dør ikke kunde sælge det eneste, han ejede — **sin Arbejdskraft** — og derfor maatte se sin Dreng vokse op under Forhold, **der hade Underernæring og abnorm Modtagelighed for Sygdomme til Følge.**

Lille Aage maatte dø som tusindvis **af andre Fattigmandsbørn** maa dø, før han endnu rigtig hade levet. Han maatte dø, fordi dette saakaldte „kristne" Samfund — **der bestandig raaber op om flere Børn** — saa ukristeligt nøjedes med at „give" hans arbejdsløse Far den elendige Sum af een Krone og femogtredve Øre om Ugen til hans stakkels lille Underhold.

Og nu er lille Aage — efter hvad Sagnet osse fortæller — en lille bevinget Engel oppe hos Vorherre, der — efter hvad det „kristne" Borgerskabs „kristne" Præster fortæller — er saa go saa go, **at han ikke en Gang kender Forskel paa Fattig og Rig — — — saadan som han „Stedfortrædere" her paa Jorden gør.**

— — —

Og nu sidder lille Fru Hansen i sin Baggaard og græder. — Græder utrøsteligt — og bebrejder sig selv, at hun lod lille Aage gaa ned i Gaarden og lege. — **Hun er saa taabelig, at hun føler sig skyldig i sin eneste lille Drengs Død.**

Jacob Hansen.

Tyskland skal være Kejserdømme

Nazisterne forhandler med Wilhelm i Doorn

„Arbetaren"s Berliner Korrespondent meddeler: De gamle Rygter om Tysklands Tilbagevenden til Monarkiet er i den sidste Tid begyndt at cirkulere med forøget Livlighed og bliver ikke dementeret af Tysklands nuværende Magthavere. Man mener her, at den tyske Fascismes Spidser allerede længe har forhandlet med Ekskejser Wilhelm i Doorn om hans Tilbagevenden til Tyskland. Om Resultatet lader vente paa sig, saa skyldes det ikke Nazisterne, men udelukkende, at Wilhelm stiller sine Krav af formel Natur i Forbindelse med hans Tilbagekomst.

Rygterne om Kejserens Hjemkaldelse har faaet øget Fart paa Grund af, at Ekskronprinsen netop i Tiden er rejst til Doorn for at forhandle med Faderen.

En Dag paa Kontrolstedet

„Arbejdet" sælges

Besøg paa Socialkontoret for at hente Julehjælp

Nu maa vi kræve Vinterhjælp

Straks fra Morgenstunden stiller jeg med Mappen fuld af Blade paa Kontrolstedet i Guldbergsgade. Da jeg har faaet mit Stempel, gaar jeg ind paa Kontoret og spørger Assistenten, om jeg maa staa og sælge **„Arbejdet"** i Kontrollokalet. Men nej, den gaar skam ikke: Udenfor maa De staa. Det kan vi ikke forbyde.

— Fandens osse! tænker jeg ærgerlig og gaar ud i Kulden, hvor jeg sætter „Spisesedlen" fast paa Muren med Tegnestifter.

Fremhævet med tykke Rødkridtstreger skriger Teksten fra „Spisesedlen" de Kontrolsøgende imøde: **De uorganiserede Arbejdsløse paa Nørrebro har organiseret sig! Stort Referat fra det stiftende Møde!**

Paa den anden Side af Indgangen staar en ung Mand uden Overfrakke og sælger „Arbejderbladet". Raabende min Remse overdøver jeg ham, idet jeg selvtilfreds konstaterer, at for hvert Blad han sælger, sælger jeg mindst en 5—6 Stykker.

Bladsalget gaar faktisk strygende. Et Bevis paa, at der er stor Interesse blandt de Arbejdsløse for „De Uorganiseredes Sammenslutning". Var det modsatte Tilfældet, solgte jeg nemlig ingen Blade. For 15 Øre er mange Penge for os, der gaar til Kontrol her i Guldbergsgade.

Et andet Bevis er, at næsten 1000 arbejdsløse Kammerater i Løbet af 10 Dage har tegnet sig som Medlemmer. Et stort Tal, naar man ta'r vor lange Dvaletilstand og de mange Forsøg paa at splitte os i Betragtning.

Men man maa endelig ikke af det forholdsvis store og hurtigt opnaaede Medlemstal lade sig forlede til at tro, at det gaar som Fod i Hose at organisere de Arbejdsløse. Megen Skuffelse kan allerede spores hos flere af Medlemmerne. Mange var saa naive, at der foresvævede dem noget om, at bare de tegnede sig som Medlemmer og betalte den første Maaneds Kontingent — ja saa vilde de, uden ellers at røre en Finger — omgaaende paa Socialkontorerne kunne hente en Julehjælp paa mindst 15 Kr. Men det blev altsaa — selvfølgelig — bare Løgn.

Flere Kammerater kommer hen til mig og fortæller, at de forgæves har været paa Socialkontoret og bedt om Julehjælp. De fortæller om deres Skuffelse i en Tone, der lyder som en direkte Bebrejdelse imod mig, der staar her og himler op om „De Uorganiseredes Sammenslutning". Himler op, som om denne vor Sammenslutning er mere end en sølle Fjer, som jeg ganske uberettiget puster op til 7 fede Høns.

En Samtale med en Tvivler.

Ogsaa en lille forkuet Mand i en tynd Sommerfrakke kommer hen og spørger: Tror du vi faar Julehjælp?

Træt af al den barnagtige Skuffelse og Modløshed, jeg har været Vidne til, spørger jeg ham brutalt: Tror du?

— Næ!

— Ja, saa faar vi sgu heller ikke noget! Saa længe du og tusindvis af Kammerater ikke tror det og ikke i Flok stormer Socialkontorerne og kræver det — saa længe faar vi det ikke! — Er du Medlem af D. U. S.?

— Ja, men hvad Fanden hjælper det?

— Ikke en Fjer, naar du og mange andre ikke tror, det hjælper og bare staar tilsluttet som passive Medlemmer! Selvfølgelig skal vi alle kæmpe for at faa vore Krav opfyldt! Bilder du dig ind, at du bare ved at indbetale fyrretyve Øre i Kontingent, straks kan stryge en Gevinst paa 15 Kr. i Julehjælp — akkurat ligesom naar man spiller f. Eks. paa Duerne?

— Næ—h!

— Jamen saa op med Ho'det, Gamle! — Hør, kan du ikke ta' et Nap med og sælge et Par Blade?

— Jeg har ikke Tid! Jeg — — —

Og han forsvinder skrutrygget om Hjørnet paa sine tynde Ben.

Og saa skal vi af Sted efter Julehjælp.

— — —

Da Klokken er 12 holder den lille kommunistiske Bladsælger og jeg Middagspause. Stiv af Kulde gaar jeg op paa Folkekøkkenet i Møllegade og køber en Taar Kaffe og 3 Femøres Overskaarne. Derefter gaar jeg op paa Socialkontoret paa Jagtvejen for at faa Julehjælp. Ikke fordi jeg tror, jeg faar noget, naar jeg saadan kommer alene. Men mere for selv at opleve, hvordan man afviser vort rimelige Krav.

Efter lang Venten blir jeg kaldt ind til en Dame, som vistnok hedder Trier. Hun byder mig flink nok en Stol o gspørger, hvad jeg vil.

— Jeg kommer for at faa Julehjælp.

— Julehjælp!

— Ja, eller Særhjælp — eller hvad De nu helst vil kalde det!

— Jamen Særhjælp er kun for **Aandssvage, Sindssyge og Tuberkuløse!** siger hun triumferende, idet hele hendes Person ligesom straaler af Glæde over en pludselig tilfredsstillet Perversitet.

— Sindssyge, svarer jeg med en Følelse af Væmmelse for denne Kvinde: Jamen, jeg er osse snart paa Grænsen af Sindssyge, efter det Nervepres, jeg daglig udsættes for i Spekulationer over, hvordan Pokker jeg skal faa Sulteunderstøttelsen til at slaa til! — Tuberkulose har jeg haft i 8 Aar — indtil for 2 Aar siden! — Skal jeg sulte videre ret længe endnu, bryder Sygdommen sikkert uhelbredelig op igen! — Og da det er bedre at forebygge end at helbrede, finder jeg det rimeligt, at man forhøjer min Understøttelse og straks gir mig en kontant Julehjælp — eller Særhjælp!

— Tja! Men ifølge Loven kan De **ikke opnaa en saadan Hjælp!**

— **Ikke det! Da er jeg sgu da netop som Medlem af „De Uorganiseredes Sammenslutning" blevet oplyst om, at Direktør N. P. Nielsen til en Deputation fra os har sagt, at Særhjælp kan ydes i Trangstilfælde!**

— Tænk! Det er da mærkeligt, at hans Assistenter ikke har faaet den samme Besked!

— Det har de vel osse!

— Mener De, at jeg sidder her og lyver?

— Ork nej! De fortier vel blot Sandheden!

— Tror De, jeg sidder her for at høre paa Deres Næsvisheder?

— Næ, vel mere for at afvise saa mange Ansøgere som muligt!

— Jeg vil ikke høre paa Dem længere, naar De taler i den Tone!

— Det nytter jo heller ikke noget! **Lad mig tale med Fuldmægtigen!**

Og saa venter jeg strædig en halv Times Tid, skønt jeg egentlig har travlt med at komme tilbage og sælge flere Blade.

— Hvad ønsker De? spørger Fuldmægtigen, der er en tro Miniature af K. K. Steincke!

— Lidt Særhjælp her op til Jul, hvor alting er steget, og hvor man skal købe Madvarer ind til hele 3 Dage!

— Hvor meget faar De?

Jeg fortæller det, skønt det staar i Personalbogen, og fortsætter: Min Kone og jeg sulter! Min Kone er syg og blir aldrig rask, hvis hun ikke snart faar en mere nærende Kost!

— Jamen, De faar jo netop Hjælp til Ekstraforplejning til Deres Kone!

— Ja Tak! Men Pengene gaar til Medicin! Og min Kone faar aldrig Smør, som Lægen har ordineret.

— Skal Deres Kone have Smør, maa De komme med et Bevis fra Lægen! Saa maaske — — —

— Hvad saa med Julehjælpen?

— Det er der ikke noget, der hedder!

— Jamen paa **Frederiksberg og i Aalborg** — — —

— Fri Fantasi! Deres Prelleri nytter intet! Loven tillader ikke — — — At mætte de Hungrige! — Næh, jeg ved det! Men jeg kommer snart igen! — I Flok med mine Kammerater!

— — —

Og med Nerverne paa Højkant maser jeg ned i Guldbergsgade igen, hvor jeg gal i Hovedet fortsætter Bladsalget under Raabet: **Socialkontorerne snød os for Julehjælp! Bliv Medlem af „De Uorganiseredes Sammenslutning" og kræv Vinterhjælp!**

J. H.

Bliv Medlem af **FS**

Tobaksarbejderforbundets Kongres *August 1937*

10.000 Kr. til Socialdemokratiet vedtaget — 10.000 Kr. til de spanske Arbejdere forkastet Forslag om Begrænsning af Bengnaveriet forkastet

Hermed en sidste Kritik af Kongressens Vedtagelser. Som nævnt var der fra Københavns Afd II, Cigarsortererne, stillet flere gode Forslag. Et Forslag om, at Centralkontoret i København underlægges de kbh.ske Afdelinger var i forskellig Form stillet af begge de kbh.ske Afdelinger og Hovedbestyrelsen. De Delegerede fra Afd. II trak deres Forslag tilbage, det var ikke saa alvorligt ment. Hovedbestyrelsens Forslag, hvorefter de gamle Funktionærer skal staa under Hovedbestyrelsen lige til 1942 vedtoges med 69 St., 28 stemte for Enighedens Forslag, hvorefter C. k. overgaar til de københavnske Afd. straks. Paa Papiret er C. k. nu fra April underlagt Afdelingerne, men reelt er det stadig Hovedbestyrelsen, der bestemmer Farten, hvorved den Undtagelsestilstand, at vi ikke selv leder Arbejdsløshedskassen, saadan som Provinsafdelingerne, opretholdes. Dette er naturligvis principielt forkasteligt, men i Praksis er det langt værre, fordi C. k.s Leder, der altsaa er ganske uafhængig af Medlemmerne, er en Mand som Peter Thomsen, der i sin Person samler alle en Fagforeningspampers daarlige Egenskaber.

Fra Afd. II var videre stillet Forslag om, at vore Repræsentanter i D. s. F. fremsatte Forslag der, om at D. s. F.s Funktionærer ikke maa have andre lønnede Hverv. Ogsaa dette Forslag søgte Afdelingens Delegerede at løbe fra. Det kom dog til Afstemning, og trods stærk Anbefaling fra mange Sider, derimellem F. S.s Delegerede, forkastedes det. Ligeledes forkastedes et Forslag fra Horsens om Bevilling af 10000 Kr. til den spanske Indsamling.

Derimod vedtoges et Forslag fra Afd. II om Bevilling af 10000 Kr. til Socialdemokraten. Et Forslag fra Socialdemokraten Carl Hansen om at udsende denne Bevilling til Urafstemning blev overhovedet ikke sat under Afstemning. Naa, det var ogsaa Dirk Nak, der var Dirigent, saa ligefrem mærkeligt var det ikke, det er jo hans sædvanlige Fremgangsmaade.

Et udmærket Arbejdsprogram vedtoges eenstemmigt med Undtagelse af første Afsnit, der „erkender, at der i Kongresperioden 1932—37 er naaet

Fortsættes Side 4.

Julestemning

Man er i Julemaaneden. Byen er smykket med Granguirlander og store Lysreklamer. Alle skal være glade. Byens Borgmester opdager pludselig i den oplyste Stad, at der findes saa mange fattige, som uforskyldte er i Nød. Hans følsomme Hjerte banker for alle de Nødlidende. Han sammenkalder til et privat Godgørenhedsmøde, hvor man faar sig en Dram — og diverse Kuverter — med Kaffe og lang Cigar. Alle de indbudte, som er mødt talrigt op, Redaktører fra alle forskellige Partier, Grosserer, indremissionske Købmænd, Byraadsmedlemmer, Socialundersøgere og dertil indrettede Damer i alle Aldre, er alle enige om den store Nød og Elendighed, der findes. Der maa gøres noget, og der er noget der kaldes Samvittighed, — og Menneskekærlighed. Resultatet bliver, at man Dagen efter i „Pressen "finder store Opraab — underskrevet af de dertil indrettede gode og kendte Samfundsborgere, om endelig at være med til af et „godt Hjerte" at lindre den store herskende Nød .

Og de Arbejdsløse læser Opraabene — og siger til hinanden: — „Kan du se, der er dog nogle, der tænker paa os." „Hvormeget tror du, vi kan faa o. s. v." Glemt har de, at Borgmesteren og hans ligestillede Aaret igennem, medens de eventuelt har haft en Smule Arbejde — stadig har *frastjaalet* et Beløb hver Uge i Skat, hvad rager det disse Personer i den øvrige Tid af Aaret, at Arbejderne mere eller mindre halvsulter eller paa anden Maade lider. Glemt har de Arbejdsløse, at Redaktører af de dertil indrettede Blade Dag efter Dag hanner de Arbejdsløse med mere eller mindre svinske Artikler. (Fakta: Arbejdsløse kan ikke faa Gensvar optaget) Og glemt har de Arbejdsløse, at Præsterne ogsaa til Stadighed er med. Og glemt har de Arbejdsløse, at indremissionske Købmænd i Aarets Løb har været nogle af de værste til at „flaa" Arbejderne ved Salg af mere eller mindre „gode" Ting, som i Aarets Løb med ublu Avance er solgt, for at tilfredsstille en Arbejders Behov, og glemt har de Arbejdsløse, at Funktionærer fra Socialkontoret — som ogsaa er Medunderskrivere — i Løbet af Aaret (i Forbindelse med højere Vedkommende) har udsendt Arbejdsløse til forskelligt underbetalt Arbejde, og naar de Arbejdsløse ikke vilde være Skruebrækkere, da har man frataget disse al Understøttelse i en vis Periode.

Hvad kom det disse gode Samfundsborgere ved, at de Arbejdsløse i flere Uger maatte sulte — sulte og atter sulte, nej, det ragede aldeles ikke saadanne Personer, de vidste, at naar det blev Jul, og deres Navne figurerede i Dagspressen, saa var der Syndsforladelse, og hvorledes er det med de nævnte Damer, der er Medunderskrivere, ja, er det ikke dem, som i den øvrige Tid af Aaret, naar en Arbejdsløs er paa „Trappevals" lader Pigen lukke op og sige: „Herskabet er ikke hjemme", eller hvor Vedkommende eventuelt selv lukker op: „Døren i med et Smæk" eller et lille „Klemt" paa Telefonen. Politistationen eller lidt mere Høflighed. Min Herre, kom indenfor, jeg har et Tæppe, kan De banke det. Værsgo' 25 Øre. Er De gift? Har De Børn? Gud — det er skrækkeligt! Send Deres Kone hen til mig i Morgen, hun kan vaske lidt for mig. Der er 2 Kr. at tjene, det ta'r kun en lille Dags Tid. Jo, de har alle i Løbet af Aaret „syndet" paa hver sin Vis, og derfor er det nu, at de i denne „dejlige" Julemaaned søger en Syndsforladelse for alt, hvad de tidligere har gjort mod deres „Brødre og Søstre".

Læs — læs — læs — kære Arbejdsløse, læs vore pæne Navne og læs vore „flammende" Opraab. Vi tænker paa jer, vi tigger i Samfundets „hellige Navn" for at I dog en Aften i Aarets Løb kan æde og drikke og ellers den øvrige Tid af Aaret kan I ryge og rejse ad Helvede til. Glædelig Jul!

A. J

Om Arbejdernes Kamp i andre Lande for 40 Timers Ugen, og hvad vi skal gøre, giver Pjecen:

40 Timers Ugen

udtømmende Besked

Køb den • Læs den • Spred den

15 ØRE

Faas Blaagaards Plads 21
Forsendelse plus Porto

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid:
Mandag, Tirsdag, Onsdag fra 17 til 18.
Torsdag fra 17½ til 19½.
Fredag fra 17 til 19½.
Postgiro 236.32.
F. S. Formand:
Valdemar Hansen, Nordre Alle 14. Træffes paa Kontoret hver Torsdag fra 18 til 19.
F. S. Kasserer:
Træffes paa Kontoret hver Mandag fra 17—18.

Nedad Bakke

Smedenes Urafstemning om deres Overenskomst er nu afsluttet. Efter hvad „Soc.-Dem." meddeler, er den vedtaget med en Majoritet paa godt 3000 Stemmer. 10.387 havde stemt ja, 7111 stemte nej. kun 39 pCt. af Smedeforbundets Medlemmer har deltaget i Afstemningen.

Afstemningen kan egentlig kommenteret sig selv, og kan kort og godt udtrykkes med: Ned ad Bakke.

Vi tænker her ikke saa meget paa det Forhold, at Smedene vedtager en Overenskomst med Lønforbedringer, der ikke holder Trit med Prisstigningerne, der ikke giver dem Spor Andel i Produktionsforøgelsen og som ikke paa nogen Maade rokker ved Arbejdstiden og dermed lader det allervigtigste Spørgsmaal i Tiden: Arbejdsløsheden uberørt, skønt dette kan være galt nok. Nej, naar vi siger, det gaar ned ad Bakke, tænker vi meget mere paa den kolossale Ligegyldighed, som den ringe Deltagelse i Afstemningen har afsløret; thi naar Interessen med deres livsvigtige Forhold er saa ringe blandt Smedeforbundets Medlemmer, at de end ikke gider at ulejlige sig til en Generalforsamling for at afgive deres Stemme, hvor skal saa den Bremsekraft komme fra, der skal forhindre, at det hele ryger ned i Elendighedens Afgrund?

Ganske vist er der meget, der om ikke forsvarer saa dog forklarer denne Ligegyldighed. Der er jo de senere Aars Overenskomster, der dels er afgjort ved Voldgift eller Lovvedtagelser, dels vedtaget af Arbejdsmandsforbundets Hovedbestyrelse paa alle de andre Afdelingers Vegne uden Hensyn til om de har forkastet. Det er jo forklarligt, at der saa breder sig den Opfattelse blandt Arbejderne, at det jo i og for sig er ganske ligegyldigt, om de stemmer eller ikke, det bliver jo dog som Lederne af Forbundene og de politiske Misregenter ønsker det.

Der er ogsaa det andet Forhold, som vi ogsaa tidligere har paatalt her i Bladet, at Medlemmerne uden videre stilles overfor at skulle stemme om en Overenskomst, paa hvis Tilblivelse, de ikke har haft den mindste Indflydelse, ja, hvor de end ikke har været hørt om de Krav, der skulde stilles. Hvor skal de Interessen komme fra under saadanne Forhold?

Hvis Kravene var fadt ude paa Arbejdspladserne og derfra baaret ind paa Fagforeningernes Generalforsamlinger og diskuteret der af Medlemmerne og formuleret, saa skulde der ogsaa nok have været nogen større Interesse om Afstemningen, thi da havde det været Udtryk for en levende Organisation, hvor Medlemmernes aktive Medvirken vilde trække alle — selv de sløveste med ind i Organisationens Liv. Nu er Organisationen kun et tomt Hylster og en Pengekasse, hvor Medlemmernes eneste Tilknytning er at betale Kontingent og i Tilfælde af Arbejdsløshed at hente en ussel Understøttelse, fordi de grundet paa deres Organisationers Uduelighed er kastet ud fra Arbejdspladsen.

Der tales saa ofte fra de danske Fagforenings Pamperes Side haanligt om de russiske Fagforeninger, og sandt er det, at der ikke er mange af Fagforeningernes Karaktertræk tilbage i den russiske Fagbevægelse. Men det er en sørgelig Sandhed, at den danske Fagbevægelse i meget stor Grad ligner den russiske, den russiske er maaske endda nok saa god som Understøttelseskasse betragtet.

Smedeforbundets Forretningsfører P. Andersen har i „Soc.-Dem." om den ringe Stemmedeltagelse udtalt, at denne trængte til „nogle Kommentarer paa rette Tid og Sted", og meget sandsynligt er det, at disse „Kommentarer vil bestaa i Forsøg paa at faa Urafstemning om Overenskomsterne afskaffet for Metal-Kartellets Vedkommende." Urafstemningerne har altid været en Torn i Øjet paa den reformistiske Fagbevægelses Lederklike, og hele det System, der er bygget om Afstemningsregler o. s. v. er jo kun et Forsøg paa at komme uden om den. Det er derfor ikke usandsynligt, at den ringe Interesse, Smedeforbundets Medlemmer har lagt for Dagen ved denne Afstemning, skal bruges som Paaskud for et direkte Fremstød mod Urafstemningsprincipet, saaledes at Afgørelserne for Fremtiden bliver lagt over i „kompetente" Forsamlinger.

Vi har tidligere hævdet, at til den centralistiske Organisationsform, som nu er den gældende indenfor dansk Fagbevægelse, er Urafstemningen egentlig et fremmed Element, og at den ikke i det lange Løb kan bevares, hvis ikke Organisationsformen ændres. Denne Opfattelses Rigtighed understreges af Smedenes Afstemning. Urafstemningen indgaar først som et naturligt Led i en Organisation, naar Organisationen er saaledes opbygget, at de enkelte Medlemmer fra første Begyndelse direkte kan komme til at præge de Beslutninger, som Urafstemningen træffer den endelige Afgørelse om.

Fagbevægelsen er Arbejdernes eneste virkelige Støttepunkter i Kampen for Tilværelsen. Hvis vi skal gøre os noget Haab om at standse denne raske Rutschen ned ad Bakke i økonomisk og social Henseende, som Arbejderne har været ude for den sidste halve Snes Aar, saa kan det kun gøres ved at styrke og udbygge vore faglige Organisationer. Og det maa gøres paa den Maade, at vi giver Organisationerne en saadan Form, at vi trækker Medlemmerne ind i det aktive Arbejde, vækker deres Interesse og giver dem Adgang til med deres Aand og Vilje at præge Organisationerne og deres Udtryksformer paa alle Omraader.

Vi roser os af her i Landet, at vi er saa organiserede — næsten overorganiserede — men Sandheden er jo den, at der ligger et stort Organisationsarbejde for os, næsten to Menneskealdres Forsømmelser paa det organisatoriske Omraade har vi at oprette. Vi maa have Organisationerne ændret fra Fagorganisationer til Industriorganisationer, for at de kan bringes i Overensstemmelse med de moderne Produktionsforhold — Produktionen foregaar jo nemlig ikke mere i Fag men i Industrier — og vi maa give Organisationerne en føderalistisk Form, saaledes at Arbejderne kan komme til at give deres Vilje og Magt Udtryk gennem dem.

Rettelse

Ved en Korrekturfejl fik Sigurd Olsen i sidste Nummers Artikel om Tobakskongressen Skylden ogsaa for de 3 Mdrs. Løn til Funktionærerne under Sygdom. Det har han ikke. Ligeledes er det forkert, at Forslaget om den nye Valgmaade til Suppleanter til Hovedbestyrelsen først blev fremsat paa selve Kongressen.

Hvad er en Nytaarsaften i Hjemmet
uden PHRAGH's Æbleskiver
deres Lige findes ikke, 6 Øre pr. Stk.
Blaagaards Plads 17

Revolutionens Sejrsudsigter i Spanien

Frem eller tilbage — hvad vælger Stalinisterne?
Teori og Praksis belyst af Lenin

Af A. Liston M. Oak

II.

Maaske jeg maa komme med den Bemærkning, at jeg ikke citerer Lenin og Marx, som de Kristne citerer Bibelen. En Revolutionær af i Dag maa være villig til at indrømme, at de store Revolutionære har begaaet mange Fejlgreb, men ligesaa kraftig bør det betydningsfulde i deres revolutionære Principper, der nu forkastes af Stalinisterne, fremhæves. Og derfor understreger jeg den Paastand, at de spanske Anarkister, P. O. U. M.-Kommunisterne og Venstresocialisterne har været mere interesserede i at udnytte Lærdommene fra Marxismen og Leninismen — bortset fra Fejltagelserne deri — end Stalinisterne nogensinde har været.

Det er særlig vigtig at have Opmærksomheden heftet derpaa; thi Sagen er den, at Stalinisterne i Dag faktisk er de ivrigste til at revidere Marx og Lenin! Bernstein gik aldrig halvt saa langt i hans Forsøg paa at revidere Marx, som Stalin har gjort.

I sit Skrift om „Proletariatets Problemer og Revolutionen" fremholder Lenin det umulige i en parlamentarisk Republik. Tilbagegang til en saadan vilde betyde et Tilbageskridt. Han anbefalede en Republik med Sovjetter bestaaende af Industri- og Landarbejdernes samt Smaabøndernes Deputerede fra hele Landet, nær og fjern, fra Nord til Syd.

I Spanien er en progressiv demokratisk Republik, som Stalinisterne forlanger det, ligesaa umulig som Resultat af Borgerkrigen, thi selv om den var historisk mulig vilde den betyde et Skridt tilbage. Spanien maa enten gaa fremad til en Republik af Sovjetter eller tilbage til Kapitalisme og militært Diktatur.

Lenins Diciple handler stik imod Lenins Læresætninger.

Lenin udtalte bestandig om sin Uvilje mod en regulær Hær. Ved Oprettelsen af en staaende Hær afskilt fra Folket skaber man [illegible] søgte af alle Midler for Tilbagevenden[?] [illegible] sen af Friheden, skrev han bl. a. i „Bøndernes Raadsforsamling". I sin „Bedømmelse for den politiske Literatur" fremhævede han, at „Hæren og Folket maa være et og det samme — deri ligger Frihedens Triumf. Enhver maa være i Besiddelse af Vaaben. Til Bevarelse af Friheden er en almindelig Bevæbning af Folket uundgaaelig."

Og i Breve fra det Fjerne paapegede Lenin, at „det kan ikke tillades, at Politiet genoprettes. Lokalregeringer maa ikke forekomme. Følger efter en kortere revolutionær Periode, at den borgerlige demokratiske Republik genoprettes, at Bourgoisiet ligesom Politisystemet genoprettes — altsaa en special Organisation af bevæbnede Medlemmer afskildt fra Folket — da vil denne Politiorganisation altid paa en eller anden Maade komme til at underordne sig Bourgoisiet."

Dette er til de mindste Detailler netop det, der sker i Spanien. Arbejdermilitsen, organiseret af og ansvarlig overfor de revolutionære Organisationer er sammen med Arbejdernes egne Politipatrouiller bleven forbudt og erstattet med en republikansk Borgerhær og Politistyrker, der er adskilt fra Folket og fjendtlige mod Arbejdernes Interesser.

Vigtige Problemer.

Lenins Standpunkt afveg fra Kerenskis i tre vigtige Punkter. Først i Jordspørgsmaalet: — „Vi fordrer, at Bondebefolkningen i Overensstemmelse med Bondemajoritetens egen Bestemmelsesret indenfor hver sit lokale Omraade umiddelbart overtager hele den tilgængelige Jord. Dermed øges Brød og Levnedsmiddeltilførslerne til Soldaterne. Den provisoriske Regering foretrak „Aftaler" mellem Landbefolkningen og Godsejerne, f. Eks. en Overenskomst, der giver 300 Smaabønder til en Storgodsejer. I et andet Punkt formuleres Kravet: Vi foretrækker den Republik, hvor der ingen Politi er, ingen staaende Hær (i dens Sted anbefaler vi en almindelig Bevæbning af Folket) og uden et Embedsmandsvælde privilegeret med Uafsættelighed." Det tredie Punkt forlangte umiddelbar Afslutning af den imperialistiske Krig.

„I Frankrig", konstaterer Engels, forblev Arbejderne bevæbnede efter hver Revolution, og derfor var det første Bourgeoisiet gjorde, naar det atter kom til Styret at udstede Ordre om Arbejdernes Afvæbning. Dermed fulgte med hver Revolution vundet af Arbejderne en ny Kamp, der endte med Arbejdernes Nederlag." (Lenins Forord til Marx: „Pariserkommunen).

Har Arbejderne kunnet erobre Magten i Spanien?

Spanien opviser Afvigelser. De Reaktionæres første Handling var der at berøve Arbejderne Vaabnene, og dette har Stalinisterne gennemført til Bunds paa Befaling af de spanske Borgere og den engelske og franske Regering, hvor Rusland søger militær Bistand mod Fasciststaterne Tyskland, Italien og Japan.

For Spaniens Vedkommende er det naturligvis ikke nødvendigt at eftergøre det russiske Sovjetmønster. Men de spanske Arbejderkommiteer, Arbejder-Aliancen, Arbejdernes antifascistiske Forsvarskomitee o. s. v. eksisterede dog paa det nærmeste et Aar som parallelle Magtinstitutioner indtil de blev undertrykket af Folkefronten, og disse Sovjetembryon havde Forudsætninger for at vokse til i Styrke og Beredskab, tilstrækkelig til i et givet Øjeblik at kunne overtage Magten.

Hvorvidt Arbejderne kunde eller burde have erobret Magten for et Aar siden eller i Maj, eller som man ogsaa gør gældende, at CNT-FAI og POUM af Omstændighederne saa sig tvungne til at udsætte denne Erobring af Magten til Fascisterne er besejrede, er et Spørgsmaal for sig. — Et Spørgsmaal om det fordelagtigste Tidspunkt som afgørende Betydning.

Lad os imidlertid paapege en Ting: De spanske Trotskister — de virkelige og ikke de foregivne — slyngede Forræderanklagen mod CNT-FAI og POUM-Lederne, fordi de tøvede og ikke vovede at tage Magten d. 7. Maj, da de revolutionære Arbejdere i Barcelona nedslog Stalinisternes Forsøg paa at afvæbne dem og gøre Ende paa Arbejdernes Kontrol over Industrien og Politiet.

At der fandtes Muligheder for at overtage Magten er en Kendsgerning. Men hvorfor gjorde de det da ikke? Jo, fordi at sikre Udsigter til at besejre de Reaktionære egentlig kun fandtes i Katalonien. En saadan væbnet Aktion vilde have medført en Forsvagelse af den antifascistiske Front og givet Franco Muligheder for at marchere ind i Madrid. Men selv om de havde vundet afgørende Sejr i hele det loyale Spanien over Folkefrontens Højrefløj, vilde dette have haft til Følge, at de engelske og franske Imperialister havde sendt Interventionshære til Spanien for at knuse Revolutionen. Og videre: Enhver Form af Understøttelse fra Sovjetunionen, Frankrig eller Komintern vilde have ophørt, Bistand som hidtil havde været af afgørende Betydning for Modstanden mod de fascistiske Styrker.

Paa Grund af II. og III. Internationales Degeneration og Afsværgelse af den revolutionære Marxismes Principper kunde der ikke regnes med nogen som helst Støtte i Kampen mod Kontrarevolutionen og den imperialistiske Intervention.

Stalinisterne misbruger den russiske Hjælp til Udpresning.

Endelig maa indrømmes, at der ikke fandtes nogen stor revolutionær Leder i Spanien i Lighed med Lenin.

Og det maa erkendes, at de revolutionære Kræfter var haabløst splittede paa CNT-FAI, POUM og Venstresocialisterne. Der fandtes ingen stor disciplineret Gruppe i Spanien i Lighed med de russiske Bolcheviker og som disse i Stand til at vinde Massernes Tilslutning.

POUM havde undladt at forsøge at gennemføre en effektiv Forsvarsalliance med de to andre revolutionære Organisationer. Og paa den anden Side, blandt de reaktionære Kræfter — eller om man foretrækker at nævne dem Socialdemokrater og Reformister, Venstrerepublikanere, det spanske kommunistiske Parti, Prietosocialisterne — var man bedre organiseret og forsynet med rigelige kontante Midler, med Vaaben og materiel Hjælp udefra.

Stalinisterne har aabnet deres Døre paa vid Gab og rekrutteret Partiet med hundrede Tusind nye Medlemmer fra Middelklassen. Deres Medlemskar-

Fortsættes Side 4.

Forlang ARBEJDET hos din Bladhandler

BROR. THØGERSEN'S
[illegible]
Vesterbrogade [illegible]
Moderne Frisurer — Billige Priser
C. 5023

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København
Bemærk Garantien paa Etiketterne
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6353

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt Vejledning i Forebyggelse mod Svangerskab
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

Tennis Ketscher og Badminton
opstrenges og repareres
Richard Sjøgren
Dr. Tværgade 21. Palæ 110 v

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

Husk
Cigar- og Vinforretningen
Gl. Mønt 39
Stort Udvalg i Vin og Cigarer til billige Priser.

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Alle 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

Fagforeningerne i Rusland

En historisk Oversigt af Elis Boman

II.

Med den første Femaarsplans Indførelse 1928 indtraadte igen en Forandring i de russiske Fagforeningers Struktur. Ruslands hurtige Industrialisering kunde kun gennemføres paa Bekostning af uhørte Ofre, som i Hovedsagen maatte udredes af Arbejderne. Dermed maatte Fagbevægelsen samtidig fuldstændig underkaste sig Femaarsplanens Behov. De faglige Organisationers hidtil selvstændige Lønpolitik kunde selvfølgelig ikke forenes med den centralistiske dirigerede økonomiske Politik, som Femaarsplanen medførte. Akkurat som Landets økonomiske Liv nu skulde dirigeres fra et centralt Punkt — Højeste økonomiske Raad — saaledes skulde Lønningerne ogsaa herefter bestemmes og reguleres af en central Myndighed. Men dermed var Fagforeningerne ogsaa berøvet sin mest betydningsfulde Funktion — i Overensstemmelse med Arbejdsgiverne paa Arbejdsmarkedet at varetage sine Medlemmers Interesser.

Denne Forsvækkelse af Fagbevægelsens Stilling foraarsagede adskillige Konflikter. Tomsky — Præsident for det alrussiske Fagbevægelses Centralraad — opponerede meget kraftigt mod Forholdsregler, som faktisk vilde resultere i Fagbevægelsens Degradering og Sterilitet. Med megen Skarphed fremholdt Tomsky, at de russiske Fagforeningers materielle Position var den samme, som den Stilling Fagforeningerne i de kapitalistiske Lande indtog, og han forlangte derfor, at de skulde have fuldstændig Bevægelsesfrihed i sine Aktioner. Paa Fag-Kongressen 1928 udkæmpedes bitre Kampe i den Anledning, men det viste sig imidlertid, at Tomskys Standpunkt vandt betydeligt Terræn.

De oppositionelle Elementers tiltagende Aktivitet foranledigede Kommunistisk Parti til at kaste sig ind i Kampen. Paa Partiets 16. Kongres i Maj 1929 besluttedes det at foretage energiske Foranstaltninger mod de „Opportunister" og Fagforeningsmedlemmer, som ikke behagede at efterfølge den nye politiske Linie. Overfor det kommunistiske Partis truende Aggressivitet kapitulerede tilsidst Fagforeningernes Centralraad — men ikke før de gamle Ledere var fjernet og erstattet med nye, som var loyale overfor Partiets Linie.

Efter at denne Udrensningsaktion var iværksat til Partibureaukratiets Tilfredshed vedtog Centralraadet en Resolution af følgende Ordlyd: „De alrussiske Fagforeningers Centralraad anser det i høj Grad for skæbnesvangert at sætte Fagbevægelsen i Opposition til det kommunistiske Parti. Centralraadet erklærer sig enig med Partiets 16. Kongres, der maner til en Forstærkning af det kommunistiske Forerskab indenfor Fagbevægelsen."

I en ledende Artikel „Ned med Opportunismen! Længe leve den leninistiske Fagforeningspolitik", føjer det faglige centrale Organ „Trud" [illegible] den 6. Juni 1929 følgende Kommentarer til Centralraadets Resolution: „Vi kan ikke tolerere Forekomsten af den allermindste Divergens mellem Fagforeningerne og det kommunistiske Parti, thi hvis dette sker, er der Fare for, at den Enhed, der sammenknytter Partiet med Proletariatet, vil briste. En virkelig Anerkendelse af Fagforeningerne er kun mulig, hvis de kommer under det kommunistiske Partis stærke og [illegible] Forerskab."

Tomsky blev til sidst tvungen til at opgive sin Lederstilling indenfor Fagbevægelsen. Den nye politiske Linie, hvorved Fagforeningerne omstøbtes til Værktøj for Femaarsplanens Realisering, førte til bestandig skarpere Konflikter — specielt med Tomsky. Paa Kongressen 1930 brændemærkede Partiet endelig Tomsky som Opportunist og erklærede bl. a.:

Det tidligere opportunistiske Forerskab i de alrussiske Fagforeningers

ARBEJDET

NYTAAR

Det Aar, der nu rinder ud, 1937, stod som det foregaaende i Reaktionens og den kapitalistiske Stabiliserings Tegn.

Arbejderbevægelsens selvstændige Magtudfoldelse og Initiativ er i alle Lande med Undtagelse af Spanien og delvis i Frankrig bleven forhindret. I det sidste Land har Folkefrontsreaktionen haft en hæmmende Indflydelse paa Arbejdernes direkte Aktioner. Tilgangen af Medlemmer til de franske Fagforeninger er ogsaa fortsat i det forløbne Aar, men samtidig gøres der alle Forsøg paa fra Folkefrontspolitikernes Side at gøre Fagforeningerne til et Mandat under de politiske Partiers Kontrol og for Øjeblikket præker de Borgfredens Evangelium for de franske Arbejdere. Denne Politik har ikke kunnet undgaa at føre en vis Splittelse og Vaklen ind i de franske Arbejderes Ræker, og i Skyggen af den har de franske Kapitalister kunnet gøre forskellige Tilbageerobringer af de Sejre, de franske Arbejdere vandt ved deres glimrende direkte Aktioner i 1935.

At de franske Arbejdere alligevel ikke har naaet den Umyndiggørelse, som f. Eks. de nordiske Landes Arbejdere, viser den nye Strejkebølge, der er skyllet hen over Frankrig nu ved Juletid og Aarsskiftet.

I Spanien er Arbejderne trængt over i Defensiven. Den kapitalistiske Reaktion bag den antifascistiske militære Front, der strækker fra Stalinister til de mest renlivede kapitalistiske Højreretninger medfascistiske Sympatier, sætter alle Kræfter ind for at tilbageerobre de Positioner, Arbejderne har vundet. De vil have Kollektiviseringen af Fabrikkerne og Jorden ophævet med en Genindførelse af Kapitalismen. Ligesaa sejgt sætter Arbejderne alle Kræfter ind paa at bevare de Fordele, de har vundet.

Den reaktionære Enhedsfront i Regerings-Spanien siger: Vinde Krigen over Franco og genindføre Kapitalismen. De revolutionære Arbejdere siger: Vinde Krigen over Franco og gennemføre den sociale Revolution.

Paa hvor svage Fødder den kapitalistiske Stabilitet hviler, fik man et lille Indtryk af ved den forbigaaende Lavkonjunktur i Amerika i Efteraaret. Efterretningerne om de amerikanske Børspapirers Fald var nok til at faa Stabiliteten til at vakle i de andre kapitalistiske Lande.

Det er jo ogsaa paa en gyngende Grund, denne „Stabilitet" er opbygget.

Krisen, der var en direkte Følge af Verdensindustriens og Landbrugets Rationalisering med deraf følgende forøget Produktion og formindsket Købeevne mellem de forbrugende Masser, overvandt det kapitalistiske Samfund kun ved at lade en meget stor Del af Produktionsapparatet gaa i Gang med Rustningsartikler. Men man kan ikke i Længden grunde en Stabilitet paa noget saa uproduktivt som at lave Krigsmaskiner. Den øjeblikkelige indre Balance, som Kapitalismen har opnaaet derved, hvis man overhovedet kan tale om Balance, naar der er en Dødvægt paa den ene Side af flere Millioner Arbejdsløse, som man ikke kan faa bort, kan nødvendigvis kun blive af midlertidig Karakter. De Vanskeligheder, der vil opstaa deraf for de kapitalistiske Lande, maa disse søge at udjævne ved forskellige Statsindgreb af fascistisk Karakter. Den kapitalistiske Udvikling vil fortsætte med en stadig Indskrænkning af Folkenes Frihed og deres reelle Rettigheder ogsaa i de demokratiske Lande. Noget Haab om, at de skal møde nogen alvorlig Hindring deri fra Arbejdernes Side er der desværre ikke.

Ser vi paa Arbejderbevægelsen i det forløbne Aar er der ingen Lande, bortset fra de fascistiske, hvor Billedet tegner sig saa mørkt som i de skandinaviske Lande og England. Her har Arbejderbevægelsen fuldstændig kapituleret overfor den kapitalistiske Stat og har ladet sig gøre til et Instrument for denne til at holde Arbejderne i Ave.

Indadtil Borgfred og det kapitalistiske Samfunds Stabilisering paa Arbejdernes Bekostning, udadtil Oprustning og Godkendelse af de kapitalistiske Staters imperialistiske Politik, er den Indsats, disse Arbejderbevægelser har ydet i det sidste Aar.

Danmark danner heri ingen Undtagelse fra de andre skandinaviske Lande. Fagbevægelsen er fuldstændig underordnet den kapitalistiske Stats Interesser. Der tillades ingen Lønbevægelse, og skønt Danmark i Forhold til sin Størrelse er det Land, der er haardest ramt af Arbejdsløsheden, saa tillades der ingen Kamp for en Arbejdstidsforkortelse.

Det aandelige Mørke — man kan næsten sige selvfølgelig — breder sig under disse Forhold. Der er ingen Frisind, ingen Oprørskhed, kun flad Ensretning og cervil Underkastelse og snobbet Lovprisning af Magthaverne og deres Handlinger, hvor idiotiske og stridende mod sund Fornuft og Menneskers Velfærd, de end er. Selv den lille Kreds af Intellektuel Frisind, der har samlet sig om Kulturkampen er gaaet over til Fjenden. Nu har de sluttet Folkefront helt over til det nazistisk inficerede Højre og vil med dem bekæmpe Nazismen i Sønderjylland. Saa lidt har disse Intellektuelle forstaaet af Fascismens Væsen, at de tror, Kampen derimod er en almindelig nationalistisk Grænsekamp om Sprog og nationale Sæder i Sønderjylland.

I Skyggen fra det Aar, der nu svinder bort, tegner det kommende Aar sig ikke lyst. Men selv om Natten synes lang med uigennemtrængeligt Mørke, saa kommer Dagen dog derpaa med Lys. Saaledes ogsaa med Reaktionen. Ogsaa den har kun sin Tid.

For os revolutionære Arbejdere er der kun et at gøre: Ikke at tabe Modet, fordi Udsigterne i Øjeblikket er mørke, men stadig og sejgt arbejde for at ændre Arbejdernes Mentalitet og Indstilling, gøre vort til, at Reaktionens Tid bliver saa kort som mulig. Lad os i det kommende Aar gøre et Stykke Arbejde for at vække Arbejderne til Handling og socialistisk Forstaaelse.

Revolutionens Sejrsudsigter i Spanien

Fortsat fra Side 3.

toteker er svulmet op fra intet til at omfatte paa det nærmeste 250,000 Medlemmer i Borgerkrigens første Halvaar. Kommunister er strømmet til fra hver eneste Sektion af Komintern over hele Verden. III Internationale er et mægtigt Apparat og Sovjetunionen en mægtig Nation med umaadelige Recurser . . . Med saadan Støtte var de spanske Stalinister i Stand til at optræde som Udrensere mod alle øvrige antifascistiske Organisationer: „Følger I ikke Folkefrontens Linie, faar I ingen Hjælp."

Kataloniens Anarkister har ikke fornægtet, at de undlod at modarbejde POUMs Udelukkelse fra den katalonske Regering, fordi at POUMs Udelukkelse stilledes som Vilkaar for Opnaaelsen af russisk Hjælp under den yderst kritiske Periode, da man frygtede, at Madrid skulde falde, hvis ikke hurtig Hjælp ydedes. Stillet overfor denne Trusel og i levende Vidende om, at den engelsk-franske Imperialisme skulde intervenere, hvis en Revolution gennemførtes, kom de revolutionære Elementer til den tragiske Slutning, at de i Stedet for at overtage Magten og tilintetgøre den kapitalistiske Stats Struktur vilde vise Fordragelighed overfor Folkefronten, som en Front mod den kapitalistiske Verden udenfor. For Øjeblikket koncentrerer man sig om at gennemføre Revolutionen fra neden ved Kollektivisering af Fabriker og Jordbrug mod Venstrerepublikanernes, Stalinisternes og Prietosocialisternes Vilje.

I Dag viderebestaar disse interne og dybt grundede Modsætninger i Spanien: En kollektiv Økonomi, som stadig i stort Omfang kontrolleres af Fagforeningerne under revolutionær Ledelse — samt en Regering, Politi- og Hær, som fuldstændig domineres af de Reaktionære. Tager man paa Gaden eller Vejen en Bus eller Bil, — de er kollektiviseret. Man tager ind paa et kollektiviseret Hotel eller paa den kollektiviserede Restauration eller Café. Man faar sit Haar klippet paa den kollektiviserede Frisørsalon, køber sine Klæder i den kollektiviserede Forretning eller i en Forretning ,drevet af Arbejderne med deres Andel i Udbyttet. Maden ,der serveres er leveret af kollektiviserede Landbrug. Fisken kommer fra kollektiviserede Fiskefartøjer. Og disse Kollektiver, der endnu ikke opfylder den fuldstændige Socialiserings Maal eller er samordnet efter den videnskabelige Socialismes Økonomi er dreven frem til en uhyre Effektivitet. Der er forekommet yderst lidt Tvang ved Kollektiviseringen af Jordbruget, og man har ingen Erfaring om Sabotage eller Massenedslagtning af Kreaturer som i Rusland.

Den stalinistisk-venstrerepublikanske-prietosocialistiske Koalition har imidlertid budt Kollektiviseringen en fremgangsrig Modstand paa visse Omraader, og det er lykkedes dem at forhindre dens 100 pCt. Gennemførelse overalt. De forsøger at forandre det kollektive Ejendomsforhold til kommunal og statslig Ejendomsform. I mange Tilfælde udnyttes Statens Kontrolmyndighed og Financer til at gøre Ende paa Kollektiverne. Man agiterer hellere for kooperative Salgsformer blandt de mindre Jordbrugere end for Socialiseringen. De smaa Forretningsdrivendes Interesser forsvares med den største Aktivitet. Man viser aabent Hensigten at tilbageføre de af udenlandsk Kapital ejede Industrier til de tidligere Ejere. Dette betyder praktisk taget, at alle større Foretagender skal tilbagegives Udbytterne.

Saadan som her antydet er altsaa den spanske Revolutions Balancekonto. Paa Kreditsiden har vi de kollektiviserede Jordbrug og Fabrikerne (de sidste mindst 100 Arbejdere i hver Virksomhed) kontrollerede af de to Fagforeningsretninger, lige mægtige og revolutionært indstillede.

Men paa Debetsiden finder vi, at den politiske Magt nu er fuldstændig i Hænderne paa Reaktionen, som ogsaa udnytter den hensynsløst til at slaa alle revolutionære Organisationer ned. Paa samme Side finder vi endvidere ,at Kontrollen over Hæren og Politiet er frataget Arbejderne.

Det Spørgsmaal stiller nu sig selv. Hvilken af de modstaaende Interesser kommer til at sejre? I Øjeblikket har den reaktionære Side Overhaand med Udsigt til øget Magt. Men i Tilfælde af en antifascistisk Sejr kan man regne med en voldsom Genopblussen af den revolutionære Energi. Det vil blive umaadeligt svært for baade Stalinister og Fascister fuldstændig at tilintetgøre de revolutionære Grundmure, som allerede er opført, at fratage Jordbrugerne Jorden, at tilbageføre Fabrikerne til de tidligere Ejere, at genoprette Kapitalismens Magt og Misbrug eller maaske indføre Statskapitalismen; thi selv efter et alvorligt tilfældigt Tilbageslag er det alligevel sandsynligt, at Revolutionen tilsidst vil sejre i Spanien.

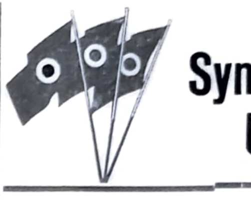

Syndikalistisk Ungdom

Nytaar

Ved Nytaarstid melder der sig som Regel en Trang til at kaste et Blik tilbage paa det svundne Aar og at løfte lidt paa Sløret for det, der skal komme.

Det henrundne Aar frembyder ikke noget særlig straalende Billede. Fra den første til den sidste Dag har der raset en haard og skaanselsløs Borgerkrig i Spanien. Tusindvis af de spanske Proletarer er i dette Aar faldet for Fascisthordernes Kugler og Gasangreb, hvis de ikke er sultet ihjel i de belejrede Byer. Tusindvis af spanske Klassebrødre og -Søstre har sat Livet i Vove for den Sag, de troede paa. Vi mindes dem med Ærefrygt.

Vender vi os mod Øst, møder der os et lignende Syn: Blodige Stridigheder, Gasangreb paa værgeløse Byer, Bombardementer af tæt befolkede Bydele i Storstæderne, fascistiske Krigsmetoder. Fascismen har en uhyggelig Maade at holde sig aktuelt paa.

Rusland — Moskvaprocesserne, som vi alle husker, hvor Stalin rensede ud indefra og ved Parodier paa Retssager, og Domsfældelserne fjernede nogle af Ruslands betydeligste Mænd. Og daglig holdes vi gennem Dagspressen à jour med, hvilke af Ruslands ledende Mænd eller jævne Arbejdere, der har maattet lade Livet for „kontrarevolutionære" Handlinger. Idylliske Forhold i „Socialismens Fædreland" — rød Fascisme.

Tyskland — Fredstaler og Oprustning — 50,000 Antifascister i Koncentrationslejr. Hvor mange af Tysklands Arbejdere er i Aar blevet klar over, at de er taget ved Næsen af gyldne Løfter?

Fra hele Verden hører vi om Fascismens Fremmarch. Overalt mærker vi dens Gifte trænge ind. 1937 — et Aar i Stridens Tegn.

Herhjemme er der egentlig ikke sket overvældende meget af Betydning. I Foraaret nogle Optræk til aaben Lønkamp, som hurtig blev standset. Med Mellemrum en Del Love: en ubrugelig Svangerskabslovgivning, en ubrugelig Overarbejdslov og en tvivlsom Lærlingelov er Aarets Frugter. Stigende Varepriser og som Følge deraf dalende Reallon kendetegner Aaret økonomisk. Den glædeligste Begivenhed for os er vel Starten af Syndikalistisk Ungdoms Forbund. Vi er ikke mange, men vi ved, at vi er begyndt en Tid, hvor der er Muligheder for Fremgang for vor Begægelse og dermed for vor Idé.

Men 1938 tegner ikke lyst. Den store Krig ligger og venter. Snart er Krudttønden fyldt, Lunten er sat til, og vi har kun at vente paa, at nogen vil rive en Tændstik. Vil de spanske Arbejderhelte kunne holde Stillingen et Aar endnu eller vil Fascismen have knust dem, naar vi næste Gang lægger et Aar til de svundne. De sidste Dages Meddelelser om Teruels Indtagelse vækker jo Haabet i os. Lad det leve.

Herhjemme er der jo snart Overenskomststridighederne til Foraaret, og det er vel at vente, at den „røde" Regering endnu engang tvinger Arbejderne til at vise Samfundssind.

For vor lille Bevægelse tegner Fremtiden derimod lys; ikke dermed sagt, at der ikke vil komme Vanskeligheder, det vil der ganske givet, men vi vil overvinde dem og give os i Lag med nye. Vi haaber, at vort Medlemstal vil vokse, og vi regner med det.

Lad os da slutte med at ønske et godt Nytaar for den syndikalistiske Bevægelse i hele Verden, og lad os haabe, vi kan naa et Skridt nærmere vort Maal. Vi kan naa det, naar vi ved, hvad vi vil, hvad vi skal. Ungdom, Fremtiden tilhører os.

Johan.

Forskellen paa det vanskelige og det umulige er, at det sidste tager længere Tid end det første.

Tobak -

Fortsat fra Side 2.

Fremskridt i den af forrige Kongres angivne Retning." Dette kan de 14 frisindede Delegerede selvfølgelig ikke anerkende. Alle de udmærkede Krav i Arbejdsprogrammet har Hovedbestyrelsen allerede fundet Anledning til at løbe fra, hvilket jo skete ved sidste Overenskomstafslutning for 2 Maaneder siden.

De afskaffede Paaskekursus, til hvilke alle Deltagerne i Oplysningsarbejdet havde lige Adgang, vedtog Kongressen at genindføre hvert andet Aar, hvilket maa hilses med Tilfredshed. Saa er det vel kun hvert andet Aar, at Partimedlemsskab er nødvendig for at komme paa Højskolekursus.

Til sidst Valgene, her skete det sensationelle, at Funktionærerne ikke for første Gang i mange Aar valgtes med Akklamation. F. S. krævede skriftlig Afstemning, og 13 Delegerede stemte blankt ved Formandsvalget. Edmund Olsen genvalgtes. Ogsaa Hovedkassereren Hans Hansen havde blanke Stemmesedler. Til Næstformand valgtes Dirk Nack, der lige var dumpet stort til samme Plads i Afd. Enigheden. Her opnaaede Dupont 22 St. Til Vicekasserer, det nye overflødige Ben, valgtes den tidligere Næstformand Anton Andersen, og han er nu en Slags Bydreng for de øvrige Pampere paa Hovedkontoret. Til Lykke Anton! Otto Slagelse opnaaede her 23 St.

Til Hovedbestyrelsen valgtes de, Pamperne ønskede, det samme gjaldt Suppleanterne til samme. Et Par oppositionelle Kolleger, Bos og Dagmar Voss opnaaede dog ganske pæne Stemmetal. Under Lovforslagene var vedtaget en Ændring, stillet af Nykøbing F. Afd., hvorefter Kongressen kunde vælge, hvem den vil have til Hovedbestyrelse, ogsaa Kolleger, der ikke stod saa godt i deres Afd., at de kunde opnaa Valg til Kongressen. Dette var blevet vedtaget med 49 St. mod 48.

Kongressen betyder, at Tobaksarbejderforbundet følger godt med i hele Fagbevægelsens reaktionære Udvikling, men det betyder ogsaa noget, at ca. en Fjerdedel af de Delegerede gik imod denne Udvikling.

Nu gælder det at rejse Medlemmerne herimod i den kommende Tid, saaledes at næste Kongres' Flertal siger et tordnende „Holdt".

C. H.

Glæd Familien

med Phragh's Æbleskiver

deres Lige findes ikke

Bestillinger modtages til Selskaber

Blaagaards Plads 17

Centralraad var ikke i Stand til at forstaa de Opgaver, der foreligger for Fagforeningerne under Proletariatets Diktatur i Rekonstruktionsperioden. Men dette er ikke alt. Det modsatte sig ogsaa Partiets Forsøg paa at organisere Fagforeningerne og korrigere de skæbnesvangre Misgreb, som er begaaet. De faglige Tendenser tro har Centralraadets tidligere Præsidium faktisk ekskluderet Partiet fra Førerskabet over Fagbevægelsen og dermed gennemført den yderst farlige anti-leninistiske Linie, der sætter Fagforeningerne mod Partiet."

Dermed var Konflikten til Ende. Det kommunistiske Parti vandt en fuldstændig Sejr over Fagbevægelsen, og da Partiet er Staten, var det egentlig Staten, der triumferede. Under Kaganovich nye Førerskab opfordredes Fagforeningerne til særlig at have deres Opmærksomhed henvendt paa Produktionsresultatet, og styrke Interessen for „socialistisk" Kappestrid paa de forskellige Arbejdspladser samt at danne Stødtropper for Produktionens Forøgelse. Derigennem tabte Fagforeningerne faktisk deres regulerende Funktion paa Arbejdsmarkedet.

De faglige Organisationer har overhovedet ikke nogen virkelig socialistisk Funktion. Iflg. Lov af 7. September 1930 er det Fagforeningerne forbudt at blande sig i Fabriksledelsens Dispositioner. Denne Lov har en Gang for alle afskaffet den tidligere bolchevikiske Praksis, efter hvilken Arbejderne havde Ret til industrielt Medbestemmelse.

At Fagforeningerne nu kun er Oplysnings- og Kulturinstitutioner samt spiller en vis Rolle paa det sociale Hjælpevirksomheds Omraade fremgaar tydeligt af det faglige Centralraads aarlige Budget. Dette indeholder Bevillinger til Sygehjælp og Pensioner, Lægehjælp, Barnepleje, Hvilehjem, Kuranstalter, Kapitalinvestering, Arbejdsinspektion, Organisation og Administration, Socialforsikring samt den centrale Reservefond.

Ved en Oversigt over den russiske Fagbevægelses hele Udvikling kommer man til følgende Konklusion: I Fabrikker og Værksteder beskyttes Arbejdernes Interesser gennem Fagforeningerne iflg. Loven af 24. Marts 1921. Paa dette Omraade er deres Indflydelse endnu betydningsfuld, men vi maa erindre, at de Krav, som stilles, aldrig maa komme i Konflikt med Statens Interesser.

Iflg. en i 1922 udfærdiget Forordning — som tre Aar senere blev lovfæstet — er Arbejderraadene kun Organer af Fagforeningerne. En Tid udøvede Raadene en betydningsfuld Indflydelse i de forskellige produktive Foretagenders Driftsledelse, og en tidligere Forordning af November 1917 anerkendte endog Arbejdernes fuldstændige Kontrol paa Arbejdspladsen. Men denne Indflydelse foringedes i samme Forhold som Fagforeningernes Selvstændighed afskaffedes. Kun Fagforeningsmedlemmer kunde indvælges i Arbejderraadene, og da Arbejderraadene er Organ for Fagforeningerne maatte de udføre disses Direktiver. Det er Arbejderraadenes Opgave at paase, at Lovene om Arbejderbeskyttelse, kollektive Lønoverenskomster m. m. overholdes. Medlemmerne af Arbejderraadene kan kun afsættes med Fagforeningernes Billigelse, men naar Fagforeningerne er Partiorganer og dermed ogsaa Statsorganer, kan der ikke forekomme alvorlige Interessekonflikter.

Arbejdsmarkedet er reguleret gennem Statsbevillinger. I Overensstemmelse med Beslutning af September 1928 skal Arbejdskommissariatet — efter Samraad med Finanskommissariatet og Fagforeningernes Centralraad — bestemme Arbejds- og Lønvilkaar. De kollektive Overenskomster mellem Fagforeningerne og de forskellige Statsforetagender har derfor kun Karakter af eksekutive Reguleringer. Saavel Arbejdsforordninger som Loven af Februar 1933 foreskriver, at Kollektiv-Overenskomsterne skal gælde for en Periode af et Aar. Den nuværende Lønpolitiks Opgaver er — som Stalin forklarede i Pravda i Juli 1931 — at afvinde den højst mulige Arbejdspræstation fra hver Arbejder. Som en Følge deraf indføres Akkordsystemet i alt større og større Udstrækning. Princippet om Lighed i Løn affærdigedes med den Motivering, at saadan noget kun kunde gennemføres, naar Socialismen var gennemført! Der udbetales derfor ikke Løn efter Behovet, men tværtimod efter udført Arbejdspræstation, og Fagforeningernes Centralraad understregede Rigtigheden af dette Princip allerede i Oktober 1931. Naar vi dertil føjer, at Arbejdsdomstole og Forligskommissioner er nedsat for at afgøre opstaaede Meningsforskelligheder har vi et ganske klart Billede af de Forhold, hvorunder den russiske Fagbevægelse arbejder og eksisterer.

Af det fremførte fremgaar endvidere, at de faglige Sammenslutninger kun har Navnet tilbage, men ikke den mod dette svarende Funktion. De er de facto kulturelle Organisationer og Statsorganer, som Staten anvender til Gennemførelse af det kommunistiske Partis økonomiske Politik.

Bliv Abonnent

Ansvarlig overfor Presseloven
Alfred Mogensen

Brdr. Thøgersen